

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

Π. Χ. ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

Συνδρομή ετησία
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ελλάδος 1. δρ. 8
Εξωτερικῆ φρ. 18

Ο πληρώνων συνδρομητής οφείλει να απαιτη
έντυπον απόδειξιν πληρωμῆς τῆς Διευθύνσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΣΤΡΑΠΗΣ
ὁδ. Βορέου 13.

Ἔτος Δ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 1^η Ἰουλίου 1897.

Ἀριθ. 7.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ἐπίσημος σφραγίς τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας χαρακτηρίζεται διὰ τοῦ ὀνόματος «Μεγάλη σφραγίς τῆς Ἀγγλίας», καὶ δι' αὐτῆς σφραγίζονται ἅπαντα τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, τὰ ὑπογραφόμενα ὑπ' αὐτῆς. Ὑπάρχει δὲ καὶ μικροτέρα τις σφραγίς τιθεμένη ἐπὶ ἐγγράφων ὑπογεγραμμένων ὑπὸ τῆς βασιλίσσης, πρὶν ἢ σφραγισθῶσι ταῦτα ὑπὸ τῆς μεγάλης σφραγίδος. Ὁ σφραγιδοφύλαξ τῆς μικροτέρας σφραγίδος καλεῖται ἰδιαιτέρος σφραγιδοφύλαξ, καὶ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ μυστικοῦ συμβουλίου, ὃν εἰς τῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων τοῦ βασιλείου· ὁ δὲ τῆς μεγάλης σφραγίδος κατέχει θέσιν ἐπισημαντικωτέραν, καλούμενος λόρδος σφραγιδοφύλαξ, καὶ συνενῶν νῦν τὸ καθήκον αὐτοῦ μετὰ τοῦ λόρδου

Καγκελλάριου. Ἀλλὰ τοῦτο ἄλλοτε δὲν εἶχεν οὕτως. Ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος Β' εἶχε δύο μεγάλας σφραγίδας, τὴν μὲν χρυσήν, ἣν παρέδωκε τῷ ἐπισκόπῳ Δουρχάμου, καὶ κατέστησεν αὐτὸν λόρδον Καγκελλάριον, τὴν δὲ ἑτέραν ἀργυρᾶν, ἣν ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν ἐπίσκοπον τοῦ Λονδίνου, καὶ οἱ ἱστορικοὶ συνήθως συγχέουσι τοὺς Καγκελλάριους μετὰ τῶν σφραγιδοφυλάκων. Ἀλλὰ σήμερον μὴ ὑπαρχούσης εἰμὴ μιᾶς μεγάλης σφραγίδος, δὲν δύναται τις νὰ ἦ Καγκελλάριος καὶ λόρδος σφραγιδοφύλαξ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὡς τοῦτο σαφῶς ὀρίζεται διὰ νόμου, ψηφισθέντος ἐπὶ τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβεθ' καθόσον τὸ καθήκον αὐτῶν ἐστὶ τὸ αὐτὸ, καὶ ἡ ἀφαίρεσις τῆς μεγάλης σφραγίδος συνεπάγει καὶ τὴν παῦσιν τοῦ Καγκελλάριου. Ὁ λόρδος σφραγιδοφύλαξ ἢ Καγκελλάριος ἐστὶν ὁ ὑπέρτατος ἀρχὼν μετὰ τὴν βασιλίτσαν κατὰ τὴν ἰσχὺν καὶ ἐξουσίαν, καὶ προηγείται ἐν ταῖς τελεταῖς ἁπάντων τῶν ἄλλων ἐν τῷ βασιλείῳ ἀρχόντων. Ἐφ' ὅσον κατέχει τὴν ὑπερτάτην ταύτην ἀρχήν, παρίσταται ἐν τοῖς μυστικοσυμβουλίοις, καὶ προεδρεύει τῆς βουλῆς τῶν λόρδων.

Τοσαῦτα περὶ σφραγιδοφύλακος· νῦν δὲ ἐκτιθέμεθα ἱστορικά τινα περὶ τῶν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς μεγάλων σφραγίδων τῆς Ἀγγλίας. Πρῶτος βασιλεὺς, οὗτινος τύπος ποιεῖται σφραγίδος διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν, ἦν Ἐδουάρδος ὁ ἐξομολογητῆς. Φαίνεται δ' ἐκ τῶν διασωθέντων τύπων, ὅτι αἱ τότε σφραγίδες εἶχον διάμετρον δύο δακτύλων καὶ 3/4 καὶ ἦσαν μικρότεροι τῶν μεταγενεστέρων. Αἱ σφραγίδες αὗται τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου εἰσὶν αἱ πρῶται, ἐν αἷς παρίσταται βασιλεὺς καθήμενος ἐπὶ θρόνου· τὸ δὲ περιεργότερον, ἢ περὶ τὴν σφραγίδα ἐπιγραφὴ ἐστὶ μείζων πάσης ἄλλης μεταγενεστέρων σφραγίδος, καίτοι τὸ μέγεθος τῆς τότε σφραγίδος ἐστὶ τὸ ἡμισυ τῶν μεταγενεστέρων. Ἡ δὲ ἐπιγραφὴ ἔχει ὡς ἑξῆς: «Sigillum Eduardi Anglorum Basilei» (σφραγίς Ἐδουάρδου τοῦ βασιλέως τῶν Ἀγγλων).

Ἐν δὲ τῇ μεγάλῃ σφραγίδι Γουλιέλμου τοῦ κατακτητοῦ ἀπαντᾶται ἐπὶ μὲν τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἡ ἑξῆς ἐπιγραφὴ: «Hoc Normannorum Willelinum nosce patronum» ἐπὶ δὲ τῆς ἑτέρας: «Hoc Anglis regem signo fatearis unedem» (Μάθε ἐκ τούτου τὸν Γουλιέλμον ἀρχηγὸν εἶναι τῶν Νορμανδῶν· τῷ αὐτῷ δὲ σήματι γινῶθι τὸν αὐτὸν Γουλιέλμον βασιλέα εἶναι Ἀγγλίας. Ἐντεῦθεν γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ μὲν μία πλευρὰ τῆς σφραγίδος ἐνέφαινε τὴν ἐν Νορμανδίᾳ ἐξουσίαν τοῦ Γουλιέλμου, ἡ δὲ ἑτέρα τὴν βασιλείαν αὐτοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἤρξατο τὸ ἔθιμον τῆς χρήσεως σφραγίδων, ἐχουσῶν δύο πλευρᾶς.

Οἱ τύποι τῶν σφραγίδων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπετυποῦντο ἐπὶ κηροῦ, διὰ τῆς πιέσεως αὐτοῦ μετὰ δύο γεγλυμμένων σφραγίδων. Αἱ λέξεις «Dei gratia» (Ἐλέω Θεοῦ), δὲν ἀπαντῶνται ἐν ταῖς πρῶταις σφραγίσι τῶν Ἀγγλων βασιλέων. Πρῶτος δὲ εἰσαγαγὼν αὐτὰς ἦν Ἐρρίκος Α'· καὶ μετ' αὐτὸν ἅπαντες οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας.

Τὸ μέγεθος τῶν μεγάλων σφραγίδων τῆς Ἀγγλίας ἠύξησε μεγάλως ἐπὶ Ριχάρδου Α'. ὅτε ἡ διάμετρος αὐτῶν ἦν τεσσάρων δακτύλων, ἔκτοτε δὲ μέχρι τῆς βασιλίσσης Μαρίας ἡ διαφορά ἦν μικρά· ἀλλὰ κατὰ τοὺς γάμους αὐτῆς μετὰ Φιλίππου τῆς Ἰσπανίας, ἡ διάμετρος τῆς μεγάλης σφραγίδος ἠύξησεν εἰς 5 1/2 δακτύλους, παριστώσης τὸ βασιλικὸν ζεῦγος. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς ταύτης τὸ μέγεθος τῶν μεγάλων σφραγίδων δὲν μετεβλήθη πολὺ, φθάσαν μόλις τοὺς ἑξ δακτύλους.

Αἱ σφραγίδες τῶν πρώτων βασιλέων μέχρι τῆς βασιλείας Ἐρρίκου Γ' ἦσαν ἀκατεργάστως γεγλυμμένοι, τούτου δὲ αἱ σφραγίδες δεικνύουσι μείζονα ἐπεξεργασίαν τοῦ θρόνου, ἐφ' οὗ ὁ βασιλεὺς κάθηται. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τοῦ Ἐρρίκου Η' αἱ μεγάλα σφραγίδες ἀποτελοῦσιν ὠραίαν καὶ ἐκλεκτὴν συλλογὴν τοῦ καθαρῶ Γοτθικοῦ ρυθμοῦ, καὶ τινες αὐτῶν εἰσι κομψόταται.

Ἡ σφραγίς τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβεθ' ἐστὶν ἀξιοπεριεργος. Ἐπ' αὐτῆς παρίσταται ἡ βασίλισσα φέρουσα ἐνδυμασίαν, ἣτις ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τὰς σημερινὰς κρινολίνας, δι' ὧν τὸ ὠραῖον φύλον ἀγαπᾷ νὰ κοσμηθῆται. Πλησίον τῶν ὤμων αὐτῆς ἐπίκεινται νέφη, καὶ ἑκατέρων τῶν μερῶν τούτων ἐξέρχεται χεῖρ, κρατοῦσα τὴν βασιλικὴν χλαῖναν.

Αἱ δὲ μεγάλα σφραγίδες τῆς ἐπικρατείας ἐπὶ μὲν τῆς μιᾶς πλευρᾶς παριστᾶσι τὸ βουλευτήριον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς «Τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰδρυθείσης θεῖα συνάρσει κατὰ τὸ ἔτος 1648», ἐπὶ δὲ τῆς ἑτέρας χάρτην τῆς Ἀγγλίας. Μετὰ δὲ ταῦτα, ἐν ἔτει 1651, νέα σφραγίς κατεσκευάσθη, ἀλλ' ἐν τῷ χάρτῃ συμπεριελήφθη καὶ ἡ Ἰρλανδία. Ἀλλ' ὁ Ὀλιβέρος Κρόμβελλ δὲν ἐπέτρεψε τοῦτο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον· διότι διέλυσε τὰς βουλὰς, κατήργησε τὴν σφραγίδα αὐτῶν καὶ κατεσκεύασεν ἰδίαν σφραγίδα, φέρουσαν ἐπὶ μὲν τῆς μιᾶς πλευρᾶς τὴν εἰκόνα αὐτοῦ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς «Ὀλιβέριος ἐλέω Θεοῦ προστάτης τῆς Ἀγγλικῆς, Σκωτικῆς, Ἰβηρικῆς κτλ. δημοκρατίας», ἐπὶ δὲ τῆς ἑτέρας τὰ σύμβολα τῶν τριῶν βασιλέων μετὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ συμβόλου ἐν τῷ μέσῳ. Ἀλλ' ἀντὶ τῶν συνήθων συμβόλων τῆς Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας ἐτέθη ὁ σταυρὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου διὰ τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου διὰ τὴν Σκωτίαν. Κατὰ δὲ τὴν ταραχώδη κατάστασιν τῶν πραγμάτων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ὀλιβέρου, δύο μεγάλα σφραγίδες κατεσκευάσθησαν, ἡ μὲν διὰ τὸν Ριχάρδον Κρόμβελλ, ἡ δὲ ἑτέρα διὰ τὸ βουλευτήριον μετὰ τὴν παραίτησιν τούτου. Μετὰ δὲ τὴν καθυσύχασιν τῶν πραγμάτων, ἐπανελθούσης τῆς τάξεως, οὐδεμίαν ἀξιοσημείωτον μεγάλην σφραγίδα ἀπαντῶμεν, ἢ τὴν τοῦ Ἰακώβου Β'. ὅστις διαφυγὼν τὴν ἐπανάστασιν, ἔρριψε τὴν σφραγίδα εἰς τὸν ποταμὸν Τάμεσιν, ἵνα μὴ γείνη τι ἐν ὀνόματι αὐτοῦ καὶ ἐπισφραγισθῇ ὑπ' αὐτῆς.

Πρώτην ἱστορικὴν μνημεῖον σφραγίδων εὐρίσκομεν ἐν τῇ βίβλῳ (Γέν. κεφ. ΛΗ'. στιχ. 18 καὶ 25), ἐνθα φαίνεται, ὅτι Ἰούδας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰακώβου, ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ σφραγίδα. Ἐντεῦθεν δὲ γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ σφραγιδόγλυφία ἦν γνωστὴ πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης. Τοῦτο δὲ καθίσταται ἐπιπιθάνωτερον ἐκ τοῦ ὅτι παρατηροῦνται ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ δακτυλιόλιθοι τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων. Ἀφοῦ δ' ἐνιδρύθη καὶ διεδόθη ὁ χριστιανισμὸς ἐν Ρώμῃ, καὶ ἀφοῦ μετὰ τὸν Κωνσταντῖνον ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία ἤρχισε νὰ ἀναλάβῃ τὰς ἡνίας τῆς Κυβερνήσεως, οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ρώμης καὶ ἄλλων χωρῶν μετεχειρίζοντο σφραγίδας ἐν ταῖς ποιμενικαῖς αὐτῶν ἐπιστολαῖς. Δὲν ὑπάρχουσι δὲ πολλαὶ σφραγίδες κατὰ τοὺς χρόνους τῶν σκοτεινῶν αἰώνων. Αἱ σφραγίδες τῶν βασιλέων καὶ ἄλλων προσώπων διασήμων, ἐχόντων ἀφορμὴν νὰ μεταχειρισθῶσιν αὐτάς, ἦσαν ἐγγεγλυμμένοι ἐπὶ λίθων, καὶ ἐφέροντο ὡς δακτυλίδια μέχρι τῆς ἐνάτης ἑκατονταετηρίδος. Ὑπάρχει δακτύλιος μεταγενεστέρων ὅμως ἐποχῆς «Annulus piscatoris» (δακτύλιος τοῦ ἀλιέως), ὃν φέρουσιν οἱ Πάπαι, καὶ καλεῖται οὕτω, διότι ἀπεικονίζει τὸν ἅγιον Πέτρον ὡς ἀλιέα.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΚΑΙ ΤΥΠΟΙ

Ο ΡΩΜΗΟΣ

Τόν γινώριζομεν όλοι, και όμως όλοι τόν άγνωσομεν. Τόν βλέπομεν καθ' έκαστην τόν χαιρετιζομεν, τού όμιλομεν, τόν έχομεν φίλον μας, και όμως δεν εμπορομεν να δώσωμεν τόν όρισμόν του.

Ο Ρωμηός! Αν και δεν εινε ούτε χαρακτήρ, ούτε τύπος εις τήν κυρίαν σημασίαν της λέξεως, εινε κάτι από τα δύο, και δύναται να γίνη ήρωσ και φάρσας και κωμωδίας.

Αμφίβιον. Εινε να μή τόν αγαπήσης; Σ' εγνώρισε χθες, και σήμερα σέ αποκαλεί «φίλιτάτόν του». Σού όμιλει ένιχώς τήν ίδίαν στιγμήν, πού σου παρουσιάσθη. Μετά δύο ήμέρας σου έκμυστηρεύεται όλας τας οικογενειακάς του υποθέσεις, και σου ζητεί τήν συμβουλήν σου. Δεν εισθε αδελφία! τι διάβολο!

Μ' ένα «μεταξύ μας» και έν άλλο «ξέρεις, εισαι ο μονος πού τα έμαθες» νομίζει ότι σε υπεχρέωσε τα μάλιστα. Επειτα σου κτυπά φίλικώτατα τόν ώμον και αφού σου θλίψει τήν χείρα μέχρι συντρίψεως τών φαλάγγων της, απέρχεται να εύρη και άλλο θύμα της διαχύσεως του.

Ο Ρωμηός καπνίζει, αλλά ποτέ δεν άγοράζει καπνόν. Τρελλαίνεται δια τιά Αίγυπτιακά σιγαρέτα ή διὰ τόν καποράλ, όταν μυρισθή ότι εισαι έφωδιασμένος με τια αυτά. Και αν τυχόν άγοράση-πράγμα σπάνιον-μεγαλειτέρα άπόλαυσις δι' αυτόν εινε, να σέ σταματήση καθ' όδόν, ένώ τρέχεις να προσφάσης τού τραμβαύ ή τόν αιδηρόδρομον, και να σου είπη μ' ένα έγκάρδιον μειδιάμα:

— Παρακαλώ, τή φωτιά σας!

Ο Ρωμηός καθ' όδόν. Ας τόν άκούσωμεν. Τό πεζοδρόμιον δεν τόν χωρεί. Βαδίζει, άλλοτε δρομαίος ως μεσίτης χρηματιστηρίου, και άλλοτε ως τέλειος flâneur. Κρατεί τήν ράβδον του, ως ό κυνηγός τού όπλον του, άλλοτε ύ-

πό μάλης και άλλοτε επ' ώμου, και δι' αυτό δεν παρέρχεται ήμέρα, χωρίς να κινδυνεύση να στραβώση κανένα, ή να λερώση ή να σχίση τού ένδύμα δυστυχούς διαβάτου. Επειτα βαρύνεται τού πεζοδρόμιον και κατεβαίνει εις τόν δρόμον έν γνώσει ότι διατρέχει τόν κίνδυνον να καταπληκωθ ή υπό τινος άμάξης, αλλά βέβαιος ότι θα ύβριση τόν άμαξηλάτην: — Αχρείτε, άπρόσεκτε, δεν βγαίνεις τα στραβά σου!

Πού πηγαίνει λοιπόν τόσο δρομαίος; Πού άλλου. Εις τού καφενεϊον. Ω έκεί δεν εινε εις τού στοιχειόν του!

Ίδου αυτός ένθρονισμένος ως πασάς εύρων τρόπον να χρησιμοποιήση πέντε καθίσματα. Η πρώτη σκέψις του εινε πώς να πάρη πίσω τόν παρα του. Ρίπτεται λοιπόν άκατάσχετος επί τών έφημερίδων, κατορθώνων 'αναγινώσκημίαν', να θέτη τήν χείρά του επάνω εις άλλην, και να κρυπτή τήν τρίτην έν έφεδρεία. Εάν πάρη καφέ ή λουκαόμι, θα διατάξη πεντάκις τούλάχιστον τού γαγορν να τού φέρη νερό: εάν καπνίξη ναργιλέ, άλλοίμονον! Δεκάκις θ' άκουσθη κραυγάζων θυμωδώς:

— Παιδι, μιιά φωτιά! Νερό και φωτιά! Φωτιά και νερό, ιδού ή αιωνία έπώδός του. Ίσως δια ν' αποδείξη έμπράκτως, ότι εινε παιδι της φωτιάς, και τού γλυκού νερού.

Εινε τύπος άνεξάντλητός ο Ρωμηός! Ανεκμετάλλευτος πηγή θυμηδίας και humour. Εγράφησαν τόσα και τόσα περι αυτού, και όμως δεν άνεφάνη εισέτι τού άχρον τού ώτός του. Ο Σουρής, ο μέγας Σουρής έγραψε περι αυτού διακοσίας χιλιάδας θαυμασιών στίχων, και όμως τού έργον του πιθανόν να κριθ ή άτελές υπό τών μεταγενεστέρων. Θαυμάζομεν τού άκαταπόνητον, τού άνεξάντλητον της έμπνεύσεως τού ποιητού, και λησμονομεν να θαυμάσωμεν συγχρόνως τού μεγαλειόν και τήν πολυδαίδαλον και πολυώνυμον ποικιλίαν τού θεματός του τού Ρωμηού. Αλλά και τι δεν δύναται να γραφή περι αυτού; Από τού μεγάλου έπους τού δημοφιλοϋς ποιητού μας μέχρι τού

έπιγράμματος, ο Ρωμηός δύναται να γίνη ήρωσ όλων τών ειδών της δημιουργικής φιλολογίας. Αί γραμμαί αύται δεν εινε άλλο ή μικρά σιλ ου ε τα, άνευ αξιώσεως.

Ας φέρωμεν λοιπόν τόν ήρώμας και εις τού θέατρον. Ο Ρωμηός έν θεάτρω!

Ω Μούσα. κτλ. κτλ.

Τόν βλέπετε; Δεν κάθεται. Εινε δύνατον να τόν χωρέση τού καθισμά του; Σηκώνεται, ρίπτει βλέμμα οικτου και συμπαιθείας εις τήν άγέλην αύτην, ή οποία καλείται άκροατήριο, και αισθάνεται ένδομύχως τήν ανάγκην να έπιχύση τά φώτά του, τας γνώσεις του τας κριτικάς και καλολογικάς επί τού άμορφώτου και άπαιδαγωγώτου αυτού κοινού. Εις τού διάλειμμα της πρώτης πράξεως έντείνει περισσότερον τήν φωνήν του, όπως σχηματίση περι αυτόν κύκλον, και άρχεται της διδασκαλίας. Εάν ο ποιητής τού δράματος εινε φίλος του, προσπαθει να πείση τούς άκροατάς του, ότι τού έργον εινε σαικ σπήρειον. Εάν δεν τόν χωνεύη, τού δράμα εινε εξάμβλωμα. «Καλέ, εινε δράμα αυτό.... Δεν έδωσα εγώ άκόμη τού ιδικό μου... Αλλά να δήτε.... τού έχω 'στό συρτάρι μου...» Μετά τού τέλος της παραστάσεως κινεί τήν κεφαλήν έλεεινολογών τούς χειροκροτοϋντας. «Αύριον να δήτε άμαθέστατοι, πώς κρίνουν τά έργα». Και πράγματι γράφει κριτικήν! Ο Σαρσαί:.... Ο Λεμαίτρ... και τι εινε αυτοί έμπροσθεν του; Κριτικός εινε αυτός, όπως εινε δραματικός, όπως εινε διήγηματογράφος, μυθιστοριογράφος, όπως εινε ιστορικός, γεωγράφος, μαθηματικός, υπάλληλος, δημοσιογράφος. Εινε... και τι δεν εινε;

Εινε όλίγον απ' όλα. Αλλά πρό πάντός εινε τού μιμητικώτερον όν της ύψηλίου. Ουδέ κόκκον πρωτοτυπίας εις τόν έγκέφαλό του. Όπως εις τού έμπόριον και εις τήν βιομηχανίαν ιδρύει άτμόμυλον ή παντοπωλείον ή καφενεϊον άπέναντι άλλου τοιούτου, ούτω κ' έν τή φιλολογία συγγράφει δράμα, κωμειδύλλιον, revue, κωμωδίαν διότι τού εύρίσκει à la mode, ή

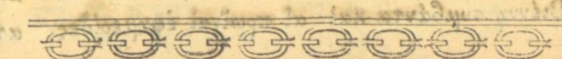
διότι έλπίζει να κερδίση τά προς τού ζήν, ένώ ή δύνατο να ζήση κάλλιον εργαζόμενος ως ράπτης, ως διδάσκαλος, ως έμπορος. Ο Ρωμηός δεν σου λέγει ποτέ τού βάθος της σκέψεως του. Τόν έρωτάς: Διατί συγγράφει; Σου άποκρίνεται: «Ξέρεις... ή δόξα με γαρφαλίζει... Έχω τάλαν...» Ένώ κατά βάθος σκέπτεται από ψωμί να βγαίνη...»

Συμπέρασμα. Ένόσω ύπαρχει Ρωμηός, ή Έλλάς θα εινε ό,τι εινε Ρωμηοσύνη.

ΟΡΟΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΝ

Έν όρος τού όποιον μετατοπίζεται δεν ειναι κοινόν γεωλογικόν φαινόμενον. Τού γεγονός τούτο έπιστοποιήθη παρά τούς καταρχάτας της Κολομβίας, έν Αμερικη. Πρόκειται περι όρους εκ μελανολίθου έχοντός τρεις κορυφάς, έκτασιν 12 χιλιομέτρων και ύψος 600 μέτρων ύπερνω τού ποταμού. Τού όρος άκαταπύστως και βραδέως μετατοπίζεται κατερχόμενον προς τόν ποταμόν τόν όποιον άπειλεί να καταχώση και να σχηματίση λίμνην εκ τού ύδατος αυτού. Έν τή κινήσει ταύτη της μιχτοπίσεως, τού όρος ήδη κατέστρεψεν έν μέρος τού δάσους επιστρέφοντος τας ύψωσίας του και οι μηχανικοί της σιδηροδρομικής γραμμής ήτις έκτείνεται κατά μήκος τού όρους παρετήρησαν ότι αύτη ή γραμμή σταθερώς ώθείται προς τόν ποταμόν και ότι από τινων έτών αύτη μετετοπίσθη κατά 2.50-3 μέτρα. Οι γεωλόγοι αποδίδουσι ταύτα τού φαινόμενον εις τού γεγονός, ότι ο βασανίτης ο άποτελών τόν πυρήνα τού όρους έδράζεται επί κινητών στρωμάτων τά όποια άκαταπαύτως άφρονται υπό τού ύδατος, όπερ κατά τούτον τόν τρόπον υπονομευει τήν βίαν τού όρους. Ούτοι ισχυρίζονται ότι τα ταύτα τά στρώματα και άνευ της βοήθειας τού ύδατος δύναται βαθμηδόν να καθιζήσωσιν υπό τού βάρος τά όποιον ύποστηρίζουσιν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΔΙΑ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ ΔΙΑΔΙΔΟΜΕΝΗ

Ο τύπος κατά τὰ τελευταία ἔτη ἐποήσατο μεγάλας προόδους καὶ φέρει εἰς ἐκπληξιν πάντα βλέποντα ἐκδιδομένας ἡμερησίας ἐφημερίδας τόσον μεγάλου σχήματος ὥστε εἶναι δυνατὸν νὰ καλυφθῇ δι' ἑνὸς μόνου φύλλου τὸ δάπεδον ἑνὸς οὐχὶ μεγάλου δωματίου, ἀλλὰς δὲ ἐχούσας 12-16 σελίδας μετὰ στηλῶν γεμάτων ἐξ εἰδοποιήσεων, εἰδήσεων, περιγραφῶν συγκινητικῶν διασαφηνίζουσῶν τὸ τελευταῖον humbug κτλ.

Ἐν τούτοις αἱ ἀξιοθαύμαστοι αὐταὶ ἐφημερίδες ἀπὸ τινος χρόνου ἐξηκοντίστησαν κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ τεχνικὴν πρόδοον ὑπὸ μιᾶς εὐρωπαϊκῆς ἐφημερίδος ἐκδιδομένης ἐν Βουδαπέστη, τοῦ τηλεφωνομένου κήρυκος Telephone Hirmondo. Αὕτη αὐτομάτως οὕτως εἶπεν, ἀναγνωσκόμενη ἐν ταῖς οἰκίαις παρέχει, ἀνευ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀναγνώσεως, εἰς τοὺς συνδρομητὰς εἰδήσεις ἐξ ὅλου σχεδὸν τοῦ κόσμου διαβιβαζόμενας διὰ τοῦ τηλεγράφου εἰς τὰ γραφεῖα τῆς συντάξεως. Ὁ τηλεφωνούμενος Κήρυξ (ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Γεωργ. Horvarth, ἀρίστου δημοσιογράφου τῆς Οὐγγαρίας) ἀνακοινοῖ διὰ τοῦ τηλεφώνου εἰς τοὺς 6 χιλ. συνδρομητὰς, ἔχοντος σύρματα μήκους 259 χιλιομέτρ. παντοειδῆ νέα κατὰ τὰς διαφόρους ὥρας τοῦ ἡμερονυκτίου. Ἡ συνδρομὴ εἰκοσάλεπτος οὔσα τὴν ἡμέραν καὶ ὑποχρεωτικὴ ἐπὶ ἑν ἔτος ἀποφέρει ἐτησίαν πρόσοδον 219,000 φράγκ. εἰς τὴν Ἑταιρίαν ἢ ὁποῖα ἤρχισεν τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην δι' ἀρχικοῦ κεφαλαίου ἐμ. 300,000 φλοριν. καὶ ἔχει τὴν σήμερον ἐνεργητικὸν ὑπὲρ τὰς 500,000 φλοριν. Ἡ Hirmondo Telephone ἀρχίζει νὰ λειτουργῇ ἀπὸ τῆς 8 1)2 τῆς πρωῆς διὰ τὰ τηλεγραφήματα τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς· ἐπειτα ἀκολουθοῦσιν αἱ εἰδήσεις τῆς πρωτευούσης καὶ αἱ ἀφίξεις τῶν ξένων κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα ἐν Βουδαπέστη. Κατὰ τὴν ἐννάτην τῆς πρωῆς ἔρχονται αἱ ἐπίσημοι κοινοποιήσεις καὶ τὸ περιεχόμενον ἐν συντόμῳ τῆς κυβερνητικῆς ἐφημερίδος. Ἀπὸ τῆς ἐνάτης καὶ 3)4 μέχρι τῆς δεκάτης 1)4 τῆς πρωῆς ἐπιθεωροῦνται τὰ ἐν Βιέννῃ συμβάντα καὶ αἱ πρωῖναι ἐφημερίδες

τῆς Βούδας. Ἀπὸ τῆς δεκάτης 1)4 ἕως τῆς 10 1)2 ἀνακοινοῦνται αἱ εἰδήσεις περὶ τῆς ἀνοίξεως τοῦ χρηματιστηρίου καὶ περὶ τῶν τιμῶν τῶν δημητριακῶν, οἵτινες μεγάλῃ ζῶν ἐξεγείρουσιν ἐν Οὐγγαρίᾳ. Ἐρχονται ἀκροατικῶς μέχρι τῆς ἐνδεκάτης πρὸ μεσημβρίας αἱ ἐντόπια εἰδήσεις καλλιτεχνικαὶ καὶ αἱ ἐπιστημονικαί. Ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης 1)4 μέχρι τῆς ἐνδεκάτης 1)2 αἱ εἰδήσεις ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης 1)2 μέχρι τῆς 11 3)4 αἱ εἰδήσεις ἐκ τῶν χρηματιστηρίων τῆς Βουδαπέστης καὶ τῆς Βιέννης, τὰ συμβάντα ἐν τῇ Αὐλῇ, πολιτικαὶ καὶ ἄλλαι εἰδήσεις. Ὅταν μετὰ μεσημβρίαν συνεδριάξῃ ἡ βουλὴ (Reichstag), παύονται καθε δέκα λεπτά, βουλευτικαὶ εἰδήσεις καὶ τῆς ἐφημερίδος διατελούσης ἐν ἀμέσῳ συγκοινωνίᾳ μετὰ τῆς Βουλῆς, ἀκούονται ἀγορεύοντες οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ περιφανεῖς ῥήτορες τῆς βουλῆς. Τοιοῦτοτρόπως τὸ πρόγραμμα τῆς ρηθείσης ἐφημερίδος ἐκτυλίσσεται μέχρι τῆς ἐσπέρας, μετὰ περὶλήψεως τῆς μεσημβρίας καὶ τὴν ἐσπέραν πασῶν τῶν εἰδήσεων τῶν τηλεφωνηθεισῶν πρότερον ὅπως οἱ συνδρομηταὶ λάβωσιν γνῶσιν τῶν εἰδήσεων τὰς ὁποίας δὲν εἶχον ἀκούσει ἀπόντες ἐκ τῆς οἰκίας.

Ἡ ἐφημερίς αὕτη δὲν παύει καὶ μετὰ τὴν ἐσπέραν ἐργαζομένη. Ταύτην τὴν φορὰν, αὕτη διὰβιβάζει εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἀκροατὰς τῆς τὸ περιεχόμενον τοῦ δράματος ἢ μελοδράματος τοῦ διδασκομένου ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ τῷ ὄδειῳ, ἐνίοτε τηλεφωνεῖ τὰ τεμάχια ἐκ τοῦ ὄδειου καὶ τῶν συναυλιῶν τὰ χειροκροτηθέντα ὑπὸ τῶν ἀκροατῶν. Οἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι ὁσάκις εἰδησίς τις ἐκτακτὸς φθάσει εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος, οἱ συνδρομηταὶ δι' ἰσχυροῦ ἤχου τοῦ κώδωνος προσκαλοῦνται εἰς τὸ τηλεφώνον τῶν οἰκιῶν των.

Ἰδοῦ, μία καινοτομία περιεργὸς καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσα.

Ἡ Telephone Hirmondo, ὡς ἐφημερίς, παρασκευάζεται ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη τ. ἔ. οἱ ῥέπορτερ περισυλλέγουσιν ἀνὰ τὴν πόλιν τὰς εἰδήσεις, συντάττουσι τὰς εἰδήσεις, τὰς συνδιαλέξεις μετὰ τῶν ἐπισήμων προσώπων, οἱ συντάκται καταστρώνουσι τὰ leader articles ἢ τὰ φιλολογικὰ, ἐπιστημονικὰ, κοσμικὰ, καλλιτεχνικὰ ἢ θεατρικὰ χρονικά, ἀπολύτως καθὼς ὅταν τὸ κεί-

μενον τῆς ἐφημερίδος τίθηται ὑπὸ τὸν τύπον. Ἄντι δὲ τὸ ὑλικὸν τῆς ἐφημερίδος νὰ ἀποσταλῇ εἰς τὸ τυπογραφεῖον ὅπως στοιχειοθετηθῇ δίδεται εἰς ἰδιαιτέρους ὑπαλλήλους ἔχοντας φωνὴν ἰσχυρὰν καὶ καθαρὰν καὶ ἐξαίρετον προφορὰν, οἵτινες ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐν τῇ ὁποίᾳ εὕρισκονται συνενωμένοι αἱ τηλεφωνικαὶ συσκευαί, συγκοινωνοῦσαι μετὰ τῶν συσκευῶν τῶν συνδρομητῶν, ἀναγινώσκουσι μεγαλοφώνως τὰ ἄρθρα καὶ τὰς εἰδήσεις τῆς ἐφημερίδος ἠτις ἐπαναλαμβάνεται ἰδιαιτέρως παρὰ τοῖς 6000 συνδρομηταῖς. Τὸ σύστημα τοῦτο δὲν εἶναι πρόσφορον καὶ πρακτικόν. Καὶ πόσα παρέπονται αὐτῷ πλεονεκτήματα! Καὶ ἐν πρώτοις, ὅπως γινώσκῃ τις τὰ συμβαίνοντα ἐν τῷ κόσμῳ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γινώσκῃ τὴν ἀνάγνωσιν, ἢ ἂν εἶναι γραμματισμένος, νὰ κοπιᾷ ἀναγινώσκων. Ἄφ' ἑτέρου δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναμένῃ τις τὴν διανομὴν τῆς ἐφημερίδος, ἐκδιδομένης ἐν ὀρισμένῳ χρόνῳ ὅπως μάθη τὰς σπουδαίας εἰδήσεις, διότι αὐταὶ ἀνακοινοῦνται εἰς τοὺς συνδρομητὰς σχεδὸν καθ' ὄν συμβαίνουσι χρόνον. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει δὲν παραλείπονται αἱ λεπτομέρειαι τῶν συμβάντων διότι ἡ τηλεφωνομένη ἐφημερίς δὲν στενοχωρεῖται ὑπὸ τῶν ὀρισμένων πλαισίων τοῦ τυπογραφικοῦ τύπου.

Ἐκ τούτων λοιπὸν τῶν πλεονεκτημάτων ἐξηγεῖται ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τὴν ὁποίαν ἔσχεν ἡ Telephone Hirmondo ἐν Οὐγγαρίᾳ.

Ἡ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ

Μέχρι πρὸ τινος χρόνου τὰ χρηματοκιβώτια ἀντέτασσον εἰς τὰς παρατόλμους προσβολὰς τῶν κλεπτῶν διαφόρων κατηγοριῶν μόνον τὸ μυστικὸν τοῦ συνδιασμοῦ τῶν κλειθρῶν των καὶ τὴν ἰσχυρότητά των. Ἐν τούτοις συχνάκις, ὡς δεικνύουσι τὰ συμβαίνοντα παρατολήματα καθ' ἑκάστην, αἱ ἰδιότητες αὐταὶ τῶν χρηματοκιβωτίων δὲν ἀκοῦσι πρὸς παρακώλυσιν τῶν ἐπιδησιῶν κλεπτῶν. Ἐνεκα τούτου δὲν εἶναι ἀσκοπὸν νὰ ἀνακοινώσωμεν εἰς τοὺς τραπεζίτας,

ἐργοστασίάρχας, ἐμπόρους ἢ ἐν γένει τοὺς πλουσίους, τὴν λαμπρὰν ἐφεύρεσιν τοῦ R. H. Newlin (ἐκ Κιγκινάτης) σκοποῦσαν τὴν προστασίαν τῶν χρηματοκιβωτίων ἀπὸ πάσης ἐγκληματικῆς ἀποπειρας. Τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐπινοηθὲν σύστημα εἶναι ἀπλούστατον καὶ σύγκειται εἰς τὴν τοποθέτησιν τοῦ χρηματοκιβωτίου ἐν τελείῳ ἀδιεβρόχῳ κιβωτίῳ ἐντὸς ἔχοντι μικρὰν ἀντλίαν ἐμοιάζουσαν ἐξωτερικῶς πρὸς τὰς ἐν χρήσει διὰ τὴν αὐτόματον κλείσιν τῶν θυρῶν, διὰ τῆς ὁποίας συμπυκνοῦται ὁ ἀήρ κατ' ἔντασιν προσδιοριζομένην προηγουμένως. Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ οὕτως ἐφοδισθέντος κιβωτίου εὕρισκται ἐν μικρὸν μεταλλικὸν μανόμετρον, τοῦ ὁποίου ἡ βελὸν, ὅταν ἡ ἐσωτερικὴ πίεσις ποικίλλεται πέραν τῶν προσδιορισθέντων ὀρίων, κτυπᾷ ἐν μεταλλικὸν κομβίον καὶ διὰ τούτου τοῦ κτύπου κλείει τὸ ρεῦμα μιᾶς ἠλεκτρικῆς συστοιχίας προωρισμένης νὰ πηράξῃ τὴν ἐν τῷ κώδωνι τῷ τοποθετούμενῳ ἐν τῷ κοιτῶνι, τῇ αἰθούσῃ ἢ τῷ γραφεῖῳ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ χρηματοκιβωτίου.

Πᾶσα ἀτόπειρα ἀνοίξεις τοῦ κιβωτίου, ἐν τῷ ὁποίῳ κείται τὸ χρηματοκιβώτιον, προκαλοῦσα τὴν μεταβολὴν τῆς πίεσεως ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τούτου τοῦ κιβωτίου, συντείνει εἰς τὴν μετατόπισιν τῆς βελόνης τοῦ μανομέτρου. Ἡ βελὸν κτυπᾷ τὸ κομβίον καὶ παρέχει τὴν δίοδον τοῦ ρεύματος. Ἀμέσως ὁ κώδων κτυπᾷ καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι εἰδοποιοῦνται περὶ τοῦ κινδύνου τὸν ὁσαῖον διατρέχει ἡ περιουσία των. All right!

Ο ΜΕΓΙΣΤΟΣ ΓΝΩΣΤΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

Πρὸ χρόνου εὐρέθη ἐν τοῖς ἀδαμαντοφόροις στρώμασι τοῖς κειμένοις μετὰ τὸν Ρίου δὲ Πανκάρδαφ καὶ τοῦ ποταμοῦ Μπίκας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Bahia τῆς Βρασιλίας ὑπὸ τινος μεταλλευομένου εἰς μέγιστος ἀδάμας τῆς ποικιλίας τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Carbon. Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ Carbon εἶναι ἓν εἶδος μέλανος ἀδάμαντος ἔχοντος ἐνίοτε κρυστάλλωσιν συγκεχυμένην καὶ ἄλλοτε ὄψιν κατηφῆ. Ὁ ἀδάμας οὗτος ἔχει βάρος 630 γραμμαρίων ἢ 3073 καράτων κατὰ δὲ τὴν στιγμὴν τῆς ἐξαγωγῆς του ἦτο βαρύτερος κατὰ 19 περισσώτερον γραμμάριον καὶ ἐζόγιζε 3,167 καράτ. Ἡ ἐλάττωσις οὕτη τοῦ

βάρος ορείεται εις το ότι, του άνθρακος του- του όντος πορώδους, ή εξάτμισις άφηρεσεν άπ- αυτού την ύγρασίαν την όποιαν έφερε. Καίτοι δ λίθος ούτος δέν άπαστράπτει και είναι άχρη- στος εις τους κατασκευαστάς των κοσμημάτων, έχει όμως και την άξίαν του, εύρισκων κατάλ- ληλον έφαρμογήν εν τισι τέχναις. Οί μηχανι- κοί, π. χ. μεταχειρίζονται τούτον ως θώρακα της αίχμης των τουπάνων διά των όποιων δια- τρυπάνται οί σκληροί βράχοι. Ουδέποτε άλλο- τε είχεν εύρεθη άδάμας έχων τόσον μέγεθος. Τά μέχρι τούδε γνωστά τεμάχια του Carbon είχον βάρος 600-800 καράτ. εν δε μόνον έξύ- γιζε 1700 καράτ. το όποιον όμως ήτο όλίγον όμογενής και κατωτέρας ποιότητας.

Ο εύρεθείς λίθος, άπεναντίας, δέν έχει έλλει- ψιν και ών μέλας έχει το σχήμα στρογγύλον. Η άξία αυτού είναι σημαντική. Εν τώ έμπο- ρίω εν καράτιον του Carbon τιμάται 85 φράγ. Το βάρος λοιπόν του λίθου όντος 3073 καράτ. ή άξία αυτού υπολογίζεται εις 199,715 φράγ.

Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΩΝ ΦΑΡΜΑΚΩΝ

(Συνέχεια και τέλος)

Τούτο έπεκυρώθη και διά πειραμάτων: ήνοι- γον μίαν φλέβα του ζώου και εισήγαγον εις αυ- την διάλυσιν δηλητηρίου και παρέτηρήσαν ότι όσοι περισσότερον ήλαττούτο το ποιδόν της δια- λύσεως, τόσον περισσότερον εξεδηλούτο ή ένέρ- γεια του δηλητηρίου.

Επί των άπορροφητικών ιδιοτήτων του αί- ματος σιηρίζεται ή χρήσις των βδελών κατά την δηξιν του ανθρώπου υπό ιοβόλων όρσων. Ένταύθα επιδιώκεται ή εξαγωγή του δηλητη- ριασθέντος αίματος υπό των βδελών. Το έπι- τυχές αποτέλεσμα τό πολλάκις έπιτυγχανόμε- νον κατά την παρομοίαν θεραπειάν χρησιμεύει ως έναργής άπόδειξις του ότι αί δηλητηριώδεις ουσίαι διασκορπίζονται εν τώ σώματι ουχι διά των νεύρων αλλά διά του αίματος. Πρός διά- λυσιν των πλείστων φαρμάκων άρκούσι τά υγρά τά όποια εύρίσκονται εν τώ σώματι. Διά τας δυσδιάλυτους εν τώ ύδατι ούσίαις άπαιτούνται συνθετώτεροι μεταβολάι αιτινες εκτελούνται υπό ιδιαίτερων νεύρων του οργανισμού τά όποια εύρίσκονται μόνον εν τισιν ώριμώσις μέλεσι του σώματος. Διά τούτου εξηγείται τό γεγονός, ότι ύλικά τινα ένεργούσι μόνον όταν τεθώσιν επί ώρισμένου μέρους του σώματος, ήλλα δε όταν

άπορροφηθώσιν υπό του οργανισμού εν τινι υγρώ τόπω του σώματος. Πρός άπόδειξιν του ρηθέν-τος δύνανται να χρησιμεύσωσι τά ακόλουθα πα- ραδείγματα αν θεσωμεν εν τώ δέρματι ήμών θάρειον καρβονάτον (carbouate barii, άδιάλυτον εν τώ ύδατι ήλας) ουδεμίς ένεργεια θά προ- έλθη, άλλ' αν καταπίωμεν εκ τούτου του άλα- τος, τούτο ταχέως θά ένεργήσθ ής ίσχυρόν δη- λητήριον. Τούτο συμβαίνει, διότι υπό του άλι- κού όξέος (acide muriatigue) τού εν τώ στομά- χω το θάρειον καρβονάτον διαλύεται και σχη- ματίζει το θάρειον χλωρίδιον το όποιον είναι ίσ- χυρόν δηλητήριον. Ως δεύτερον παράδειγμα δύ- νανται να χρησιμεύσθ ή άμυγαλίνη ήτις εύρί- σκεται εν τώ πυρήνι των πυκράμυγδαλών και ή έμουλσίνη. Ούτε ή άμυγαλίνη ούτε ή έμουλ- σίνη ενεργούσι χωριστά βλαβερώς επί των όργα- νισμών. Αλλ' όταν αυτά αι ουσίαι εύρεθώσιν όμοϋ, υπό τινας όρους, στιγμιαίως δηλητηριά- ζουσι διότι ή έμουλσίνη άποσυντίθησι την ά- μυγαλίνην ούτως, ώστε σχηματίζεται πρωσι- κόν όξύ το όποιον είναι όξύ δηλητήριον. Διά τούτο, αν εισαχθθ εν τώ στομάχω τού ζώου άλ- λεπαλίως ή έμουλσίνη και ή άμυγαλίνη ή αν αυται εισαχθώσιν ή μία μετά την άλλην εν τώ αίματι του ζώου ή αν εισαχθθ εν τώ στομά- χω ή άμυγαλίνη, εν τώ αίματι ή έμουλσίνη, έπέρχεται αυτόστιγμει θάνατος εκ του σχημα- τισμού πρωσσικού όξέος. Αν δε πάλιν ή έμουλ- σίνη καταποθθ, ή δε άμυγαλίνη δι' ένώσεως εισαχθθ εις τό αίμα, δέν συμβαίνει δηλητη- ρίασις. Έν τοιαύτη περιπτώσει ή έμουλσίνη πι- θανώς υποβάλλεται εν τώ στομάχω ή τή γασ- τρι εις μεταβολάς τινάς αιτινες δέν επιτάττουσι τόν σχηματισμόν του πρωσσικού όξέος κατά την μετά της έμουλσίνης ένωσιν. Τά φάρμακα καταπιόμενα άλλοιούνται υπό των ύλών αι- τινες εύρίσκονται εν τώ σώματι. Η μεταβολή αυτη άρχίζει ήδη εν τώ στόματι. Οί σίελοι οί εκκρινόμενοι εκ των αδένων του στόματος σχη- ματίζουσιν άλκαλικόν υγρόν διαλύον εν μέρει τά εν τώ ύδατι άδιάλυτα ύλικά. Επειδή τά φάρμακα όλίγον παραμένουσιν εν τώ στομάχω ή επ' αυτών έπιρροή των σιέλων είναι μόνον έμ- μεσος εν τώ στομάχω ή ουσίαι ήτις προκαλεί στήν μεγαλειτέραν μεταβολήν των φαρμάκων εί- ναι το άλικόν όξύ, το όποιον σχηματίζει μετά των μετάλλων όξυδεια και μετά των άλκαλοει- δών άλατα, εκ δε των ανθρακικών άλάτων (carbonate) εκδιώκει το ανθρακικόν όξύ. Εκτός του άλικού όξέος έχει επίσης σπουδαίαν σημα- σίαν και ή πεψίνη ή περιεχομένη εν τώ γαστρι- κώ χυμώ: ήτοι ή πεψίνη μετατρέπει τας λευ- κωματώδεις (albumin) ουσίας εις διαλυτά πε- πτόνα. Έν τή γαστρι τά φάρμακα άποντώσι τό

υγρόν των αδένων του στομάχου και της χολής. Η διαστάσειος και ή πέπτονική ζύμη (ferment) ή εύρισκομένη εν τώ υγρώ των υποστομαχείων αδένων μετατρέπει την άμυλον εις σάκχαριν, τά δε λευκωματώδη ύλικά και ή κόλλα, τά μη μεταβαλλόμενα κατά την πέσιν, μετατρέπον- ται εις πεπτόνα. Το υγρόν της χολής χρησι- μεύει εις την διάλυσιν ύλών τινων, αιτινες, ά- νευ αυτού, άπτόμεναν των ύμένων του στομά- χου δέν θά παρήγαγον ένεργειαν. Τοιαύται υ- λαι είναι π. χ. ή γαλαπίνη, ή κονβολολίνη, ή γούμμα γούτα. Επί τέλους τά όξέα των κά- τω μερών των έντέρων συντελοϋσιν εις τόν σχη- ματισμόν των άλάτων. Εκ τούτου βλέπομεν ότι κατά την κατάποσιν φαρμάκου τινός συμβαί- νουσι ποικίλα χημικά μεταβολάι εν διαφόροις μέρεσι του σώματος. Αλλά και έντός τούτων των μεταβολών εις τας όποιας τά φάρμακα υ- ποβάλλονται έντός του οργανισμού, υπάρχουν διάφοροι όροι συνδέσμενοι μετ' αυτών των φαρ- μάκων, οιτινες έχουσι μεγάλην σημασίαν ως προς την έπιτυχίαν των φαρμάκων, π. έ. το πο- σόν το όποιον άρπάξθ λαμβάνεται. Υπάρχουσι φάρμακα τά όποια ενεργούσιν όλως άντιθέτως, αναλόγως της μεγάλης ή της μικράς δόσεως των. Ούτω π. χ. λαμβάνοντες μικράν δόσιν του έμετικού (tartarum emeticum), αισθανόμεθα εξεγειρομένην την κυκλοφορίαν του αίματος και έρεθισμόν των ύμένων των αναπνευστικών όργά- νων, μεγαλειτέραν δε δόσιν εξεγειρομεν τόν έ- μετόν. Επίσης δέν είναι τό αυτό, αν τό φάρμα- κον λαμβάνηται διά μιάς, ή επί τινας φθόρας. Έν γένει ή ταχέεις ένεργεια αυτού καταρροϋται λαμβανόμενης μεγάλης δόσεως. Η ένεργεια των φαρμάκων εξαρτάται και εκ της καταστάσεως εν τή οποία ταύτα λαμβάνονται. Όταν τό φάρμακον είναι εν λεπτή κόνει ταχύτερον και ισχυρώτερον έντελώς ίδιου διατί προτιμώνται τά φάρμακα, τά υγρά ή άεριοσιδή. Υλαι τινές, σκληρά ούται, ενεργούσιν όλως άλλοίως ή όταν είναι εν διαλύσει. Ούτω π. χ. αν καταπίωμεν κάμφοραν εις τεμάχια, αυτη έρεθίζει τόν στό- μαχον αν δε λάβωμεν τό αυτό ποσόν της κάμ- φόρας εν διαλύσει, τούτο μη ενεργούν επί του στομάχου εξασκει την έπιρροήν του επί του νευ- ρικού συστήματος. Το θεϊόν υπό τό είδος του θεϊκού γάλακτος ενεργεί ισχυρώτερον του θεϊκού άνθου; (κικουκιούρτ τσιτσεγι παραγομένου κατά την άπόψυξιν των θεϊκών άτμών). Καταπλη- κτικά γεγονότα περιτηρήθησαν κατά την δη- λητηρίαν. Ούτω π. χ. κατά την διά φωσφό- ρου δηλητηρίασιν πολλάκις έπέρχεται ο θάνα- τος αν εις τόν άσθενή έδίδοντο έλαιον ή οίαι- δήποτε ένώσεις του έλαιου προς εξασθένισιν των τοπικών εκδηλώσεων της νόσου. Η παρατήρη-

σις αυτη ανακαλύπτει μίαν σπουδαίαν ιδιότητα των φαρμάκων, την χημικην αλληλεπίδρασιν αυτών.

Επίσης είναι άπαραίτητον να ληφώσιν υπ' όψιν τά ιδιόζοντα εκάστου ανθρώπου. Καθώς δέν εύρίσκονται δύο άνθρωποι όμοιάζοντες τε- λείως προς άλλλους κατά τας ψυχικάς των ιδιοτήτας, ούτω και οί άσθενείς δέν όμοιάζουσι κατά τας σωματικάς των ιδιοτήτας. Μία και ή αυτη δόσις του χλωραλυδράτου έπιφέρει εις τόν ένα ύπνον, τόν δε έτερον εξερεθίζει και εκμαί- νει. Το όπιον και ή μορφίνη παράγουσι παρά τοις μέν διατάραξιν του στομάχου, κεφαλαλ- γίαν, παρ άλλους δε ουδεμίαν έπιβλαβή συνέ- πειαν έπιφέρουσιν. Επίσης και τά της εξωτε- ρικής χρήσεως φάρμακα, το τερπεντινείον έμ- πλαστρον έρεθίζει την έπιδερμίδα ανθρώπων τινών ισχυρώτερον παρ' όσον συνήθως παρατηρεί- ται τούτο παρ' τοις λοιποίς.

Η ιδιαιτέρα αυτη άνκισθησία τινων ανθρώ- πων λαμβάνει τόν χαρακτήρα της ασθενηκής άη- διάσεως άπό τινων ύλών και καλείται τότε υπό των ιατρών **ιδιοσυγκρασία**. Τά προκαλούν- τα ταύτην φάρμακα είναι ως επί τό πλείστον ή μορφίνη, ή μεπελαδόνα, ή χινίνη και τά καλο- μέλ. Εκ της ιδιοσυγκρασίας πάσχουσι και αι ύστερικοί γυναίκες και οί άνδρες οί έχοντες ισχυρόν σώμα και φλεγματικην κράσιν.

Αντίθετος εις την ιδιοσυγκρασίαν ιδιότης εί- ναι ή immunitas ως καλοϋσιν οί ιατροί την ά- σθενή έπενέργειαν φαρμάκων τινων επί τινων ανρώπων.

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΛΟΙΜΟΣ

Πείρακος είναι ή Ναπολεόντος, του πρώτου περι του λοιμού γνώμη την όποιαν άπηντήσα- μεν εν τώ περιοδικώ Médecine moderne. Είναι γνωστόν ότι ο γαλλικός στρατός εν τή έφοδύ του κατά της πόλεως Σεν Ζάν δ' Αλο προσε- βλήθη υπό τρομεράς πανώλους. Έν μιά ζωγρα- φία ο Ναπολεών εικονίσθη μεταξύ των υπό του λοιμού προσβληθέντων στρατιωτών. Ο ιατρός Ουάρδεν, όστις είχε συνοδεύσει τόν Ναπολεώνα εις την νήσον Αγίαν Ελένην μίαν φοράν έποίη- σε λόγον περι του λοιμού. Ο Ναπολεών εξέ- φρασε τότε την πεποίθησιν περι του, ότι ή πα- νώλης μεταδίδεται μόνον διά της άναπνοής. Ο Ουάρδεν παρέτηρήσεν εις αυτόν ότι ο λοιμός πάντοτε είνε κολλητική ασθένεια. «Όχι, απήν- τησεν ο Ναπολεών, εγώ συγχάκις έπισκεπτόμην τά νοσοκομεία, ήγγιζον τους άσθενείς, όπως έν- θαρρύνω αυτούς και πάντοτε έπίστευον ότι αυτη

ή νόσος μεταδίδεται μόνον διὰ τῆς ἀναπνοῆς. Ἐπεσκεπτόμην τοὺς ἀσθενεῖς μόνον μετὰ τὸ γεῦμα ὅτε ἔπινον οἶνον καὶ πάντοτε προσεῖχον νὰ λάβω τοιαύτην θέσιν πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς, ὥστε ἡ ἀναπνοὴ αὐτοῦ νὰ μὴ μὲ φθάσῃ. Τὴν πρώτην προφύλαξιν τὸ περιοδικὸν Médecine moderne θεωρεῖ θάσιμον, διότι εἶναι γνωστὸν ἐκ πείρας, ὅτι τὸ μόλυσμα ταχύτερον μεταδίδεται εἰς τὸν πεινῶντα ἀνθρώπον.

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΙ

ΔΙΑ ΞΥΜΠΕΠΥΚΝΩΜΕΝΟΥ ΑΕΡΟΣ

ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ POPP-CONTI

Ἡ διὰ τῶν ζώων ἔλξις ἀποτελεῖ τὴν καταστροφὴν τῶν τροχιοδρομῶν. Ἀπασαί αἱ ἐταιρεῖαι καταγίνονται ὅπως ἀντικαταστήσωσιν αὐτὴν διὰ μηχανικοῦ τρόπου: τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἢ τοῦ συμπεπυκνωμένου ἀέρος.

Τὸ σύστημα τῆς ἠλεκτρικῆς ἔλξεως καλούμενον «à trolley» μετὰ συρμάτων, ἐν τῷ ὑπαίθρῳ καὶ διοχετεύσεως ὑπὸ τὰ ἐλάσματα ἐπ' ὀλίγον μόνον χρόνον ἠδυνήθη νὰ ἀναπτυχθῇ ἐν Γαλλίᾳ, ἔλλειψαι τελειοτέρου συστήματος, ἀλλ' ἐπέσυρε τὰς κατακρίσεις πολλῶν. Ἐκ καλαισθητικῆς ἀπόψεως, πολλοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο ἀσχημίζει τὰς πόλεις διὰ τῶν χονδροειδῶν πασσάλων καὶ τοῦ ἐναερίου δικτυωτοῦ τῶν συρμάτων. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν, τοῦτο οὐκ ὀλίγα θύματα ἀνῆρπασε καὶ ὑπάρχει φόβος μὴ ἐπιφέρῃ σπουδαίας βλάβας εἰς τοὺς τηλεγραφικοὺς καὶ τηλεφωνικοὺς κώλους, εἰς τὰ ὑδραγωγεῖα καὶ εἰς τοὺς ὀχετοὺς τοῦ ἀερίοφωτος. Ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις, ὅθεν ἦλθεν ὁ συρμὸς οὗτος εἰς ἡμᾶς, αἱ πόλεις, ὡς ἡ Νέα Ἰόρκη, ἡ Βασικτῶν κλπ. τὸ σύστημα τοῦτο ἀπέρριψαν. Ἐν Παρισίοις ἡ ἐταιρεία τῶν Omnibus ἀπὸ τεσσάρων ἡδὲ ἐτῶν μεταχειρίζεται τὸν συμπεπυκνωμένον ἀέρα πρὸς κίνησιν τῶν ὀχημάτων τῆς. Ἀλλὰ τὰ μέχρι τῆς σήμερον ἐν χρήσει μηχανήματα ἐποιοῦν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ πεπυκνωμένου ἀέρος πολυδαπανωτέραν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Ἐπρεπε νὰ ἀποθηκεύηται ὁ πεπυκνωμένος ἀὴρ κατ' ἰσχυρὰς πιέσεις δι' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πορείας τῶν ἀμαξῶν. Τοῦτο ἀπῆλθε τὴν ἔδρυσιν πολυἀριθμῶν ἐργοστασίων, ἐπαινητὴν ἀπώλειαν χρόνου καὶ

τὴν χρῆσιν βαρέων ἀμαξῶν καὶ ἀποθηκῶν (reservoirs) αὐξανουσῶν ἀπαισθητῶς τὸ ἀκίνητον ὕλικόν.

Ἐπρεπε νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ χρῆσις τοῦ συμπεπυκνωμένου ἀέρος ὑπὸ καλλιτέρους καὶ οἰκονομικότερους ὁρους. Τοῦτο κατώρθωσαν οἱ Κύριοι Πόππ καὶ Κόντι. Ἡ ὑπ' αὐτῶν ἐφευρεθεῖσα ἀμαξά ἔχει μικρὸν βάρος, διακρίνεται ἐπὶ στερεότητι καὶ κομψότητι καὶ χωρεῖ 40 ἐπιβάτας, οἵτινες οὐδένα διατρέχουσι κίνδυνον καὶ οὔτε ὑπὸ τοῦ καύσανος, οὔτε ὑπὸ τῆς δυσσομίας οὔτε ὑπὸ τοῦ κρότου ἀνησυχοῦνται.

Αὕτη ἐλαφρῶς κινεῖται σταματοῦσα κατὰ θέλησιν τοῦ ὀδηγοῦ βραδέως ἢ διὰ μιᾶς, ἀν τύχη ὄχημά τι παρακωλύον τὴν ἐλευθέραν κυκλοφορίαν. Αὕτη ἐπίσης ὀπισθοδρομεῖ κατ' ἀνάγκην χωρὶς νὰ γίνῃ ἐπαισθητὸν τοῦτο εἰς τοὺς ἐπιβάτας οἵτινες ἀνέτως κἀθηνται ἐν τῇ ἀμάξῃ ἢ καπνίζουσι ἐν μιᾷ τῶν δύο plate-forme, λίαν εὐρέων. Ἡ ἀμαξά τούτου τοῦ συστήματος ἐκκινουῦσα ἐκ τοῦ πρώτου σταθμοῦ παραλαμβάνει συμπεπυκνωμένον ἀέρα, ἀρκετὸν πρὸς διάνυσιν 4 χιλιομέτρων ὁδοῦ. Μετὰ τὴν διάρκειαν ταύτης τῆς ἀποστάσεως ἡ ἀμαξά ἀφ' ἐαυτῆς πληροῦται τοῦ ἀέρος καὶ ἰδοῦ κατὰ τίνα εὐφυῆ τρόπον:

Ἐνώπιον ἐκάστου σταθμοῦ, τὰ ἐλάσματα (rails) ἔχουσιν ἐν ποδεῖον (pedale) ἔχον κοίλωμα εἰς τὰ ἄνω ἐπὶ τοῦ ὁποίου διέρχονται οἱ τροχοί. Ἡ πίεσις αὕτη ἀρκεῖ ὅπως ἐξέλθῃ τῆς γῆς εἰς μικρὸς σωλὴν ὅστις εἰσερχόμενος εἰς τὸν ὑπὸ τὴν ἀμαξάν ὑδραυλικὸν ἀρμὸν τίθησι τὰς ἀποθήκας τῆς ἀμάξης εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τῶν ὑπογείων ὀχετῶν διὰ τῶν ὁποίων διέρχεται ὁ πεπυκνωμένος ἀὴρ. Μετὰ τὴν δευτερόλεπτα συνάγεται ὁ ἀὴρ, ὁ ἐξαρκῶν πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς ἀμάξης διάνυσιν ἄλλων τεσσάρων χιλιομέτρων. Τούτου γενομένου ὁ μικρὸς σωλὴν εἰσερχεται ὑπὸ τὴν γῆν κλυπτόμενος αὐτομάτως διὰ μιᾶς πλακῆς σιδηρᾶς ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνευ κινδύνου δύνανται νὰ διέλθωσιν ἀμαξαι καὶ ἴπποι.

Ἡ πόλις Saint-Quentin ἀπεδέχθη τὸ σύστημα Popp-Conti, τῆς ὁποίας τὸ παράδειγμα ἐμιμήθη ἡ πόλις τῆς Ἀγκουλέμης, ἰδίως ὅμως ἐν Ἀμερικῇ τὰ τοῦ εἶδους τούτου τραμβεῖα διεδόθησαν.

ΟΙ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

(Διήγημα)

(Συνέχεια. Ἴδε ἀριθ. φυλ. 6.)

ἌΦΟΥ ἀνέφερον εἰς τὸν Πένη χαρακτηριστικὰ τινα τοῦ βίου τὸν ὁποῖον ἕως τότε εἶχον διέλθει ἐν τῷ μεταλλεῖῳ, οὗτος μοι διηγήθη ὅτι ἐπέρασε ζωὴν καλλιτέραν μὴ τιμωρηθεὶς διὰ τοῦ κ. ν. ο. ὑ. τ. καὶ μὴ δεσμευθεὶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ μετ' ἄλλου καταδίκου. Ὑπῆρχεν ἀκόμη εἰς δεσμώτης ἐν τῷ διαδρόμῳ τοῦ ὑπογείου ἀλλὰ μετέφερον αὐτὸν, ὡς φαίνεται, τῆς διορίας τῆς ἀπελευθερώσεως αὐτοῦ ἐγγισίας.

Ὁ Πένη, ὡς ἐγώ, ἐλησμόνησε τὸν χρόνον καὶ ὑπέθετεν ὅτι ἐπὶ δύο ἔτη διεμνομένην κλεισμένοι ἐν τῷ ἀνθρακορυχειῷ. Ἡ κόμη αὐτοῦ ἦν πυκνοτέρα τῆς ἐμῆς καὶ κατὰ πλοκάμους ἔκειτο ἐπὶ τῶν νώτων του οὗτος ἦν μέλας, ὡς ὁ μελάντατος Ἀφρικανός. Ἡ ἀκαθαρσία ἐπὶ τοσοῦτον εἶχε κολλήσει ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος αὐτοῦ ὥστε ἀπετέλεσε σιρῶμα ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ περὶ τὸν τράχηλον ἡ ἀκαθαρσία ἐρράγη ἐκεῖ ὅπου ἐκινεῖτο καὶ ἀπέσπασεν ἐν μικρὸν τεμάχιον αὐτῆς. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὅσον εἶχε παραμορφωθεὶ ὥστε ἀνεῖσας εἰς αὐτὸ ἐγέλασεν. Ὁ Πένην ἐπίσης ἐγέλασε διὰ τὴν ἐκφρασὴν τοῦ προσώπου μου καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀμφοτέρω ἐγέλωμεν. Ὁ γέλωσ οὗτος ὡς νὰ μᾶς παρεῖχεν ἐλπίδα λαμπροτέρου μέλλοντος.

— Βινφίλδε, θὰ ὑποφέρωμεν τοιαῦτα βάσανα ἐπὶ δύο ἀκόμη ἔτη καὶ θὰ ἀπελευθερωθῶμεν εἰπέ μοι οὗτος ἠρχίσασθε νὰ ὁμιλῶμεν περὶ τῶν φίλων καὶ τῶν οἰκείων, ὥστε ἐλησμονήσαμεν τὰς πέντε ἀμάξας καὶ ἐφοβήθημεν μὴ δὲν προφθάσωμεν νὰ κερδίσωμεν τὸν ἐπιούσιον ἄρτον.

Ὁ Πένην ἐσπευσε ν' ἀναχωρήσῃ διερχόμενος διὰ τῆς ὀπῆς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε καὶ ἐπρότεινε νὰ ἐργαζώμεθα ὁμοῦ ἕως οὗ πληρώσωμεν τὰς πέντε ἀμάξας μου καὶ τότε νὰ συμφάγωμεν. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ πληρώσωμεν καὶ ταύτας τὰς πέντε ἀμάξας καὶ κατεκλίθημεν πειναλέοι.

Ἐκείμεθα πλησίον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ συνδιελεγόμεθα ἕως ὅτου ἐξημέρωσε καὶ τότε ἐφάγωμεν ἐν τῷ διαδρόμῳ τοῦ Πένη. Εὐνόητος εἶνε ἡ αἰτία τῆς εὐθυμίας ἡμῶν. Ἡ ἐνωσις ἡμῶν εἶνε ἀπερίγραπτος, αὕτη καθίστα ἡμᾶς λίαν εὐτυχεῖς ἰδίᾳ μετὰ τὸν μακρὸν ἀποχωρισμὸν

καὶ τὰς βασάνους τὰς ὁποίας εἶχομεν δοκιμάσει ἐν τῷ σκοτεινῷ ὑπογείῳ ἀπελπισμένοι καὶ καταβεβλημένοι. Ὅπως διαμείνωμεν ὁμοῦ, τοῦτο ἀπέμεινεν ἡ μόνη ἐλπίς ἡμῶν καὶ ὅσον ἐφοβούμεθα μὴ μᾶς ἀνακαλύψωσιν ὥστε ἐκαλύψαμεν τὴν μεγάλην ὀπὴν ἀφήσαντες ἐν μικρὸν εὐμίον, διὰ τῆς ἐπισωρεύσεως μεγάλων τεμαχίων γαικινθράκων, εὐκόλως κλειόμενον ἐν ἡ περιπτώσει προφθάσωσιν οἱ φύλακες.

Ἐπὶ ἐβδομάδας καθ' ἐκάστην συνετρώγομεν καὶ ὁμοῦ διερχόμεθα τὰς νύκτας. Ἐνθυμούμενοι δὲ λίαν συχνὰ τὴν οἰκίαν καὶ τοὺς φίλους μας, ζωῆς ἐζητοῦμεν νὰ ἀπελευθερωθῶμεν. Πρῶτον οὐδέτερος ἐξ ἡμῶν εἶχε σκεφθῇ ὡς δυνατὴν τὴν ἀπελευθέρωσιν. Ὑπῆρχε φύλαξ ἐν τῇ ὑπογείῳ πλατείᾳ ἐνθα οἱ διάδρομοι ἀπεχωρίζοντο. Ἐπίσης ἐφύλαττον καὶ ἐν τῷ ἄνω πατώματι, διακοσίους πόδας ὑψηλότερον. Ἄν ἐξερχόμεθα ἐκ τῆς εἰρητῆς μας, οἱ ἐν τῷ ἄνω ὀρόφῳ θὰ μᾶς ἀνεκάλυπτον. Ἀπελπιστικὴ θέσις. Ἄλλ' ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀπελευθερώσεως εἶχεν ἀκρατῆτως καταλάβει ἡμᾶς καὶ ἐπὶ ἐβδομάδας συνεζητοῦμεν πάντα δυνατὸν τρόπον πρὸς δραπέτευσιν.

Μίαν πρωτὴν, ὅτε ἐτρώγομεν, ὁ Πένη μοι εἶπεν ὅτι ἐν τῇ ἀμάξῃ του ὑπῆρχεν ὀλίγη χιών. Ἄ Νομίζω ὅτι εἶνε χειμῶν» εἶπεν οὗτος, ἡ τὸ πολὺ δὲν παρήλθον εἰσέτι ὁ Ἀπρίλιος».

— Καλά, τί μὲ τοῦτο; τὸν ἤρώτησα ἰδὼν αὐτὸν ὑπερχαίροντα.

Τί! ἰδοῦ τί! Ἡ ἀμαξά μου θὰ ἔμεινεν ἐξω ἐν τῇ ὁδῷ ἀφοῦ ἐχθὲς τὸ ἐπέρας ἀπεφορτίσθη ἄλλ' ἐν τῇ ἀμάξῃ σου δὲν ὑπῆρχε χιών, ἐπομένως ἡ ἰδική σου ἡ ἔμεινε κενὴ ὑπὸ τὴν στέγην ἢ ἴστατο πλήρης μέχρι τῆς πρωτῆς μὴ ἐκκενωθεῖσα τὴν ἐσπέραν». Πιστεύω, εἶπεν οὗτος, ὅτι ἡ ἀμαξά σου ἀπεφορτίσθη τὴν πρωτὴν. Σὺ βραδέως ἐπλήρους χθὲς τὰς ἀμαξὰς καὶ παρετήρησα ὅτι ὅτε βραδέως ἀπέστειλας τὴν τελευταίαν ἀμαξάν, οἱ ἀχθοφόροι δὲν ἐκφορτίζουσιν αὐτὴν τὸ ἐπέρας ἀλλὰ τὴν ἀφίνουσι πλήρη ἐν τῇ ὁδοῦ τὴν ὁποίαν εἶδομεν ὅτε εἰσῆλθομεν ἐνταῦθα — ἦτις κατέρχεται ἄνωθεν παρὰ τὰς πλατείας». Οὗτος ἐφρόνει ὅτι ἂν τις κρυφθῇ ἐν τῇ ἀμάξῃ ὑ-

πό τους γαιάνθρακες και εξέληθ' βραδέως ἡ ἄμαξα θά ἴσταται ἐν τῇ ὁδῷ κατὰ τὴν νύκτα, οὗτος δὲ θά δυνήθῃ ἀπαρτήρητος ἐν τῷ σκοτίει νὰ ἀπαλλαγῇ καὶ νὰ δραπετεύσῃ.

— Τίς θά μᾶς ἀναχαιτίτῃ; ἔλεγεν οὗτος. «Εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξέλθωμεν ὑποκάτωθεν τῶν γαιανθράκων καὶ νὰ καταφύγωμεν εἰς τὸ δάσος» διότι ἀμφοτέροι ἐνεθυμούμεθα τὸ ἐκ πευκῶν δάσος τὸ κείμενον ἐκκτοντάδας ποδῶν μακρὰν τοῦ ἡμετέρου ἀνθρακωρυχείου.

Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐμελετώμεν τοῦτο τὸ σχέδιον καὶ ὅπως ἐπιβεβαιώσωμεν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ Πέννη ἀποστέλλομεν δὲ μὲν τὴν μίαν, ὅτε δὲ τὴν ἄλλην ἐκ τῶν ἀμαξῶν τότε βραδέως ἀστε διεκινδυνεύομεν νὰ ἀπολέσωμεν τὴν ἡμισίαν τροφήν. Τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἐπὶ ἕξ ἡμέρας. Ἄνεκαλύψαμεν ὅτι ἡ ἀποταλαίεσσα βραδέως ἄμαξα δὲν ἔφερε χιόνα καὶ ἐφαίνετο ἐκκενωθεῖσα ἀκριβῶς πρὶν ἢ κατέλθῃ εἰς τὸ ὄρυχείον.

Ἀκολούθως ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐπεπρώμεθα νὰ ἀνοίξωμεν ὅπην ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ἀμάξης ἐν τῇ ὁποίᾳ νὰ δύναται νὰ κρυφθῇ εἰς καὶ διὰ τῆς χειρὸς του νὰ θέσῃ ἐπάνω του τοὺς γαιάνθρακας ὅπως καλυφθῇ. Ἀπεδείχθη ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι λίαν δυσχερὲς, ὡς κατ' ἀρχὰς ἐνομιζόμεν.

Μετὰ τοῦτο ὁ Πέννη εἶπεν ὅτι, ἂν συγκατανεύω, θά ἐκτεθῇ εἰς τὸ κίνδυνον καὶ μετὰ τινὰ σκέψιν ἀπεφασίσθη νὰ ἀπέλθῃ οὗτος κατὰ πρῶτον, ἐγὼ δὲ τὴν ἐπομένην ἡμέραν.

— Ἄν ἐκφύγω θά κρυφθῶ ἐν τῷ δάσει καὶ θά σὲ ἀναμένω εἶπεν οὗτος. Ὅτ' ἀντιφύγωμεν τοὺς γαιάνθρακας ὅπως δυνήθῃ νὰ πληρώσῃς τὰς ἀμάξας μου καὶ ἀποστείλῃς αὐτῆς τὴν ἡμέραν. Διὰ τοῦ μέσου τούτου ἐπὶ δύο τρεῖς ἡμέρας θά ἀπακτῶσωμεν τοὺς φύλακας. Ἄφου προσεκτικῶς ἐσκέφθην περὶ τῶν λεπτομερειῶν, μίαν ἐσπέραν ἐκάλυφα τὸν Πέννη ἐν τῇ ἀμάξῃ διὰ τῶν γαιανθράκων καὶ ἔδωκα τὸ σύνθημα ὅπως ἀνασύρωσι τὴν ἄμαξαν. Αὕτη δὲν ἐκινήθη. Ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποστείλωμεν τὴν ἄμαξαν βραδέως, πολὺ ἐβραδύναμεν καὶ τοιοῦτο τρόπον διήλομεν τὴν ἐσπέραν μόνον μετὰ ἐνός σιτηρεσίου. Τὴν ἐπιρῶσαν ἐσπέραν πάλιν ἐδοκίμασαμεν καὶ ἡ ἄμαξα ἀνετύρηθ' ὅτε ἔδωκα τὸ σύνθημα.

— Χαίρε, ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάττῃ ἐφώνησα.

— Ἀντιχαιρῶ Β. νῆφίλδ' ἐπρόφερεν ὁ Πέννη, τῆς φωνῆς του διακοπταμένης ὑπὸ τὸν γαιανθράκων. Ἄρχε δ' ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν φύλαξ θά ἐρευνήσῃ τὴν ἄμαξαν; Ὅπως βεβαιωθῇ ἔτρεχον ὅπισθεν τῆς ἀμάξης ἐπὶ τῆς κεκλιμένης ἀτραπῆς ἕως ὅτου εἶδον αὐτόν. Οὗτος προσήρμωσε τὴν ἄλυσον εἰς τοὺς κρίκους καὶ ἤκουσα τὴν ἄμαξαν κινουμένην κατὰ τὴν ἀνοδὸν τῆς διὰ τῆς τύρχυγος. Προσεκτικῶς ἐνωτιζόμενον ὅπως ἀκού-

σω κραυγὴν ἢ πυροβολισμὸν παρὰ τὸ στόμιον τοῦ ἀνθρακωρυχείου. Οὐδεὶς κρότος ἠκούσθη καὶ ἐγὼ ἐπέστρεψα διπλασίως καταβληθεὶς καὶ περιίλυτος διὰ τὴν μοναξίαν καίτοι εἶχον σχεδὸν ἀπωλέσει τὰς φρένας ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος. Ἐπιθυμῶν νὰ ἐπανεύρω τὸν Πέννη, κατέληθην ὑπὸ πυροτοῦ καὶ δι' ὅλης τῆς νυκτὸς δὲν ἠδυνήθην νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἄμα ἡ ἄμαξα κατῆλθε τὴν ἐπιρῶσαν πρῶτην ταχέως ἐσπευσα νὰ πληρώσω αὐτήν, καὶ ταύτης ἀνασυρθείσης, ὑπῆγον εἰς τὸν διάδρομον τοῦ Πέννη καὶ ἐπλήρωσα τὰς ἀμάξας του. Δύσκολον ἦτο νὰ ἀριθμῶ τὸν χρόνον ταύτην τὴν πρῶτην τὸσον ἦν ἀπασχολημένος καὶ συγκεκινημένος ἐκ τῆς περὶ τῆς δραπετεύσεως καὶ ἀπαλλαγῆς ἰδέας.

Πληρῶν τὰς τέσσαρας πρῶτας ἀμάξας εἶθεον κατὰ μέρος ἅπαντα τὰ εἰς τὸ τέχνασμα μου ἐπιθήσεια τεμάχια τῶν γαιανθράκων. Δι' αὐτῶν ἤθελον νὰ κατασκευάσω κρυψόφυγον καὶ νὰ καταφύγω ἐν τῇ πέμπτῃ ἀμάξῃ. Φοβούμενος μὴ ἐπιβραδύνω καὶ μὴ ὁ Πέννη ἀναχωρήσῃ ἀποβάλλων τὴν ὑπομονήν, εἰργαζόμενον λίαν ταχέως καὶ ἐφρναζόμενον ὅτι οὗτος ἐδραπέτεύσει καὶ ὅτι οἱ στρατιῶται ἦλθον νὰ ἴδωσι τινὶ τρόπῳ κατώρθωσι νὰ ἐκφύγῃ συνελθόν αὐτὸν καὶ ἐκ δευτέρου ὠδήγησαν εἰς τὸ ὑπόγειον. Ἄφου ἐποίησα ἀπὸ τῆς γωνίας τῆς ἀμάξης, ἔθεσα τὰ ἐργαλεία καὶ τὸν φανὸν ἐπὶ τῶν γαιανθράκων καὶ εἰσῆλθον εἰς αὐτήν, ἐκτύπησα διὰ τοῦ σιδήρου ἐπὶ τῆς ἀλύσεως καὶ ἡ ἄμαξα ἤρχισε νὰ ἀνέρχεται.

Τῆς ἀμάξης προχωρούσης, ἐχάθην εἰς τὸν πυθμένα καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς μου ἐπεσώρευον γαιάνθρακας ὅπως καλύψω τοὺς ὤμους καὶ τὴν κεφαλὴν μου. Ἐπεσώρευον ἕως ὅτου ἐβεβαιώθην ὅτι τελείως ἐκαλύφθην. Ὁ φύλαξ προσέδεσε τὴν ἄλυσον εἰς τοὺς κρίκους τῆς ἀμάξης. Ἐνωτιζόμενον ὅτι οὗτος ἵστάτο πλησίον μου καὶ ἡ καρδία μου ἐπαλλε τόσον ἰσχυρῶς ὥστε ἐφοβοῦμένη μὴ φοραθῶ. Οὗτος ταχέως εἰδοποίησε τοὺς εἰς τὰ ἐπάνω ἐργαζομένους καὶ ἡ ἄμαξα ταχέως ἀπῆρχετο πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν. Αὕτη ἐσείετο καὶ ἀτάκτως ἐκινεῖτο, οἱ δὲ ἀνθρακες ἐπεσώρευόντο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου καὶ περίξ αὐτῆς λίαν ἀπεχθῶς καὶ ἀκαταλλήλως.

Ὅτε ἡ ἄμαξα ἐφθασεν εἰς τὸ στόμιον ἀντικείμενόν τι ὡς μεγάλη λάμψις φωτὸς εἰσέδυσεν εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ προσέβαλε τοὺς ὀφθαλμούς μου, οἵτινες ἤρχισαν νὰ ἀλγῶσιν ἰσχυρῶς διότι αἱ κόραι αὐτῶν εἶχον πολὺ εὐρυθῆ ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀνθρακωρυχείῳ σκοτίας.

Ἡ ἄμαξα ἔστη ἐπὶ τινὰ λεπτὰ μετὰ τὴν ἀνασύρσιν καὶ ἤλπιζον ὅτι θά παραμείνῃ πλήρης καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ἄτομά τινὰ ἐβάδιζον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ συνδιελέγοντο. Ἐξαίφνης ἡ-

σθάνθη ὅτι ἡ ἄμαξα ἐκίνησε πρὸς τὰ κάτω, εἰς τὴν ἀποθήκην. Ἐκ τῆς πολλῆς ταχύτητος καὶ τοῦ φόβου εἶχον πληρώσει τὴν πέμπτην ἄμαξαν ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους!

Ἐπιπτε βροχὴ καὶ τὸ ὕδωρ διὰ μένου τῶν γαιανθράκων εἰσέδυσεν.

Ἦν πεπεισμένος ὅτι οἱ ἀχθοφόροι θά σπεύδωσιν κατὰ τὴν ἐκκένωσιν ὅπως καταφύγωσιν ἐκ τῆς βροχῆς εἰς τοὺς κοιτῶνας τῶν καὶ ἐτρεμον ἐκ τοῦ φόβου, διότι οὗτοι ἐκκενοῦντες τὴν ἄμαξαν θά παρετήρουν ὅτι εὕρισκόμεν ἐντὸς αὐτῆς. Ἀμέσως ἀπεφάσισα, ἂν μὲ εὕρισκον, νὰ πηδήσω νὰ ρίψω ἐπ' αὐτῶν μεγάλα τεμάχια γαιανθράκων καὶ νὰ καταφύγω εἰς τὸ δάσος. Ἐπὶ τὴν βροχὴν καὶ κατὰ τὴν ἰσχυρὰν πνοὴν τοῦ ἀνέμου οἱ φύλακες θά τὰ ἔχανον καὶ δὲν θά μὲ ἐφόνευον ἀποτυγχάνοντες κατὰ τὸν πυροβολισμόν. Ἄν δὲ μὲ ἐφόνευον, ὁ θάνατος θά ἦτο προτιμώτερος τῶν μαστιγώσεων διὰ τοῦ κνούτου καὶ τῆς ἐπ' ἀόριστον καθιέρσεως ἐν τῷ σκοτεινῷ ἀνθρακωρυχείῳ.

Ἡ ἄμαξα ἐχώρει πρὸς τὰ κάτω συρομένη ὑπὸ τῆς ἀλύσεως, προσηρμοσμένης ἐπὶ τοῦ κιλύνδρου τῆς μηχανῆς. Αὕτη ἔστη παρὰ τὰς ἀποθήκας καὶ εὐθὺς εἰς ἐργάτης ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους ἐπλησίασεν. Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ οὗτος ἐκτύπη εἰς τὰ περίξ διὰ τοῦ σιδήρου, μετὰ δὲ τοῦτο ἡ ἄμαξα ἐκλίνε καὶ ἐγὼ ἐγλύστρισα ἐπὶ κατηφορικῷ ἐδάφους ἐκ γαιανθράκων ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν τεμαχίων ἐκ τούτου τοῦ φορτίου. Ἐστράφην εἰκοσάκις καὶ ἐκυλιόμην ἕως εὐ ἐφθασα εἰς τὸ βάθος ἐνός σωροῦ γαιανθράκων, μετὰ δὲ ταῦτα οἱ γαιάνθρακες, οἵτινες ἐπάνω μου ἐπιπτον ἐξ ὀλοκλήρου μὲ ἐκάλυψαν. Ἐκεῖ ἐκείμην σχεδὸν χωρὶς νὰ ἀναπνέω ἀναμένων καθ' ἐκάστην στιγμὴν νὰ ἀκούσω πυροβολισμὸν ἢ σύνθημα ἐπιστεύσεως. Δὲν ἐσάλυον καὶ καίτοι ὁ καιρὸς ἦν ὀμίχλῳδης καὶ ἐπιπτε ραγγαῖα βροχὴ, τὸ φῶς ἦτο σχεδὸν ἐκτυφλωτικόν διὰ τοὺς ὀφθαλμούς μου τοὺς ὁποίους δὲν ἠδύναμην νὰ ἀνοίξω. Ἄν ἐπειρώμην νὰ ἐγερθῶ καὶ νὰ ἐκφύγω δραμαίως, δὲν θά ἐβλεπον πειρισσότερον τῆς γλαυκῆς ὅταν λάμπῃ ὁ ἥλιος. Οἱ φύλακες ἐξαίρετα θά μὲ συνελάμβανον. Καὶ πράγματι ἦν τυφλός.

Ἡ ἄμαξα ἔστη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ ἤκουσα αὐτὴν κροτοῦσαν ἀλλ' ἐκαθήμην ἀθροῦθως διότι ἐνόμιζον ὅτι οἱ ἐργάται ἴσως παρατηρήσωσιν ἂν ὠθεν. Ἐν τούτοις οὐδεὶς παρετήρησεν ἴσως διότι οὐδεὶς ὑπώπτευε τοιοῦτον τρόπον ὑπεκφυγῆς ἀπὸ τῆς εἰρκτῆς. Ὁ καιρὸς ἦν ὑγρὸς καὶ βραδυνός, πρὸς δὲ καὶ σκοτεινός, ὅτι δὲ καὶ δὲν ἐβλεπον θά ἦτο κατάμελαν ὡς αὐτοὶ οἱ γαιάνθρακες. Μετὰ μακρὸν χρόνον, ἄλλη ἄμαξα κατῆλθεν ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ἐλασμάτων, ἐστράφη

καὶ ὡς ἡ ἰδική μου ἀπεφορτίσθη, ἐγὼ συνεκέντρον τὰς δυνάμεις μου ὅπως ὑπομείνω πάντα τραυματισμὸν καὶ ἄλλο, ἀλλ' εὐτυχῶς οἱ γαιάνθρακες ἐπιπτον ὀλίγον μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ. Μετὰ ταῦτα οὐδεμίαν ἄλλην ἄμαξαν ἐκένωσαν καὶ ἐγὼ ταχέως ἠδυνήθην νὰ ἀνοίξω τοὺς ὀφθαλμούς μου διότι εἶχεν ἐπέλθει ἤδη ἡ νύξ. Δὲν ἐτόλμων νὰ σαλεύσω, καὶ μόνον ὅτε εἶδον ἕνα μετὰ φανοῦ ἐν τῇ χειρὶ βαδίζοντα παρὰ τὴν ὁδὸν ἐνόησα ὅτι ἡ νύξ ἦν σκοτεινῆ. Ὅτε οὗτος διήλθεν, ἐτόλμισα νὰ ἐγερθῶ καὶ ἀπεμακρύνθην μετὰ πολλῆς προφυλάξεως. Οὐδένα εἶδον. Ἐβλεπον τόσον τελείως, ὥστε εὐκόλως εὗρον τὸ δάσος ἐν τῷ ὁπίῳ ὁ Πέννη ὑπεσχέθη νὰ μὲ ἀναμένῃ καὶ ἐβάδιζον ταχέως ὅπως ὑπάγω ἐκεῖσε.

Πρὶν ἢ φθάσω, ἤκουσα δύο χαμηλοὺς συριγμούς— σύνθημα τὸ ὁποῖον εἶχομεν ἐκλέξει. Ἀμέσως ὁ Πέννη ἐξῆλθεν ἐκ τῶν πυκνῶν θαμνῶν διὰ σημείου μοι ἀπηγόρευσε τὴν διάλεξιν καὶ ζωηρῶς μὲ ἐνηγκαλίσθη. Οὗτος εἶχε πλύνει τὸ πρόσωπον ἐκ τῶν ἀκαθαρσιῶν καὶ τῶν κηλίδων καὶ ὠμοίαζε πρὸς τὸν ἀρχαῖον Πέννη καίτοι ἔφερε ράκη καὶ εἶχε μακρὰν ἀκτένιστον κόμην.

— Εἶδον σὲ ἐρχόμενον ἐψιθύρισεν οὗτος. Μετ' ἀπελπισίας καὶ ἀνυπομονησίας σὲ ἐπερίμενον. Ἐδραπετεύσαμεν ἐκ τοῦ ὄρυχείου μόνον, τώρα ἂν θά δυνήθωμεν νὰ ἐκφύγωμεν τούτων τῶν τόπων Ἄς φεύγομεν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Δὲν εἶνε περίεργον ὅτι ἐλέπομεν ἐν τῷ σκοτίει; Γνωρίζω ὅτι ἡ γαλῆ ἐλέπει τὴν νύκτα ἀλλ' ἡμεῖς δὲν δύναμεθα νὰ ἴδωμεν τὴν ἡμέραν ἐνταῦθα ἔγκειται ἡ δυσχέρεια. Τοῦλάχιστον, ἐγὼ δὲν δύναμαι! Ὀλοκλήρον τὴν ἡμέραν ἐκείμην ἐν τοῖς θάμνοις μετὰ τοῦ προσώπου πρὸς τὰ κάτω πιέζων διὰ τῶν χειρῶν μου τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ φῶς σχεδὸν μὲ ἐφόνευεν.

Τότε οὗτος μοι διηγήθη ἡσύχως ὅτι ἡ ἄμαξα ἐν τῇ ὁποίᾳ εὕρισκτο ὄλην τὴν νύκτα παρέμεινεν ἐν τῇ ὁδῷ πλήρης καὶ ὅτι οὗτος ἐξέφυγεν ἀνευ δυσχερείας καὶ ἐκρούθη ἐν τῷ ἐκ πευκῶν δάσει. Ἄλλ' οὗτος ἐπερίμεν πολὺν χρόνον ἕως ὅτου ἐνύκτωσε καὶ εἶδε τὴν λυχνίαν ἐν τῷ παραθύρῳ τοῦ φουροῦ. Ἀκόμῃ ἐξηκολούθει ῥαγδαία βροχὴ. Ρύακες μέλανος ὕδατος ἔρρεον ἐκ τῶν μελανῶν ρακῶν μου τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς ἦν ψυχρὸν. Ἡσθάνομεθα τὸ ψῆχος ἰσχυρότερον ἀφότου ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον εἶχομεν διατρίψει ἐν τῷ ὑπογείῳ ὑπὸ τὴν μαλακὴν θερμοκρασίαν.

(ἔπεται συνέχεια).

ΤΑ ΦΡΕΑΤΑ ΤΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ

Ἐν τῇ ἐξόδῳ, βίβλῳ τῆς Πεντατεύχου τοῦ θεόπτου Μωϋσέως, ἀναφέρεται ὅτι μίαν ἡμέραν ἐν τῇ ἐρήμῳ οἱ Ἑβραῖοι πάσχοντες ἐκ τρομερᾶς δειψῆς, ἐσβεσαν αὐτὴν ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ ρεύσαντος ἐκ τῆς πέτρας τὴν ὁποίαν ἔτρησεν ὁ Μωϋσῆς διὰ τῆς ῥάβδου του. Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Μωϋσέως, ὁ περιώνυμος ἐπιστήμων περιήγη τῆς Nordens Kjold, Σουηδῆς τὴν καταγωγὴν, πρὸς μέγιστον ὄφελος τῶν φυλάκων τῶν φάρων ἢ τῶν σημαφόρων καὶ τῶν τελωνῶν τῶν σταθμευόντων ἐν ταῖς βραχέδεσιν ἀκταῖς τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Νορβηγίας, εὑρε τὸ μέσον πρὸς ἐξαγωγήν ἐκ τοῦ γρανίτου βράχου ὕδατος καθαρῶ καὶ ποσίμου καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς μικροτάταις νήσοις αἰτίνες ἀκαταπαύστως βρέχονται ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Ἡ ἐφεύρεσις αὕτη τοῦ Νόρδνε σκιλδ δὲν εἶναι δυσχερῆς καὶ συνίσταται εἰς τὴν ἀνοιξιν μιᾶς ὁπῆς ἐν τῷ βράχῳ. Πρὸς τοῦτο ἐκλέγουσιν ἐν σημείον ἐνθα τὸ ἔδαφος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας στερεῖται παντὸς ρήγματος καὶ τῇ βοηθείᾳ ἐνός τρυπίου περιστεμμένου δι' ἀδάμαντος διατρύπῳ τὸν βράχον κατὰ διάμετρον ὑφεκατοστομέτρων τινῶν, ἐξακολουθοῦντες ἕως ὅτου ἴδωσι τὸ ὕδωρ ἀλλόμενον. Ἡ ἀνάβλυσις τοῦ ὕδατος ἐν γένει συμβαίνει ὅταν τὸ βάθος τῆς ὁπῆς προεκταθῇ μέχρι τοιαύτου ἕως πενήκοντα μέτρων.

Τοιοῦτο εἶναι τὸ παρατηρούμενον συνήθως γεγονός ἐν οἰαδήποτε τόπῳ καὶ ἂν ἀνορυθῇ τὸ ἀφῆρ τοῦ ἀδάμαντος, διότι τοιοῦτο εἶναι τὸ ὄνομα διὰ τοῦ ὁποίου ὁ λαὸς ἔχει βαπτίσει ἐν Σουηδίᾳ τὰ τοῦ νέου τούτου εἶδους φρέατα, τῶν ὁποίων τὸ περιεχόμενον τοῦ ὕδατος εἶναι πολλάκις σημαντικόν. Πῶς λοιπὸν ὁ Νόρδνεσκιλδ ἐφθασεν εἰς τὴν ιδέαν νὰ ἐπιχειρήσῃ παρόμοιον ἔργον κατὰ τὸ φαινόμενον παράδοξον; Παρ' ὅλας τὰς ὑποθέσεις τῶν ἀπλοϊκῶν, οὐχὶ ἡ τύχη ἀλλ' ἡ παρατήρησις μόνον καὶ ὁ ἐπιστημονικὸς συλλογισμὸς ὠδήγησαν τοῦτον τὸν ἐπιστήμονα εἰς τὴν ἀνέλπιστον ἀνεύρεσιν τοῦ ὕδατος μεταξὺ τῶν βράχων. Ἰδοῦ, κατὰ τὸν Νόρδνεσκιλδ, ἡ ἐξήγησις τούτου τοῦ παραδόξου: Αἱ μεταβολαὶ τῆς ἡμερησίας θερμοκρασίας, αἱ τε ἐτήσιαι καὶ αἱ αἰωνικαί, ἐπιφέρουσιν ὀλισθήσιν τοῦ ἄνω μέρους τοῦ ἐκ γρανίτου βράχου ἐπὶ τῶν κατωτέρων στρωμάτων ὅπου τοιαύτη μεταβολὴ τῆς θερμοκρασίας δὲν ὑπάρχει καὶ αὐταὶ αἱ ὀλισθήσεις, παράγουσι μετὰ τινα χρόνον ὀριζοντίας σχισμὰς εἰς βάθος σχεδὸν σταθερόν. Τὸ ὕδωρ τὸ εἰσδύον εἰς τὰς σχισμὰς τοῦ σιδηροῦ μετάλλου

δὲν εἶναι ἄλμυρόν, ἀκόμη καὶ ὅταν τὰ μεταλλεῖα τοῦ σιδηροῦ κείται ἐπὶ νησιδίων ἐν ἀνοικτῶ πελάγει καὶ ἐκαίοντο εἰς βάθος 100-200 μέτρων ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας.

Ἡ πείρα τελείως ἐπιστοποίησε τοὺς συμπερασμοὺς τούτου τοῦ ἐπιστήμονος, ὥστε τὴν σήμερον πολλοὶ σταθμοὶ μεταξὺ τῶν βράχων τῆς θαλάσσης ἐφοδιάσθησαν διὰ παρομοίων φρεάτων τοῦ ἀδάμαντος.

Ἀπομένει νὰ πιστοποιηθῇ τὴν σήμερον ἂν τὸ ἐπαληθεῖον ἐν Σουηδίᾳ καὶ Νορβηγίᾳ θὰ πιστοποιηθῇ καὶ ἐν ἄλλαις χώραις καὶ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι πανταχοῦ, ἰδίᾳ δὲ ἐν ταῖς θερμαῖς χώραις τῆς γῆς ἀρκεῖ νὰ διατηρηθῇ ὁ βράχος ὅπως ἀνάβλυση ἀφθονόν ποσίμον ὕδωρ.

ΤΟ ΠΙΚΡΟΝ ΟΞΥ

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝ ΤΑ ΚΑΥΜΑΤΑ

Τὸ πικρὸν ὄξύ (acide picrique) γνωστὸν ὡς ζοιχεῖον ἐκρηκτικὸν ἐπικίνδυνον καὶ ὡς ἀπολυμαντικὸν μέσον, μεταχειρίζεται ἐπιτυχῶς ἐν διαλύσει πρὸς θεραπείαν τῶν ἐκ τοῦ καυσίματος πληγῶν.

Ὁ ἰατρὸς Thierry ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μεταχειρίζεται πρὸς θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν τῶν νοσοκομείων διάλυσιν 10—15 μερῶν εἰς 1000 μέρος ὕδατος καὶ ἐπιτυχᾶναι πληρέστατα. Αἱ ἀλγηδόνες στιγμιαίως παύουσι μετὰ τὴν ἐμβροξίν τῶν πληγῶν διὰ διαλύσεως ἐκ τούτου τοῦ ὀξέος· αἱ πληγαὶ δὲν σχηματίζονται, φλύκταιναι δὲν μορφοῦνται καὶ ἡ τελεία ἴασις εἶναι ἔργον ὀλίγων μόνον ἡμερῶν. Ἡ χρῆσις τούτου τοῦ ὀξέος παριστᾷ ταύτην μόνον τὴν ἔλλειψιν, ὅτι δίδει εἰς τὴν δι' αὐτοῦ πλυνομένην ἐπιδερμίδα κίτρινον χρῶμα. Ἀλλὰ τὸ πλύσιμον τούτων τῶν κηλίδων διὰ ὀξέος βορικοῦ (acide borique) ταχέως ἐξαφανίζει αὐτάς. Ἡ πολυτιμὸς αὕτη ιδιότης τῆς διαλύσεως τοῦ πικροῦ ὀξέως πρέπει νὰ ἐφαρμόζηται εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις τοῦ καυσίματος καὶ νὰ γίνῃ πάγκοιτος.

Θὰ ἦτο ὠφέλιμον ἐν πάσι τοῖς ἐργαστασίοις τοῖς ἐργαζομένοις διὰ πυρὸς νὰ ὑπάρχῃ ἔτοιμος ἢ διάλυσις τοῦ πικροῦ ὀξέος πρὸς πρόληψιν τῶν ἐκ τοῦ καύματος κινδύνων τῶν ἐργατῶν. Τὸ φάρμακον τοῦτο εἶναι συγκριτικῶς εὖνον καὶ εὐμεταχειρίστον, τῆς διαλύσεως αὐτοῦ παρασκευαζομένης αὐτοστιγμῆι.

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Γαλλικὴ ἔφημερις δημοσιεύει ἐπικαίρως ἄρθρον περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν θαλασσιῶν λουτρῶν, ἐξ οὗ ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν:

Τὸ θαλάσσιον λουτρὸν εἶνε ψυχρὸν λουτρὸν ἰδίας φύσεως ὠφελιμώτατον ὑπὸ ὑδροθεραπευτικῆν ἔποσιν. Τὸ θαλάσσιον ὕδωρ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς δραστηριώτατον μεταλλικὸν ὕδωρ, δροσιστικὸν ἅμα καὶ ἐνδυναμωτικόν. Ἡ διὰ τοῦ κολυμβήματος κίνησις τοῦ σώματος, ὁ ζωγόνοσ τῆς θαλάσσης ἀήρ, καὶ αἱ ἐκ τῆς θέας αὐτῆς ἠθικαὶ συγκινήσεις ἐπιδρῶσι μεγάλως ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ.

Ἡ θάλασσα θεωρεῖται δικαίως ὡς ἀντιδραστικὸν κατὰ τῆς καχεξίας. Βελτιοῖ καὶ ἐνισχύει τὴν θέρψιν, ὁ δὲ περιώνυμος Laennec, ἀφ' οὗ ἐμελέτισε τὴν θεραπευτικὴν ἐπίδρασιν τοῦ θαλασσιοῦ ἀέρος ἐπὶ τῶν βρόγχων, δὲν ἐδίστασε νὰ θεωρήσῃ τὴν θάλασσαν ὡς ἰκανὴν νὰ θεραπεύσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ἀδυσώπητον φθίσιν.

Ὁ θέλων ν' ἀποφύγῃ τὸ ρίγος καὶ τὴν ζάλην πρέπει νὰ πέσῃ εἰς τὸ ὕδωρ μετὰ τὴν κεφαλὴν κάτω καὶ νὰ μὴ μείνῃ ἐν τῇ θαλάσῃ ὑπὲρ τὰ δέκα τὸ πολὺ λεπτά. Τὰ θαλάσσια λουτρά εἶνε ἐπικίνδυνα εἰς τοὺς εὐρεθίστους καὶ εἰς τοὺς ἔχοντας ζωηρὰν τὴν ἀντίδρασιν τοῦ αἵματος. Ἀπαγορεύεται δὲ ἡ χρῆσις αὐτῶν εἰς τὰς ἐγκύους, εἰς τοὺς ἔχοντας προδιάθεσιν πρὸς συμφορητὴν, ἀποπληξίαν, σκοτοδινίαν, ἔσωτερικὰς αἱμορραγίας, εἰς τοὺς πάσχοντας ἀσθμα ἢ ἄλλας στηθικὰς νόσους, ἄκραν ἀναιμίαν μετὰ προδιάθεσιν πρὸς συγκοπὴν, πρὸ πάντων δὲ καρδιακὰ νοσήματα. Δέον ν' ἀπαγορεύωνται ἐπίσης τὰ λουτρά εἰς τοὺς πάσχοντας ἢ παθόντας ἤδη τὸ οὔ, ἢ ὀξείας δερματικὰς νόσους.

Πρέπει νὰ κάμνωσιν λουτρά τὰ μικρὰ παιδία; Ἐν γένει μέχρις ἐπτὰ ἢ οὐκὼ ἐτῶν οὐχί. Ἐν τούτοις τὰ ὀλίγον νευρικὰ νήπια ἐπιτρέπεται νὰ βυθίζωνται ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα ἐν τῇ θαλάσῃ, ἐνός δὲ μόνον λεπτοῦ ἢ ἐμβάπτισις ἀρκεῖ εἰς τριετὲς παιδίον.

Καὶ οἱ γέροντες δέον ν' ἀπέχωνται τῶν λουτρῶν, διότι ἐν τῇ προκεχωρημένῃ ἡλικίᾳ πρέπει ν' ἀποφεύγηται πᾶς ζωηρὸς ἐρεθισμὸς.

Ὁ Michelet, μετὰ ποιήσεως καὶ λογικῆς πολλῆς συνηγεῖ ὑπὲρ τῆς ὠφελείας ἢν παρέχει τὸ θαλάσσιον κλίμα εἰς τὰ παιδία τῶν πόλεων, ὑποστηρίζει δ' ὅτι πρέπει ν' ἀποσπῶμεν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς ὀλεθρίας ἐκείνης ἀ-

τροσφαίρας, νὰ ἀποδώσωμεν αὐτὸν εἰς τὴν φύσιν, ὅπως ἀναπνεύσῃ τὴν ζωὴν εἰς τὴν πνοὴν τῆς θαλάσσης.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἰωβιλαία ἑορτή.

Ἡ τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας ἑορτὴ τῆς ἐξήκονταετηρίδος αὐτῆς ἐκλήθη Ἰωβιλαία. Τὸ ὄνομα τοῦτο περιήλθε διὰ στομάτων πάντων δημοσιογράφων τῆς οἰκουμένης καὶ διὰ παμπολλῶν ἄλλων ἀπὸ βασιλέων μέχρι τῆς μικροτάτης τάξεως, ἀλλ' ὀλίγοι γνωρίζουσι διὰ τί ἐδόθη τ' ὄνομα τοῦτο, καὶ πόθεν προέρχεται.

Ἡ λέξις εἶνε ἑβραϊκὴ Ἰωβίλ, σημαίνει κέρασ κριοῦ, καὶ σάλπιγχα, κατεσκευασμένη ἐκ κέρατος κριοῦ, διὰ τῆς ὁποίας οἱ Ἑβραῖοι, ἀνήγγελλον τὴν ἐναρξιν τῆς παρ' αὐτοῖς ἐπισημοτάτης ἑορτῆς Πεντηκονταετηρίδος. Ἡ σάλπιγξ αὕτη κατεσκευασμένη ἐκ κέρατος κριοῦ, ἐκαλεῖτο Ἰωβίλ. Ἐκ τῆς λέξεως ταύτης καλεῖται πᾶσα ἑορτὴ πεντηκονταετηρίδος Ἰωβιλαία.

Διατὶ τὸ ἐλαφρὸν σφαιροβόλον ὄπλον ἐκλήθη ντουφέκι.

Τὸ ὑπόγειον πῦρ ἐξαπτόμενον ἀποτελεῖ τὸν κρατῆρα τῶν ἠφαιστίων, ἐκ τοῦ στομίου τοῦ ὁποίου ἐξέρχονται φλόγες, καπνὸς καὶ μύδροι ἐκσφαιδονίζονται.

Ἐκ τοῦ ἠφαιστίου κρατῆρος ἐκλήθησαν κρατῆρες καὶ οἱ ὅπαι τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑποκάστου κλιβάνου, οἱ ὁποῖοι τουρκιστὶ καλοῦνται ντουφέκι δι' ὧν ἐξέρχονται φλόγες διαθερμαίνουσαι τὸν χώρον τοῦ κλιβάνου, (φούρνον). Ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἐπὶ τουρκοκρατίας εἰσαχθέντος ὄπλου σφαιροβόλου ἐκλήθη τοῦτο ντουφέκι· διότι ὅταν τὴν νύκτα πυροβολῇ ἐξέρχονται ὄραται γενόμεναι φλόγες πυρὸς ἐκ τοῦ στομίου τοῦ πυροβόλου τούτου ὄπλου· καὶ μὲν ἐλαφρὸν καὶ ἐν χερσὶ φερόμενον ἐκλήθη ντουφέκι, τὸ δὲ βαρὺ καὶ δυσκίνητον ἐκλήθη τόπι, κανόνι ἑλληνιστὶ ἐκ τοῦ κανῶν.

Ἐφεύρεσις τῶν μύλων.

Οἱ πρῶτοι μύλοι ἦσαν οἱ διὰ τῶν χειρῶν στρεφόμενοι. Εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ Ἀραβίαν εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ αὐτὴν τὴν Ἑλλάδα αἱ νεάνιδες ἔστρεφον τοὺς χειρομύλους. Εἰς τὴν Μέκκαν δεικνύνται ἀκόμη σπήλαιον ἐντὸς ὧ-

ραίας οικίας, ἔνθα κατὰ παράδοσιν ἡ Φατμέ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Μωάμεθ καὶ σύζυγος τοῦ Ἀλῆ ἤλεθε διὰ τῶν βραχιόνων τῆς Αἰγυναίικης τῶν Ἀράβων ἔτι καὶ σήμερον ἐνασχολοῦνται εἰς τὸ ἐπίπονον τοῦτο ἔργον. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ υἱοῦ τοῦ Κλόβις ἡ ἀγία Ραγενδόνη, ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας, ἤλεθεν ἡ ἰδία σίτον, ὃν κατηνάλισκε κατὰ τὰς νηστείας. Ἡ ἐφεύρεσις τῶν ὑδρομύλων ἀποδίδεται τῷ Μιθριδάτῃ βέλαιον δὲ εἶνε ὅτι ὑπῆρχον κατὰ τὴν ἐποχὴν του. Ἀντίπατρος ὁ Θεσσαλονικεὺς γράφει περὶ μύλων ὠραίους τινὲς στίχους ὡς ἑξῆς: «Σεῖς γυναικες, τὰς ὁποίας μετεχειρίζεσθε μέχρι σήμερον πρὸς περιστροφὴν τῶν μύλων, ἀφήσατε αὐτοῦ λοιποῦ ἡσυχίας τοὺς βραχιόνους σας καὶ ἀναπαύεσθε ἀνευ θεοῦ. Δὲν θὰ σὰς ἀναγγέλωσι πλέον τὰ πτηνὰ διὰ τῶν ἀσμάτων τῶν αὐτῶν ἔλευσιν τῆς πρώτης. Ἡ Δημήτηρ διέταξε ἅτας Νηρηίδας νὰ ἀναλάβωσι τὰ ἔργα σας. Αἱ Νηρηίδες ὑπακούσασαι στρέφουσι μετὰ ταχύτητας τὴν βαρεῖαν μύλοπετραν».

Σύντομος ὑπολογισμὸς τῆς δρασσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν The Atlantic Monthly κατεχώρησεν ἀνάλυσιν τοῦ βίου ἐνὸς πεντηκονταετοῦς ἀνθρώπου. Ἴδου δὲ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν στατιστικῶν αὐτοῦ ἐρευνῶν: 6,500 ἐργασίμοι ἡμέραι 6000 ὄρα. ὕπνου, 4000 διασκεδάσεων 500 ἡμέρ, ἀσθενειῶν, 20,000 χιλιμ. διαγυθεις δρόμος, 36,000 ἐστιάσεων καθ' ἑξέφαγε 6000 χιλιογραμ. κρέατος καὶ 1500 χιλιογραμ. ἰχθύος, ὠν καὶ λοχανικῶν καὶ ἐπιτε 32000 λιτρῶν διαφόρων ποτῶν.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

Εἰς τὸν εἰρηνοπάλεμον μας. Ὁ Ἀγαθόπουλος καταταχθεὶς εἰς τὸν στρατὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν πολεμικῶν παρασκευῶν εἶνε σήμερον ἀνθυπολοχαγός. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐπιτήρει εἰς τὰ γυμνάσια τῶν νεοσυλλέκτων. Ὁ λοχίας προγυμναστής ἀνέπτυσε τὰς κινήσεις. — Μετὰ τὸ ἐν, σκῶνεται ὅλοι τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ τὸν κρατεῖτε μετῴρον ἕως ὅτου ἀκούσητε τὸ πρόσταγμα δῦα. Δοθέντος τοῦ προστάγματος ὁ Ἀγαθόπουλος παρατρεῖ παλὺ πλησίον δύο πόδας ὑψωμένους, ἕνα δεξιὸν παρὰ ἕνα ἀριστερόν. Καὶ χωρὶς νὰ σκευθῇ, ὅτι κατὰ λάθος νεοσύλλεκτός τις

ὑψωσε τὸν δεξιὸν πόδα παρὰ τὸν ἀριστερόν τοῦ παραστάτου αὐτοῦ, ὁ Ἀγαθόπουλος λίαν σοβαρῶς φωνάζει.

— Ποῖος εἶνε αὐτός ὁ ὁποῖος κρατεῖ καὶ τοὺς δύο πόδας ταυτοχρόνως ὑψωμένους!

Εἰς τὴν ἐξοχήν.

Ὁ κύριος ἰστάμενος πρὸ ἐνὸς φράκτου πρὸς χωρικὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον.

— Δὲν μοῦ λές, φίλε μου, εἰδὼ δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐμβημέσῃ;

— Μπᾶ! πῶς δὲν ἔμπορεῖ τῆς φραγῆς τὴν ἔχουσι γιὰ νὰ μὴ βγαίνουσι τὰ βόδια ἐμπᾶσθε αὐτοῦ λόγου σας.

Εἰς τὴν ἐξοχήν.

Εἰς τῶν πελατῶν παραπονεῖται ὅτι τὸ μπιφτεκί του δὲν εἶνε πρόσφατο.

— Κύταξ, λέγει πρὸς τὸν ὑπρέττον, τὸ ἀσχημὴ μὴρῶδιὰ βγάνει!

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀπαντᾷ οὗτος δεικνύων τὸν παραταθήμενον πρῶγοντά μετὰ πολλῆς δρεξέως ἡ μὴρῶδιὰ εἶνε ψαριῦ τοῦ πρῶγει ὁ κύριος!

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Συγγνωμὴν ἐξαποπέμθε παρὰ τῶν κ. συνδρομητῶν διὰ τὴν διακοπὴν τοῦ περιοδικοῦ καθότι πολλοὶ τῶν ὑπαλλήλων καπετάχθησαν ὡς ἐφεδροὶ καὶ ἐνεκαεν τῆς ἐπελθούσης ἐκ τούτου ἀταξίας ἡ ναυκάσθημεν νὰ διακόψωμεν αὐτὸ ἀπὸ σήμερον θὰ ἐκδίδεται τακτικῶς τελειοποιούμενον καθ' ἑκάστην.

Καθιστῶμεν γνωστὸν τοῖς συνδρομηταῖς μας ὅτι γενικὸς ἀντιπρόσωπος ἡμῶν διατελεῖ ὁ κ. Χ. Κονταξάκης πρὸς ἂν δύνανται ν' ἀποτεινῶνται οἱ βουλόμενοι νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταί. νὰ καταβάλωσι συνδρομὰς λαμβάνοντες τὴν σχετικὴν παρ' αὐτοῦ ἀπόδειξιν τῆς Διευθύνσεως, ὡς καὶ νὰ λαμβάνωσι σχετικὰς πρὸς τὸ περιοδικὸν σύγγραμά μας πληροφορίας.

Τύποις ΑΣΤΡΑΠΗΣ Β. ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΟΥ

ΝΕΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΡΕΝΟΒΛΑΒΩΝ

Ὁ περιώνυμος καθηγητὴς Wagner von Jauregg ἀνεκάλυψε πρὸ τινος χρόνου εἰς τὴν Ἀκχδημίαν τῶν ἐπιστημῶν τὸν νέον τρόπον τῆς θεραπείας τῶν φρενοβλαβῶν διὰ τοῦ ἐμβολιασμοῦ δηλητηριωδῶν μικροβίων. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου εἶχε παρατηρηθῆ ὑπὸ τῶν εἰδημόνων τὸ περίεργον περιστατικόν, ὅτι πολλάκις αἱ μολυσματικαὶ ἀσθενεῖαι ἀντὶ νὰ ἐξασθενήσωσι τὸν ὄργανισμόν, ἐξασκοῦντι ἀπεναντίας ἐπ' αὐτοῦ τοικίην καὶ δικηγερικὴν ἐνέργειαν πρώτης τάξεως. Μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν ἐκ τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, τῆς σακχαλαίνης, τῆς ἀνεμυελολογίας κλπ. αἱ δυνάμεις τοῦ ἀσθενοῦς ἐπανέρχονται, τὸ χέρος τοῦ σώματος σημαντικῶς αὐξάνεται, ἡ ἀνάπτυξις γίνεται ταχύτερον. Ὁ ὄργανισμὸς κίτ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποκτᾷ ζωτικότητα καὶ ἀντίτιστα κατὰ τῶν νοσημάτων, τὴν ἰσπίαν δὲν εἶχε πρότερον—ἰδία ἂν τὰ ἀναρρωσάντα ἄτομα ἦσαν νέοι, παῖδες ἢ νεανία. Προσέτι παρατηρήθη ὅτι πάθησις πυρετικὴ (μικροβιακὴ) δύνανται νὰ ἐπιδράσῃ, ἢ ἰκόλη νὰ θεραπεύσῃ, ἄλλην ὅσον ὀξείαν ἢ χρονίαν ἀρχαιοτέρας καταγωγῆς. Οὕτω π. χ. τὸ ἐρισύπελας κωλύει τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καρκίνου ἢ τῆς ὑμηνογόνου κυνάγχης (diphtherie). Ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ θεραπευτικὴ ἐνέργεια τῶν παρεμπιπτικῶν μολυσματικῶν νόσων ἐπὶ τῶν χρονικῶν παθήσεων τοῦ νευρικοῦ συστήματος, αἵτινες λίαν ἀνήστανται, ὡς γνωστὸν εἶναι εἰς τοὺς ἰατροὺς, εἰς τὰς συνήθεις θεραπευτικὰς μεθόδους. Οὕτως οἱ ἰατροὶ ἐσημείωσαν τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ἐπιληψίας συνεπεῖα ἐνός διαλείποντος πυρετοῦ ἐπελθόντος ἐν νοσηρῆς τόποις. Ἡ ἰνφλοέντζα πολλάκις κατέβαλλε τὸν τέτανον, ταύτην τὴν τρομερὰν νόσον ἥτις αἰφνιδίως καὶ σχεδὸν μοιραίως θανατοῖ τὸν ἀσθενῆ ἐν μέσῳ τῶν γενικευθέντων σπασμῶν κατὰ πάντα ὁμοίαν πρὸς τοὺς ἐκ τῆς στρυγίνης προερχομένους. Ὁ ἐν Βιέννῃ καθηγητὴς Μάουτνερ παρατήρησε τὴν βαθμιαίαν ἀτροφίαν τῶν ὀπτικῶν νεύρων ὑποχωροῦσαν καὶ θεραπευομένην χάρις εἰς τὴν τυχαίαν παρέμβασιν τῆς ἀνεμυελολογίας, ἀνευ τῆς ὁποίας ὁ ἀσθεὴς μοιραίως θὰ ὑπέκυπτεν εἰς τελείαν τυφλότητα. Ὁ καθηγητὴς Βάγνερ ἀνεφέρει περὶ ἐνὸς νέου ὅστις προσέδραμεν εἰς τὴν βοήθειαν αὐτοῦ πρὸς ἰασιν ἐξ ἀτροφίας τῶν μυῶν βαθμιαίας, ἥτις εἶχεν ἤδη ἐπιφέρει σοβαρὰν ἰοχρότητα καὶ τὴν παραλυσίαν τῶν βραχιόνων. Ἐν τῷ νοσοκομείῳ ὁ ἀσθενὴς τυχαίως προσεβλήθη ὑπὸ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Ἡ περιπλοκὴ αὕτη ἀπέλπιστος ἐν αὐτῷ καὶ τρομερὰ οὔσα ἐπέσπασε φυσικῶ τῷ λόγῳ ὄλην

τὴν προσοχὴν τῶν ἰατρῶν οἵτινες ἐλησμόνησαν ἐπὶ τινι χρόνον τοὺς μῦς καὶ τὰ νεῦρα τοῦ ἀσθενοῦς. Ἀλλ' ὁ πόσος ἦν ὁ θυμωκισμὸς αὐτῶν ὅτε, μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, οὐδὲν ἔχνος ἀτροφίας τῶν μυῶν ἀπέμεινε παρὰ τῷ ἀσθενεῖ! Οἱ βραχιόνες εἶχον λάβει τὸν τακτικὸν τῶν ὄγκων καὶ ἡ δύναμις ἦτο σημαντικὴ. Ὁ τυφοειδὴς λοιπὸν πυρετός εἶχε θεραπεύσει μίαν νευρικὴν νόσον κατατασσομένην μετὰ τῶν ἀνιάτων. Ἐτι καταφανέτερον γίνεται τὸ πρᾶγμα, ἀποβλεπομένων τῶν παθήσεων τοῦ ἐγκεφάλου (φρενοβλαβειῶν) ἐκ τῶν ὁποίων ὁ καθηγητὴς Βάγνερ παράγει διακοσίας παρατηρήσεις καὶ ἀναφέρει πολλὰς περιπτώσεις θεραπείας τῶν ψυχώσεων συνεπεῖα τῶν πυρετικῶν παθήσεων (μολυσματικῶν) ἐκ τῶν ἀναλύσεως ταύτης τῆς παθολογικῆς στατιστικῆς γίνεται ὄλην ὅτι πρὸ πάντων ἡ νεαρὰ ἡλικία καὶ αἱ σχετικῶς ἐνωρίτεροι ψυχώσεις (6 μῶνων ἕως 2—3 ἐτῶν) ἀφορῶνται τὴν μεγαλειότεραν ὠφέλειαν ἐκ τῆς ἐφόδου τῶν μικροβίων. Μετὰ τὰς πρώτας ταύτας ἐξερευνήσεις τοῦ ρηθέντος σοροῦ τῆς Βιέννης, εἰς Ἑρωστος ἰατροῦ τῆς Ὀδησσού, ὁ διδάκτωρ Ρόζενμπλουμ πιστοποιήσας ἐπὶ δωδεκάδης ἀσθενῶν τοῦ φρενοκομείου του τὰς εὐτυχεῖς συνεπεῖας μιᾶς ἐπιδημίας πυρετοῦ ἐπαναστρεπτικοῦ (fièvre récurrente) εἴδους πυρετοῦ ἀγνώστου ἐν Γαλλίᾳ, λίαν δὲ συνήθους ἐν Ἑρωσίᾳ, προκαλουμένου ὑπὸ μικροβίων τοῦ γένους τῶν spirorchètes, δὲν ἐδύστασε νὰ ἐμβολιάσῃ τὴν νόσον εἰς δέκα ἄλλα ἄτομα τὰ ὁποῖα τὸρῆθην μόλυσμα εἶχε φεῖσθε. Καίτοι δὲ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῆς ἰάσεως τῶν ἀσθενῶν τοῦ Ρόζενμπλουμ ἡ πρωτοβουλία ἐληξεν εὐτυχῶς, ἐν τούτοις εἶναι ἐπιφοβος ἡ εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις χρήσις τοῦ ἐμβολιασμοῦ τῶν φρενοβλαβῶν διὰ παθογενῶν μικροβίων ζώντων, διότι ἐκ τῶν προτέρων δὲν εἶναι γνωστὸς ὁ βαθμὸς τοῦ δηλητηρίου αὐτῶν καὶ ἡ ἀντίστασις τοῦ ὄργανισμοῦ τοῦ ἀσθενοῦς. Δὲν ὀφείλομεν νὰ λησμονώμεν, ὅτι τὰ παθογενῆ μικροβία ἐνεργοῦσι διὰ τοῦ δηλητηρίου τὸ ὅποιον ἐκκρίνουσιν ἐν ἀφθονίᾳ τὸ ὅποιον παρασυσρούμενον ὑπὸ τοῦ κυκλοφοροῦντος αἵματος δηλητηριάζει τὸν ὄργανισμόν ἐπιεράζον πρὸς πάντων τὸ κεντρικὸν νευρικὸν σύστημα. Ὁ βαθμὸς τῆς ἰσχύος τούτων τῶν δηλητηρίων, τὰ χημικὰ αὐτῶν συστατικά καὶ ἡ ἐκλεκτικὴ αὐτῶν ἐνέργεια ἐπὶ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ ὄργανοῦ ἢ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ μέρους τοῦ νευρικοῦ συστήματος ποικίλλουσι μεγάλως κατὰ τὰς περιπτώσεις καὶ τὸ εἶδος τοῦ νοσοποιοῦ παράγοντος ἐκ τούτου ἐξηγεῖται ὅτι αἱ τροποποιήσεις τὰς ὁποίας ταῦτα παράγουσιν ἐνίοτε εἶναι παροδικαὶ ἐκλείπουσιν, κατὰ τὴν ἀνάρρωσιν, ὅτε δὲ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον σταθεραὶ καὶ ἐπιφέρουσι δια-

κόρους σκληρώσεις ή άλλας ασθενείας χρονικάς, άλλοτε δὲ εἶναι θανατηφόροι (πικραλυσία τῶν κέντρων τῆς ἀναπνοῆς ή τῆς κυκλοφορίας. Ταῦτα ἐπιδρῶσιν ἀκόμη ἐπ' ἀλλήλα καί ἐξουδετερώνονται. Ἐν ταύτῃ λοιπὸν τῇ τελευταίᾳ ἰδιότητι εὐρίσκειται ή κλεις τῆς θεραπευτικῆς αὐτῶν ἐνεργείας.

Ἐπιτεταί, ὅτι θέλων τις νὰ πληροίσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἐγγύτερον εἰς τὰς φυσικὰς λειτουργίας τοῦ σώματος, δέν νὰ ἀποταθῇ ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ ὑπὸ τῶν βακτηριδίων ἐκκρινόμενα δηλητήρια.

Ὁ καθηγητὴς Βάγνερ εἶχεν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ ἐννοήσει τοῦτο. Ἀλλὰ μὴ ὦν ἐξ ἐπαγγέλματος βακτηριολόγος ἠναγκάσθη νὰ ἀναμνήσῃ ὅπως οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες ἐπιτύχουσιν τὴν κατασκευὴν μικροβιακῶν ἐκκρίσεων ἐν καθααῖς διαλύσεσι (κεχωρισμέναις ἀπ' αὐτῶν τῶν μικροβίων) καὶ σταθεραῖς. Ἡ περίπτωσις αὕτη μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη χάρις εἰς τὴν τῷ 1890 ὑπὸ τοῦ Κόχ γενομένην ἀνακάλυψιν τῆς τουμπερκουλίνης. Ὁ καθηγητὴς Βάγνερ ἐφήρμοσε τὸν τρόπον τοῦτον εἰς τὴν θεραπείαν τῶν φρενοβλαβῶν. Οἱ ἀσθενεῖς ἐξελέγησαν μετὰ τῶν ὑπὸ ὀξείων ψυχώσεων προσδληθέντων ἀτόμων (διαφορῶν μνιῶν καὶ παραλογιστικῶν παθήσεων (μελαγχολιῶν) ἀπὸ ἐνὸς ἕως δύο ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα τὰ ὅποια μικρὰν ἐλπίδα σωτηρίας ἐδίδον. Ἡ ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ἐξακολουθήσασα θεραπεία ἐπέφερεν ἀξιοσημεῖωτα ἀποτελέσματα. Οἱ πλεῖστοι ἀσθενεῖς ἐθεραπεύθησαν ἢ ἀρκούντως ἐκαλλιτέρευσαν ἐντὸς μηνῶν τινων. Αἱ ἐνέσεις ἐπανελήφθησαν κατὰ διαστήματα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀπομεμακρυσμένα καὶ αἱ δόσεις μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἐσταθμίζοντο ὅπως προκαλέσωσι μέτριον πυρετὸν μὴ ὑπερβαίνοντα τοὺς 39 βαθμούς. Ἀξιοπεριέργον δὲ ἦτο ὅτι παρ' ὄλον τοῦτον τὸν μακρὸν πυρετὸν οἱ ἀσθενεῖς ἐπάχυνον! Ὑπῆρχον τινές, τῶν ὁποίων τὸ ἔγχος τοῦ σώματος ἐντὸς 5—8 ἐβδομάδων ἠϋξάνετο κατὰ 12—15 χιλιόγραμ. Ἡ διανοητικὴ κατάστασις ἐβελτιοῦτο κατὰ τὰς πρώτας ἐνέσεις, κατὰ τρόπον παροδικόν, ἔπειτα δὲ ἐπὶ μᾶλλον σταθερῶς καὶ ἐναργῶς συγχρόνως βελτιουμένης τῆς καθόλου καταστάσεως τῆς υγείας. Πολλάκις ἡ βελτίωσις ἐξηκολούθει μετὰ τὴν παύσιν τῆς θεραπείας. Πρὸ τινος χρόνου ὁ Βάγνερ ἐποίησε πειράματα, σινάμα μετὰ τῆς τουμπερκουλίνης, πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ἐνεργείας τοῦ ὑπὸ τοῦ βακτηριδίου πυοκυανικοῦ (microbeprocyanique) ἐκκρινόμενου δηλητηρίου καὶ ἐπέτυχεν ἐνθαρρυντικὰ ἀποτελέσματα. Οὗτος παρετήρησεν ὅτι ἀσθενεῖς τινες, οἵτινες εἶχον ἀντιστῆ εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς τουμπερκουλίνης, ἐπηρεάσθησαν ὑπὸ τῆς πυοκυανίνης. Τοῦτο δὲ εὐκόλως ἐξηγεῖται. Ἡ τουμπερκουλίνη δὲν ἐνεργεῖ ὡς

ἀντιπαθὲς φάρμακον ὡς προτὸν τῶν βακτηριδίων. Ἵσως εὐρεθῶσιν ἄλλα παραγόμενα μικροβιακὰ, ἔτι δραστηριώτερα ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει ἢ δι' ἄλλην κατηγορίαν ἀσθενειῶν. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα αἱ περαιτέρω ἐξερευνήσεις εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖαι πρὸς διασαφίσιν τῶν θεραπευτικῶν ἰδιοτήτων τῶν δηλητηρίων τοῦ στρεπταϊοκκοῦ, τοῦ βακτηριδίου τοῦ Ἐμπερτ κλ.

Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφβολία περὶ τοῦ, ὅτι τὸ μέλλον, καὶ δὴ τὸ προσεγὲς μέλλον, θὰ διασαφηνίσῃ τοῦτο τὸ τόσο ἐδιαφέρον καὶ εἰσέτι ἀνευκρίνιστον ζήτημα τῆς θεραπείας τῶν φρενοβλαβῶν διὰ τῆς χρήσεως τῶν μικροβιακῶν δηλητηρίων.

Ο ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΜΠΑΡΝΑΡΔΟ ΚΑΙ Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΑΥΤΟΥ

Πάντες σχεδὸν ἐν Λονδίῳ γινώσκουσι τὸν διδάκτορα Μπαρνάρδο, αὐτὸν πατέρα τῶν ἐκθέτων παιδῶν ὡς οὗτος κλέϊται συνήθως. Καὶ πράγμασι ὁ διδάκτωρ Μπαρνάρδο εἶνε ἐπάξιος τοῦτο τοῦ τίτλου διότι ἵσταται ἐπὶ κεφαλῆς μεγίστης οἰκογενείας συγκειμένης ἐκ πέντε χιλιάδων ἐκθέτων ἢ ἀρεθέντων εἰς τὴν διακρίσιν τῆς τύχης παιδῶν. Πρὸ τριάκοντα ἐτῶν, ὁ διδάκτωρ Μπαρνάρδο, τότε ἀκόμη νεαρὸς φοιτητὴς, τυχαίως ἐσκέφθη νὰ ἰδρῦσῃ ἄστυον διὰ τὰ τοιαῦτα ἀτυχῆ παιδία τὰ ὅποια ἐν τῇ κυρία τῆς λέξεως σημασία ἐστεροῦντο στέγης καὶ οἰκογενείας. Ὁ διδάκτωρ Μπαρνάρδο συμπαθητικὸς καὶ φιλόστοργος ὦν δὲν ἠδύνατο νὰ παραμείνῃ ἀδιάφορος πρὸς τὴν τύχην τῶν ἀτυχῶν παιδῶν, τῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεως καταδικασθέντων εἰς τὴν οἰκτροτάτην ὑπαρξίν. Ἐν τούτοις ἡ ἰδέα περὶ τῆς ἀγωγῆς τούτων δὲν ἐπῆλθεν αὐτῷ διὰ μιᾶς. Οὗτος, ὡς οἱ πλεῖστοι νέοι, οἵτινες δὲν γνωρίζουσι τὴν ἐνδειάν καὶ τοὺς κατοίκους τῶν πενεστάτων προαστείων, δὲν ἐγνώριζε τὴν ὑπαρξίν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου τοιοῦτων ἐκθέτων παιδῶν, ἄλλως καλουμένων Arabs of the City». Τυχαίως ἐγνώρισε τὸν μικρὸν Δζήμ, πραγματικὸν λονδίνειον ἀγυιόπαιδα ἄραβα ὑπὸ τὰ ἐπόμενα περιστατικά:

Ὁ Μπαρνάρδο, εἰσέτι νεαρὸς ὦν, ἀπεφάσισε νὰ ἀφιερῶθῃ εἰς τὴν ἱεραποστολικὴν ἐνέργειαν καὶ νὰ ἀπέλθῃ εἰς Κίναν. Ἡ ψυχὴ του ἦν τὸσον πολὺ πλήρης ἀγάπης πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὸσον πολὺ ἐζήτει τὴν αὐταπαρνήσιν, ὥστε ἄφιλε ἐξάπαντος νὰ εὕρῃ μέσον ἐφευρομένης τοῦ

τῶν τῶν αἰσθημάτων εἰς τὸ ἔργον καὶ νὰ συνδράμῃ εἰς τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος. Ταχέως παρέστη ἀφορμὴ εἰς τοῦτο. Ὁ Μπαρνάρδο ἐπιμελῶς ἐπισκεπτόμενος τὰ νοσοκομεία τοῦ Λονδίνου ἐσπούδαζε τὴν ἰατρικὴν. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐν Λονδίῳ ἐπεκράτει ἐπιδημικὴ χολέρα. Ὁ Μπαρνάρδο ἀμέσως ἐνεγράφη εἰς τὸ ὑγειονομικὸν τμήμα καὶ μετ' ἐκτάκτου ζήλου ἀφιερῶθη εἰς τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας. Τότε οὗτος ἐγνώρισε τὸν ἐν ταῖς πτωχαῖς συνοικίαις καὶ προαστείαις βίον καὶ ἡ καρδία του ἐπληρώθη βαθείας συμπαθείας πρὸς τοὺς ἀστέγους καὶ δυστυχεῖς, καταδικασμένους εἰς παντοειδεῖς στερήσεις καὶ τὴν θλιβερωτάτην ὑπαρξίν. Ὁ Μπαρνάρδο ἐπισκεπτόμενος τὰς κατοικίας τῶν πτωχῶν ἐν Ὀτ-Ἐνδ (Λονδίῳ) ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐγνώρισε τὸν βίον αὐτῶν καὶ ταχέως ἐπέσπασε τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν πελατῶν του, ὥστε ἡ δημοτικότης αὐτοῦ μετ' ὀλίγον κῦξησεν. Οὗτος ἐμψυχούμενος ὑπὸ ὑψηλῶν φρονημάτων ἠθέλησεν ἐκτὸς τῆς ἰατρικῆς νὰ ἐπιδοθῇ καὶ εἰς τὴν παιδαγωγικὴν ἐνέργειαν καὶ ἀπεφάσισε νὰ διδάσκῃ τρεῖς τῆς ἐβδομάδος ἐν τῇ σχολῇ τῶν ἀπόρων παιδῶν, τοποθετηθεῖσῃ ἐν τινὶ ἐγκαταλειφθέντι σταύλῳ. Τὸ ἐξωτερικὸν ταύτης τῆς σχολῆς ἦτο λυπηρὸν καὶ ἡ θέα μικρῶν ρακενδύτων παιδῶν τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτὴν πεινῶντων καὶ ριγούντων, συνεκίνησε τὴν καρδίαν. Ἀκριβῶς ἐνταῦθα ὁ Μπαρνάρδο, ἐμφοροῦμενος ὑπὸ τῆς φιλοστόργου ἐπιθυμίας νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν τύχην τῶν ἀτυχῶν, εὗρε τὴν πραγματικὴν κλήσιν. Μίαν ἐσπέραν κατὰ τὸ 1866 ἦλθεν εἰς τὴν σχολὴν ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐδίδασκεν ὁ Μπαρνάρδο ἐν παιδίον καλούμενον Δζήμ. Τὰ ράκη αὐτοῦ καὶ καθόλου ἡ λυπηρὰ ὄψις δὲν ἀπετέλουν μεγάλην ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς λοιποὺς μαθητάς, ἔνεκα δὲ τούτου ὁ Μπαρνάρδο δὲν ἐπέστησε προσοχὴν ἐπὶ τοῦ νεωστὶ ἐλθόντος παιδός. Ἀλλ' ὅτε τὸ μάθημα ἐτελείωσε καὶ οἱ μαθηταὶ ἀνεχώρησαν, ὁ Μπαρνάρδο μετὰ θαυμασμοῦ εἶδεν ὅτι ὁ Δζήμ δὲν ἀφήνει τὴν σχολὴν καὶ κάθεται ἀτενίζων τὸ ἐν τῇ ἐστία τῆς σχολῆς πῦρ. Ὁ Μπαρνάρδο οὐδὲν ὑποπτεύων καὶ αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τοὺς ἡμερησίους κόπους του, ἀνυπομόνως διέταξε τὸν Δζήμ νὰ ἀνχωρήσῃ.

— Σὰς παρακαλῶ κύριε εἶπεν ὁ Δζήμ διὰ θλιβερᾶς φωνῆς ἐπιτρέψατέ μοι νὰ παραμείνω ἐνταῦθα. Δὲν θὰ πράξω κακὸν τι.

— Ἐδῶ; ἀνεφώνησεν ὁ Μπαρνάρδο μετ' εἰλικρινούς ἐκπλήξεως, διότι τῷ ἐφάνη λίαν παράξενος ἡ ἐπιθυμία τοῦ μικροῦ Δζήμ. Τι δὲ θὰ εἴπῃ ἡ μήτηρ σου.

— Δὲν ἔχω μητέρα, ἠκολούθησεν ἡ ἀπάντησις.

— Ἀλλ' ὁ πατήρ σου;

— Οὐδέποτε εἶχον τοιοῦτον.

— Τι λόγος εἶνε αὐτός; ἀνεκράξεν ὁ Μπαρνάρδο. Θέλεις νὰ με περιγελάς; Ἄν δὲν ἔχῃς πατέρα καὶ μητέρα θὰ ἔχῃς τοῦλάχιστον καλοὺς φίλους καὶ γνωστούς. Ποῦ λοιπὸν κάθεται;

Δὲν ἔχω κατοικίαν, εἶπεν ὁ Δζήμ ἡσύχως.

— Δὲν ἔχεις κατοικίαν, δὲν ἔχεις γονεῖς! ἀνεφώνησεν ἐκπληκτὸς ὁ Μπαρνάρδο, ὅτις ἕως τότε δὲν εἶχε γνώρισεν παρόμοιον περιστατικὸν καὶ δὲν εἶχεν ὑποθέσει ὅτι μετὰ τῶν παιδῶν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχωσιν ὅλως ἀστεγοὶ ἀγυιόπαιδες. Τοῦτο ἐφάνετο εἰς αὐτὸν τὸσον ἀπίστευτον ὥστε ἀπεφάσισε νὰ λύσῃ ταύτην τὴν ἀπορίαν. Οὗτος ἐσκέπτετο εἶνε ἄρα γε δυνατόν νὰ ὑπάρχωσιν ἐν τοιαύτῃ πόλει, οἷα εἶνε τὸ Λονδίον, τοιοῦτοι ἄστεγοὶ παῖδες μὴ ἔχοντες οὐδένα ἀπολύτως ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ Μπαρνάρδο ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν παῖδα ὅστις μετὰ καθαρᾶς παιδικῆς ἀφελείας τῷ διηγήθη ὅτι τοιοῦτοι ἀστεγοὶ παῖδες ὑπάρχουσι πολλοὶ ἐν Λονδίῳ, «περισσότεροι παρ' ὅσον δύναμαι νὰ ἀριθμῶσῃ» προσέθηκε ὁ Δζήμ.

Ὁ Μπαρνάρδο, ὑποπτεύων τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ Δζήμ ἤρῳτα αὐτὸν περισσότερον καὶ περιποιήθεις αὐτὸν διέταξε τὸν παῖδα νὰ τῷ ὑποδείξῃ ποῦ διέρχονται τὴν νύκτα οἱ ἀστεγοὶ σύντροφοί του. Ὁ Δζήμ ὠδήγησε τὸν ἱατρὸν εἰς τὴν παράπηγμα μετὰ σιδηρᾶς στέγης ἐν τῷ ὁποίῳ κατέρευγον συνήθως οἱ ἀγυιόπαιδες. Ἐν τῷ παραπήγματι οὐδεὶς ὑπῆρχε καὶ ὁ Μπαρνάρδο ὑπέθεσεν ὅτι ὁ Δζήμ ψεύδεται, ἀλλ' ὁ τελευταῖος ἔδειξεν εἰς τὸν ἱατρὸν τὴν στέγην τοῦ παραπήγματος. Τὸ θέαμα τὸ ὁποῖον ἐξετυλίχθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Μπαρνάρδο βαθέως συνεκίνησε τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Ἐν τῇ στέγῃ ἐκοιμῶντο καθὺν ὕπνον παῖδες 8-14 περίπου ἐτῶν. Παρ' ὄλην τὴν ψυχρότητα τῆς νυκτὸς οὗτοι δὲν εἶχον σκεπάσματα καὶ οἱ μικρότεροι ὅπως θερμανθῶσι συνεσφίγγοντο πλησίον τῶν μεγαλύτερων.

Ὁ Μπαρνάρδο οὐδὲ λέξιν ἠδυνήθη νὰ ἀρθρώσῃ. Τὸ αἰσθημα τῆς συμπαθείας πρὸς τὰ δυστυχῆ ταῦτα πλάσματα κατέλαβε τὴν ψυχὴν του.

— Θέλετε κύριε νὰ σὰς δείξω καὶ ἄλλο ἄστυον; εἶπεν ὁ Δζήμ, καὶ ἐκεῖ κοιμῶνται ἄλλοι παῖδες. Ἀλλ' ὁ Μπαρνάρδο δὲν ἠθέλησεν ἀρκεσθῆαι εἰς τὸ θλιβερὸν τοῦτο θέαμα. Οὗτος λίαν μελαγχολικὸς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς ἀπεφάσισε νὰ ἀφιερῶσθῃ ὄλην τὴν ζωὴν εἰς τοὺς ἀτυχεῖς ἐκθέτους παῖδας καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν.

Ὁ Μπαρνάρδο τελείως ἐγκαταλείψας τὸ

σχέδιον τῆς ἱεραποστολικῆς ἐνεργείας δραστηρίως ἐπελάβετο τούτου τοῦ ἔργου. Ἄνευ βραδύτητος οὗτος ἵδρυσε τὸ πρῶτον ἄσυλον πρὸς περιθάλψιν τῶν τοιούτων εἰς τὴν διάκρισιν τῆς τύχης ἀφέντων παιδῶν. Τότε οὗτος οὔτε χρήματα, οὔτε γνωριμίας εἶχεν ἢ ὑποστήριξιν, ἀλλ' ἡ ἔλλειψις αὐτῆ δὲν συνεκράτησεν αὐτόν. Οὗτος εὐλικρινῶς ἐπίστευεν ὅτι ἀρκεῖ νὰ ἀρχίσῃ τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον, τόσον ἀπαραίτητον, καὶ ἀμέσως θὰ εὐρεθῶσι χρήματα καὶ ὑποστήριξις. Καὶ πραγματικῶς οὗτος δὲν ἐψεύσθη τῶν ἐλπίδων. Ὁ Μπαρνάρδο ἀρχίσας ἄνευ βόλου, τὴν σήμερον ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του μέγα κεφάλαιον πλουσιοπαρόχως ἐξασφαλίζον τὴν ὑπαρξίν τῶν φιλανθρωπικῶν αὐτοῦ ἰδρυμάτων. Οὗτος λέγει ὅτι οὐδέποτε ἀνισχύει διὰ τὰ χρηματικὰ μέσα καὶ τοῦ τελευταίου σελινίου δαπανωμένου διετῆρει τελείαν ἰλαρότητα τοῦ πνεύματος καὶ πεποίθησιν ὅτι θὰ ἐμφανισθῇ ταχέως βοήθεια. Καὶ ἡ βοήθεια πράγματι ἐπῆρχετο. Τὴν σήμερον ὁ Μπαρνάρδο ἐτησίως λαμβάνει 140,000 περίπου ἄγγλικῶν λιρῶν συλλεγομένων ἐκ τῶν συνδρομητῶν εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον οἵτινες συμποσοῦνται εἰς 80,000 άτομα. Ὁ Μπαρνάρδο δὲν φοβεῖται διὰ τὸ μέλλον τῶν ἰδρυμάτων του καὶ δύναται τὴν σήμερον μετ' αἰσθήματος ἰκανοποιήσεως νὰ ἀποβλέψῃ εἰς τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα. Κατὰ τὴν τριακονταετῆ του ἐνέργειαν ὁ Μπαρνάρδο ἵδρυσε περὶ τὰ 27 φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα: ἄσυλα μετὰ σχολῶν νοσοκομεία, προτύπους ἐπαύσεις, ἐργαστήρια τῶν πτωχῶν κλπ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων τῶν ἀναρπασθέντων ἐκ τῶν ὀνύχων τῆς ἐνδείας καὶ τῶν ἐξεγερθέντων, οὕτως εἰπεῖν, ἐκ τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς κοπρίας φθάνει οὐκ εὐκαταφρόνητον ποσὸν 30,193. Τὴν σήμερον τὰ ἰδρύματα αὐτοῦ παρέχουσιν ἄσυλον εἰς 5000 παῖδ. Ὁ Μπαρνάρδο οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τοὺς τροφίμους του. Οὗτος προσπαθεῖ νὰ τοποθετήσῃ αὐτοὺς μετὰ τὸ πέρας τῆς διδασκαλίας καὶ νὰ παρέξῃ τὴν εὐκαιρίαν τῆς τιμίας κερδήσεως τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Τὸ παράδειγμα τοῦ Μπαρνάρδου ἐπιπαῖξ καταδεικνύει ὅποια κατορθώματα δύναται νὰ περατώσῃ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία καὶ ἡ προσωπικὴ δραστηριότης.

ριογραφία, ὡς ἀναφέρει ὁ Ἄρνστίν, ἀφερώσας τὴν ἐν τῷ περιοδικῷ «Neue Deutsche Rundschau» διατριβὴν τοῦ εἰς τὸ σύγχρονον ἄγγλικόν μυθιστόρημα, ἐν Ἀγγλίᾳ ἐτησίως δημοσιεύονται οὐ-

Ἡ εἰκὼν παρατῆ ἐπτὰ σώματα.

Η ΞΥΓΧΡΟΝΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

Τὸ μᾶλλον διαδεδομένον εἶδος τῆς φιλολογίας ἐν Ἀγγλίᾳ εἶνε, ὡς φαίνεται, ἡ μυθιστο-

χί ἐλιγώτερον τῶν χιλίων μυθιστορημάτων. Οἱ φιλολογικοὶ ἐπικριταί, ἐπομένως, οὐκ ὀλίγον κόπον καταβάλλουσι, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν ἄγγλικῶν μυθιστορημάτων

εἶνε τρίτομα, πολυσέλιδα καὶ τυποῦνται διὰ ψιλῶν στοιχείων. Οἱ πλείστοι ὅμως ἐμπειροὶ ἐπικριταὶ δὲν ἀναγινώσκουσιν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὰ μυθιστορήματα, ἀλλὰ μόνον ἐπιτροχάδην διέρχονται αὐτὸ περιερχόμενοι τοὺς περιττοὺς διαλόγους καὶ περιγραφὰς καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατορθοῦσι νὰ ἐπιθεωρήσωσιν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας τρία ἢ τέσσαρα νέα μυθιστορήματα.

Ἄλλως ἂν ἔπραττον, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐκτελέσωσι τὸ ἔργον των, νὰ εὐρίσκονται πάντοτε «au courant» τῆς συγχρόνου ἐλαφρᾶς φιλολογίας

Ἐν τούτοις, ὁ τοιοῦτος τρόπος τῆς φιλολογικῆς κριτικῆς ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τοὺς μυθιστοριογράφους τῶν ὁποίων τὰ συγγράμματα ἐτησίως πληροῦσι τὴν φιλολογικὴν ἀγορὰν καὶ ἐν ταῖς πλείσταις περιπτώσεσιν εἶνε τετριμμένα, ὥστε ὁ ἐπικριτὴς ἀναγινώσκων σελίδας τινὰς ἐκ τῆς ἀρχῆς δύναται ἄνευ κόπου νὰ μορφώσῃ τὴν περὶ τοῦ ὅλου ἔργου ἰδέαν. Τοιαῦτα εἶνε τὰ μυθιστορήματα τῶν μίστρις Μπρέδδον, Φλορένζ Μεριέτ, Φιλίντ κτλ. Τὰ ὀνόματα τούτων τῶν μυθιστοριογράφων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, πάντοτε κοσμοῦσι τὰς βιβλιοπωλῶν καὶ εἶνε λίαν γνωστὰ εἰς τὸ δημόσιον. Ὡστε εἶνε περιττὸν νὰ ἐνδιατρίψῃ τις ἐπ' αὐτῶν. Ἀλλὰ τὴν σήμερον ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχει ὀλόκληρος κατηγορία συγγραφέων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, τῶν ὁποίων τὰ συγγράμματα πάντοτε προκαλοῦσιν αἰσθησιν. Ἐπὶ κεφαλῆς τούτων τῶν συγγραφέων ἱσταται ὁ Βάλτερ Μπεζάντ, ἀπρόεδρος τοῦ συλλόγου τῶν συγγραφέων) (Society the authors) καὶ ἀρχισυντάκτης τοῦ ὀργάνου τῆς ἐταιρίας «The author». Οὗτος εἶνε 58 ετῆς καὶ ἀνήκει εἰς τὸ πανεπιστήμιον. Πρότερον ἦν καθηγητὴς ἐν τῷ βασιλικῷ κολλεγίῳ τῆς νήσου ἀγίου Μαυρικίου, ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν καθέδραν καὶ τελικῶς νὰ ἀπεκδυθῇ εἰς τὸ φιλολογικὸν στάδιον. Ἡ πρώτη συγγραφικὴ αὐτοῦ ἐνέργεια ἔλαβε χώραν τῷ 1871. Οὗτος ἤρξατο ἐκδίδων φιλολογικὸν περιοδικὸν μετὰ τοῦ Δζέμς Ράπσων τὸ ὅποιον εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν. Ὅτε ὁ Ράπσων ἀπέθανε τῷ 1882, ὁ Μπεζάντ μόνος του ἐξηκολούθει τὴν ἐκδοσιν. Τὰ ὑπ' αὐτοῦ συγγραφόμενα μυθιστορήματα ἔχουσιν εὐρὴν κύκλον ἀναγνωστῶν. Κατὰ πρῶτον τὰ περιγραφόμενα συμβαίουσιν ἐν Λονδίῳ, ὡς ἐν ταῖς μυθιστορήμασι τοῦ Δίκ-

κεις· τούτο δὲ πολὺ ἀρέσκει εἰς τὸ ἀγγλικὸν δῆμοσιον καὶ δεύτερον ταῦτα κατὰ τι ὑπεθυμίζουσι τὸν τρόπον τῆς δικαιοσύνης συγγραφῆς, ἀλλὰ, τὸ κυριώτερον πάντοτε ἐν τοῖς μυθιστορήμασι τοῦ Μπεζάντ εὐρίσκειται κοινωνικὴ τις ἰδέα τὴν ὅποιαν οὗτος πάντοτε προσπαθεῖ νὰ εἰσάξῃ εἰς τὴν συναίσθησιν τῆς κοινωνίας. Ἡ συμπαθητικὴ μερὶς τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Μπεζάντ συνίσταται εἰς τὸ ὅτι οὗτος πάντοτε προσπαθεῖ νὰ ἐξεγείρῃ συμπάθειαν πρὸς τοὺς ἀστέγους, καταπιεζομένους καὶ καταφρονουμένους. Οἱ πτωχοί, οἱ κοπιῶντες, οἱ πάσχοντες ἐξεγείρουσι παρ' αὐτῶ βαθὺ αἶσθημα τῆς συμπαθείας καὶ οὗτος ἐπιθυμεῖ νὰ διεγείρῃ τούτο τὸ αἶσθημα ἐν τῇ ψυχῇ τῶν ἀναγνωστῶν του. Οὗτος εἰκονίζει τὴν τύχην τῶν δυστήνων ραπτριῶν τὰς ὁποίας ἡ ἐργασία δὲν ἀπαλλάσσει τῆς πείνης («The Children of Gebeon») τὴν δυσμοίριαν τῶν διδασκαλισσῶν («Katherine Regina») καὶ τὰς δυστυχίας τῶν ἐργατριῶν τῆς συνοικίας Ἰστ-ἔνδ τοῦ Λονδίνου, τῆς μᾶλλον κατοικομένης καὶ πενεστάτης συνοικίας τοῦ Λονδίνου. Ἄλλ' οὗτος δὲν ἀρκεῖται εἰς τὰς περιγραφὰς μόνον, ἀλλὰ διαρκῶς προσπαθεῖ ὅπως ἐν τῇ πράξει ἐκτελέσῃ τὰς περὶ τῆς ἀρωγῆς τῶν πενεστάτων τάξεων τοῦ πληθυσμοῦ ἰδέας του, ὅπως βελτίωση τὸν βίον αὐτῶν καὶ ἠθικῶς ἐξυψώσῃ αὐτάς. Οὗτος κατώρθωσε κατὰ τινα βαθμὸν νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ποθοῦμενον καὶ, χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν αὐτοῦ, ἐν Λονδίῳ ἀνηγέρθη τὸ περιώνυμον ἀνάκτορον τοῦ λαοῦ. Ὁ Βάλτερ Μπεζάντ διὰ τοῦ μυθιστορήματός του «All sorts conditions of Men» ἔθεσεν οὕτως εἰπεῖν τὸ θεμέλιον τούτου τοῦ ἰδρύματος.

Ὁ Βάλτερ Μπεζάντ εἶνε ὁ προσφιλέτης συγγραφεὺς τῆς ἀνεπτυγμένης κοινωνίας τῆς Ἀγγλίας· τοῦτον λίαν ἐκτιμῶσιν, ἐν τούτοις οὗτος καταλαμβάνει δευτέραν θέσιν διότι δὲν κατέχει ἰσχυρὰ χρώματα καὶ εἶνε λίαν αἰσιόδοξος καὶ ὅταν πραγματεύεται περὶ τῶν κοινωνικῶν μολυσμάτων.

Ὁ Γεώργιος Γίσιγγ εἶνε μαθητὴς τοῦ Μπεζάντ καὶ ἐπιτολμηρότερος αὐτοῦ. Ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ ἀπαντᾷται περισσοτέρα ἀπισιοδοξία καὶ ἀληθέστερος πραγματισμὸς ἢ ἐν τοῖς τοῦ Μπεζάντ. Οὗτος εἶνε πλησιέστερος πρὸς τὸν βίον καὶ μετ' ἐκπληκτικῆς ἀκριβείας ἐκτίθησι τὰς διαφόρους φάσεις τῆς ἀνθρωπίνης τραγωδίας καὶ τῆς ἀδυνάτου πάλης τῶν ἀσθενῶν κατὰ τῆς συντριβούσης κυριαρχίας τῆς δυνάμεως. Τὰ ἀριστα αὐτοῦ μυθιστορήματα εἶνε «Demos» καὶ «New grubstreet» εἰκονίζων τὸν βίον καὶ τὰς ἀπαγορευθείσας εἰς τὰς ὁποίας περιπίπτουσιν οἱ νέοι, συγγραφεῖς ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς ὑπερφύσης ἀγῶνι.

Ὁ Βάλτερ Μπεζάντ καὶ ὁ Γίσιγγ ἀπολαύουσιν ἐπιτυχίας ἣτις δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς μίστριος Γέμφρη Ουόρντ, συγγραφῆς τοῦ «Ροβέρτου Ἐλσμερ» τοῦ «Δαυὶδ Γρίβ» καὶ «τῆς Μαρκέλλης». Τὰ τρία ταῦτα μυθιστορήματα ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον ἐξεδόθη τὸ 1858 συνετέλεσαν οὐ μόνον εἰς τὴν παγκόσμιον αὐτῆς φήμην ἀλλὰ καὶ ἐπλούτισαν αὐτὴν διὰ 2 ἑκατομμυρίων περίπου φράγκων. Τὸ μυθιστορήμα «Ὁ ἴμπερτ Ἐλσμερ» ἐξοδεύθη ὀλίγον μετὰ τὴν δημοσίευσίν του εἰς 130,000 ἀντίτυπα καὶ τὰ δύο λοιπὰ μυθιστορήματά του ἐξηντλήθησαν ἐπίσης ταχέως. Ἡ Μίστριος Γέμφρη Ουόρντ διὰ τῆς ἀγωγῆς της καὶ τῶν λοιπῶν πλεονεκτημάτων ἦτο παρασκευασμένη ὑπ' αὐτῆς οὕτως εἰπεῖν τῆς τύχης εἰς τοιαύτην μεγάλην ἐπιτυχίαν. Αὕτη εἶνε ἰγγόνη τοῦ περιώνυμου Θωμᾶ Ἀρνόλδ, τὰ ἱστορικὰ θρησκευτικὰ καὶ παιδαγωγικὰ πονήματα τοῦ ὁποίου ἐξήσκησαν μεγάλην ἠθικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς σημερινῆς γενεᾶς τῆς διαπαιδαγωγηθείσης ὑπὸ τῆς σχολῆς Ρούγγμπε. Εἰς υἱὸς αὐτοῦ, ὁ Μετιού Ἀρνόλδ θεοῦς τῆς μίστριος Ουόρντ ἐφημίσθη ὡς ἐξοχος φιλολογικὸς ἐπικριτὴς καὶ ἀπολαύει τῆς δόξης ἐκτάκτου ποιητοῦ. Ὁ πατὴρ τῆς μίστριος Ουόρντ, εἶνε καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Δουβλίνου ὁ δὲ σύζυγος αὐτῆς κατέχει καθηγητικὴν καθέδραν ἐν Ὁξφόρδῃ. Τοῦτο εἶνε, βεβαίως, εὐνοϊκοὶ ὅροι πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς φιλολογικῆς μεγαλοφυΐας. Τὰ μυθιστορήματα τῆς μίστριος Ουόρντ πάντοτε ἐμφοροῦνται ὑψηλοτάτων ἰδεῶν καὶ τάσεων καὶ τείνουσιν εἰς τὴν διάδοσιν ὀρισεμένης τινὸς ἰδέας. Ἐν τῷ Ροβέρτῳ Ἐλσμάρῳ αὕτη ζητεῖ τὴν λύσιν τοῦ αἰωνίου προβλήματος τοῦ συνδέσμου τῆς ἐπιστήμης πρὸς τὴν θρησκείαν. Τὸ πόνημα τοῦτο εἶνε εἶδος τι προκηρύγματος ἀναγγέλλοντος νέαν θρησκείαν ἀνευ δογμάτων, ἣτις δύναται νὰ παρέξῃ ἱκανοποίησιν εἰς τε τοὺς πιστεύοντας καὶ τοὺς φιλοσόφους. Ἐν τῷ Δαυὶδ Γρίβ» εἰκονίζονται τὰ παθήματα καὶ ὁ ἀγὼν δύο ὄρφανῶν ριφθέντων εἰς τὰ σκάνδαλα καὶ τὰς βαρεῖας βιωτικὰς δοκιμασίας. Ἐν τῇ «Μαρκέλλῃ» εἰκονίζονται οἱ πένητες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν χωρίων καὶ ἀναπτύσσεται ὀλόκληρον σοσιαλιστικὸν πρόγραμμα ἐν τῇ θέσει τοῦ ὁποίου ἐτέθησαν αἱ ὑψηλόταται ἠθικαὶ ἰδέαι καὶ αἱ διανοητικαὶ κλίσεις τοῦ ἀνθρώπου.

Ὡς καὶ ὁ Βάλτερ Μπεζάντ, ἡ μίστριος Ουόρντ τείνει νὰ ἐφαρμώσῃ ἐν τῇ πράξει τὰς ἰδέας της. Ἡ ἰδρυσις τοῦ «University Hall» διὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν δημῶδων ἐπιστημονικῶν θεμάτων χρησιμεῖ εἰς τούτο παράδειγμα. Ἐν τούτοις τὰ μυθιστορήματα τῆς μίστριος Ουόρντ παρ' ἐξέλιξιν τῶν τῆν μεγαλοφυΐαν δὲν δύναται νὰ ἐπι-

νεργήσωσιν ἐπὶ τοῦ ὄχλου ὅστις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀδιαφόρως διάκειται πρὸς τὰς γενικὰς ἰδέας καὶ διαφόρους θεολογικὰς καὶ φιλοσοφικὰς ἐρεῦνας, αἵτινες ἐν ἀφθονίᾳ ἀπαντῶσιν ἐν τοῖς πονήμασι ταύταις τῆς συγγραφῆς· ἡ μίστριος Ουόρντ ὑπεθυμίζει τὸν τρόπον τῆς συγγραφῆς τῷ Δζόρτζ Ἐλλιοτ.

«Ὁ Ρόμπερτ Ἐλσμερ» παρίσταται ὡς τὸ πρῶτον σύμπτωμα τῆς ἐν τῇ φιλολογίᾳ ἐμφανίσεως «τῶν νέων γυναικῶν» (New Woman). Αὐταὶ δὲν ἐβράδυνον ἐπὶ πολὺν χρόνον. Ἐνῶ ὁ Βάλτερ Μπεζάντ καὶ οἱ λοιποὶ συγγραφεῖς προσεπάθουν νὰ τοποθετήσωσι τὴν γυναῖκα πρὸς τὴν οἰκιακὴν ἐστίαν, ἡ φιλολογία τῶν «νέων γυναικῶν» ἤρχισεν ἐνεργητικὴν σταυροφορίαν ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναίκος καὶ τῆς ἐξισώσεως τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν γυναικῶν συγγραφέων τούτης τῆς κατηγορίας θετέον τὴν Σάρραν Γράντ ἣτις κατώρθωσε, χάρις εἰς τὴν ἐξοχὸν φιλολογικὴν της μεγαλοφυΐαν, νὰ καταπέσῃ πολλοὺς ἀναγνώστας ἐν Ἀγγλίᾳ περὶ τοῦ δικαίου τούτων τῶν ἐξιώσεων. Ὁ Παδὸς τῆς Σάρρας Γράντ εἶνε ἡ Γρέντ Ἄλλεν ἣτις ἐποίησε διὰ τοῦ «The woman who did» μυθιστορήματός της πολὺν κρότον.

Οἱ συγγραφεῖς, οἱ φαινόμενοι διάδοχοι τοῦ Βάλτερ Σκῶτ δεικνύονται τὰς συμπάθειας τοῦ δῆμου μετὰ τοῦ Μπούλσερ καὶ τοῦ Δισρόελ. Προσφιλέτης τοῦ μῆμοσιου ἐκ τούτων τῶν μυθιστοριογράφων τοῦ ἀγγλικῆ «high life» εἶνε ὁ Γάμιλτον Ἀθήδη, υἱὸς ἑλληνοῦ διπλωμάτου, ἐκ παιδεύσεως ἐν Παρισίοις. Οὗτος ἐξεικονίζει ἐν τοῖς μυθιστορήμασί του τὴν γενεαλογικὴν καὶ πλουτοκρατικὴν ἀριστοκρατίαν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ χάρις εἰς τὸ λαμπρότατον ὕφος καὶ τῆς λεπτοτάτης σατύρας του ἀπολαύει μετὰ τῶν Ἀγγλῶν ἀναγνώστων λίαν μεγάλῃς ἐπιτυχίας. Ὁ Ζιουστίν Μάκ-Κέρτη καὶ ὁ Δζόρτζ Νερεδὴτ ἐνέκουσιν εἰς ταύτην τὴν κατηγορίαν τῶν συγγραφέων, οἵτινες ἀπέχτησαν πολλοὺς θαυμαστάς μετὰ τῶν ἀγγλικῶν δημοσίου.

Ὡς ἀντίθεσις τούτων τῶν συγγραφέων παρίσταται ὁ Θωμᾶς Γέρδη περιγράφων ἀντὶ τῆς ἀστικῆς κοινωνίας τὸν βίον τοῦ χωρικοῦ πληθυσμοῦ. Οὗτος δύναται νὰ κληθῇ ἀληθὴς διάδοχος τοῦ Δζόρτζ Ἐλλιοτ. Τὰ μυθιστορήματα αὐτοῦ εἶνε ὀλίγον μακρὰ δυσανάλογα ἐν τοῖς μέρεσι των ἀλλὰ πάντοτε ἰσχυρὰ κατὰ τὴν ἐπίνοιαν καὶ εἶνε πλήρη ἀπισιοδοξίας. Ἄλλος μυθιστοριογράφος ταύτης τῆς κατηγορίας ὁ Γάλλος Κέννδιακρίεται ἐπὶ τῇ καλλιτεχνικῇ μεγαλοφυΐᾳ καὶ ἀπαντᾷ τὰ πονήματα αὐτοῦ, τῶν ὁποίων ἡ ὑπόθεσις ἐκτελλίσσεται ἐν τῇ νότῳ Μένῃ διιστάται ὑπὸ θεθείας παιδείας καὶ περιστάτη

ἐξόχους εἰκόνας τῶν ἡθῶν καὶ τοῦ τύπου. Μόνον ἐν ἐνὶ μυθιστορηματί του ὁ Γάλλος Κένν μεταφέρει τὰ ἐνεργούντα πρόσωπα ἐκ τῆς νήσου Μένης εἰς τὸ Μαρρόκον· ἀλλὰ τούτο ἐπὶ μᾶλλον συντελεῖ εἰς τὴν δύναμιν καὶ τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων αὐτοῦ.

Ἡ ἐπισκόπησις τῆς συγχρόνου ἀγγλικῆς μυθιστοριογραφίας θὰ ἦτο, βεβαίως, οὐκί πλήρης ἂν δὲν ἐποιούμεν λόγον περὶ τοῦ Ρουδιάρδου Κίππλιγγ τὸν ὅποιον πολλοὶ καλοῦσιν, ἰγγλο-ινδικὸν Δῆκκεν. Ὁ Κίππλιγγ εἶνε νέος εἰσέτι συγγραφεὺς Βίετης, ἀλλὰ τούτο δὲν κωλύει αὐτὸν τοῦ νὰ ἦναι συγγραφεὺς δεκάδων τινῶν τόμων. Οὗτος ἐγγενήθη ἐν Πομβέη, καὶ διὰ τούτο ὁ τόπος τῶν ἐνεργούντων προσώπων πάντων αὐτοῦ τῶν μυθιστορημάτων εἶνε αἱ Ἰνδία. Ἐν τῇ αὐτῇ σειρά μετὰ τῆς ἐποποιίας ἐκ τοῦ βιοσίου τῶν ζώων, καλουμένης «Βιβλίον τῶν Δζόνιγλετ» θετέον τὰ στρατιωτικὰ αὐτοῦ μυθιστορήματα (Three Soldiers) ὅπου, ὡς καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς μυθιστορήμασί του ὁ Κίππλιγγ ἐμφαίνει πρωτοβάθμιον μεγαλοφυΐαν καὶ ἐπιτυχεῖως κρατεῖ τὸν κάλαμον καὶ μεταχειρίζεται τὰ ποιητικὰ χρώματα. Οὗτος ἔχει πλῆθος θαυμαστῶν καὶ ἀναγνώστων ἐν πάσαις ταῖς σφαῖραις τῆς ἀγγλικῆς κοινωνίας καὶ ἰδιαιτέρως ἐκεῖ ὅπου εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ προτερήματα τοῦ μυθιστορήματος δίδουσι προτίμησιν ἀντὶ τῆς ὀρισεμένης τάσεως.

Ὁ ὄρκος τὸν ὁποῖον ἔδιδον οἱ ἀρχαῖοι ἑφεδροί.

«Δὲν θέλω ἐντροπιάσει τὰ ἱερὰ ὄπλα μου, οὔτε θέλω ἀφήσει τὸν παραστάτην μου, οἷος δήποτε καὶ ἂν ἦναι οὗτος. Θέλω πολεμήσει καὶ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, τὴν ὅποιαν δὲν θέλω ἀφήσει μικροτέραν, ἀλλὰ μεγαλητέραν, καὶ καλιτέραν. Θέλω ὑπακούει εἰς τοὺς ἀνωτέρους μου, καὶ ὑποτίσσομαι εἰς τοὺς νόμους τῆς Πατρίδος, καὶ εἰς οὐδὲν θέλω ἀεχθῆ νὰ παραβῆ καὶ ἂν ἀναιρέσῃ τοὺς νόμους. Θέλω ἐπιμενεῖν ἄχρι θανάτου».

Οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ νόμον τοῦ Σόλωνος ὀφείλον νὰ ὑπηρετῶσι στρατιωτικῶς ἐν ἀνάγκῃ τὴν Παιδεία ἰπὸ τῆς ἡλικίας τῶν 28 ἐτῶν μέχρι τοῦ 40. Ἀπὸ μὲν τοῦ 18 ἔτους μέχρι τοῦ 20 ὑπηρετοῦν περιπολοῦντες τὰ περὶ τὴν πόλιν φρουρία, Ἀπὸ δὲ τοῦ 20 μέχρι τοῦ 40 ἐξεστρεφον εἰς ἐξωτερικοὺς πολέμους. Οὕτως πάντες οἱ νέοι ἀπὸ τοῦ 18 μέχρι τοῦ 20 ἐπρογυμνάζοντο εἰς τὰ στρατιωτικὰ.

ΟΙ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ ΛΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

(Διήγημα)

(Συνέχεια. Ίδε αριθ. φυλ. 7.)

— "Ίσως είνε φθινόπωρον είπεν ο Πέννη, αλλά περισσότερον υποθέτω ότι είναι ξαρ διότι οί θάμνοι ήρχισαν να φουσκώσι και αί ήμέραι είναι μακραί». Διά των δένδρων θαδίζοντες εφθίασαμεν εις ύψηλότερον τόπον, εις τους επί του όρυχείου λόφους και τότε εστράφημεν προς άνατολές διότι υπέθετομεν ότι ο άκεανός και ή "Αμερική κείνται προς τούτο τό μέρος. Ούχι μετά πολύ είσήλθομεν εκ των όρέων εις όδόν τινα φέρουσαν εκ του όρυχείου προς τό βορειοανατολικόν.

— «Ας λάβωμεν ταύτην τήν όδόν και άς σπεύδωμεν διότι άγριον πρό μεσημβρίας οι φύλακες θά μάθωσιν ότι εδραπετεύσαμεν και θά δώσωσιν είδησιν πανταχοϋ εις τούτους τους τόπους, είπεν ο Πέννη.

Επί τινας ήμέρας είχομεν οίκονομήσει μικρά τεμάχια άρτου και εκρύπτομεν αυτά υπό τά ένδύματά μας. Τώρα μετά πολλής όρέξεως ετρώομεν τά ζηρά ταϋτα και εύρωτιάσαντα τεμάχια, διότι ή πείνα κατακυριεύει και ύποδουλεί τον άνθρωπον. Ουδένα άπληγήσαμεν έν τή όδω. Καίτοι ήτο μεσονύκτιον εβλέπομεν καλώς. Παρετηρήσαμεν μίαν μεγάλην αίμοβόρον άγριαν γαλήν, λίαν φοβερόν ζώον τήν όποιαν συναθροίσαντες λίθους απέδιώξαμεν. "Ην κίνδυνος μή επιπέση και ή μών και μάς καθιματώση. Τούτο ήτο τό μόνον άγριον ζώον τό όποιον άπληγήσαμεν κατά ταύτην τήν νύκτα. Είδομεν άκόμη δύο ωραίας άγρίας αίγας αίτινες επάλαιον επί ένός βράχου.

Διελεύοντες έν γυμνόν πετρώδες όρος κατήλθομεν εις τήν κοιλιάδα και διήλθομεν ένα μικρόν όρμισκον. "Ηπειτα διήλθομεν έν όρος και είδομεν θάλασσαν. Τά ύποδήματα τά όποια έφερον ήσαν έσχισμένα εις πολλά μέρη και δέν ήξιζον άλλα ήσαν καλλίτερα από τίποτα. Τά δε ύποδήματα του Πέννη ήσαν παλαιότερα των έμών. Αμφότεροι είμεθα άτρεπίε τήν κεφαλήν. Η βροχή μετετρέπη εις χιόνα και ότε διήλθομεν τήν κορυφήν τούτου του δευτέρου όρους ή χιόν ειχε καλύψει τας μικράς ήμών κόμας. Ο κάματος ίσχυρώς κατέβαλλεν ήμεις.

— Λυπούμαι διότι χιονίζει είπεν ο Πέννη. Φοβούμαι μή έδωκι τή ίχνη ήμών επί τής χιόνος».

Φοβούμενοι μή ανακαλύψωσι τήν διεύθυνσιν μας άπετρέπημεν τής όδοϋ και εβαδίζομεν διά μέσου νέου άσους εξ έλατών και αίγειρών έως ου εφθάσαμεν εις ένα εύρόν τελατωάδη τόπον πλήρη όπών μεστών λάσπης και πηλοϋ. Μετά μεγάλης δυσχερείας διήλθομεν και τούτον τον τόπον και εξήλθομεν εις καλλίτερον έδωρος μετά πυκνών θάμνων.

Βαδίζοντες άνά τούτους τους τόπους ήλθομεν πλησίον μικράς ξυλίνης καλύβης. Εφοβούμεθα μή είνα κυβερνητικός σταθμός, ως τά κτίρια τά όποια είχομεν συναντήσει άγόμενοι εις τό όρυχείον, διότι ύπήρχον εσει πλησίον τρεις τέσσαρες ύψηλοι στήλοι διά τους ίππους. Ο Πέννη έπορεύθη πρώτος όπως επιθεωρήση

τον τόπον προσεκτικώτερον, διότι ή θύρα ήν άνοικτή και έν παραθύρον συντετριμμένον.

Μετά προφυλάξεως επλησιάζομεν, ένωτιζόμεθα επί τινα χρόνον, εβλέπομεν διά του παραθύρου και άρδύ κατεπέστημεν ότι ουδεις ύπάρχει έν τή καλύβη είτήλομεν. Δίαν δελεαστική ήν ή κατασκήνωσις έν τινι τόπω άσφαλεί, διότι ή χιόν εισέτι έπιπτε και έσκαπτόμεθα να μή αφήνωμεν νέα ίχνη επί τής χιόνος, τά δε παλαιά ήλπιζομεν ότι ταχέως θά καλυφθώσιν ύπ' αύτης.

Έν τή καλύβη ύπήρχον δωμάτια τινά και μία μεγάλη ρωσική θερμάστρα ήτις περιεκύκλου ελα τά δωμάτια. Ο Πέννη πολύ τήν ήρεσε και έπεθύμει να έχη παρομοίαν έν τή οικία του, έννοείται, άν κατορθώση να επιστρέψη ποτέ.

— Τούτο υπερβαίνει πάν άλλο διά του όποιου οι άνθρωποι θερμαίνονται και τό όποιον είδον ποτέ εφώνησεν ούτος, ότε παρετηρήσαμεν τήν θερμάστραν διακλαδιζομένην έν τοίς δωματίοις τής καλύβης.

Η θερμάστρα ήν ύψηλή όκτώ περίπου πόδας και τό άνωτερον αύτης μέρος όμοιάζε προς φούρνον ή τινας χωριστούς φούρνους. Καθόσον ήδυνήθημεν να παρατηρήσωμεν, αύτη δέν είχε καπνοδόχην' άλλ' άκολούθως εύρομεν ότι έχει όπας υπό τήν καλύβην.

Είς σωρός ξύλων εκειτο έν τή γωνία του μεγάλου δωματίου, ύπήρχε δε και μέρος προς κατάκλισιν πληρες ξηρών λειχώνων. Αν είχομεν πυρεία θά έρειψοκινδυνεύομεν να ανάψωμεν πύρ όπως θερμανθώμεν. Μή έχοντες πυρεία κατενλίθημεν επί των λειχώνων κρατούντες και τρίβοντες τους πόδας μας όπως θερμάνωμεν αυτούς.

Ο Πέννη εύρε δύο έσχισμένα μάλλινα έφαπλώματα εις τά όποια περιετυλίχθημεν και κατεκλίθημεν παρ' άλλήλους. Παρήλθεν όλόκληρος ώρα έως ότου ήσθάνθημεν τήν θερμότητα και συγχρόνως άλγηδόνα εις τους όφθαλμούς. Εξημέρωνε και ή γή ήν κεκαλυμμένη υπό χιόνος.

— «Καλόν θά ήτο να παραμείνωμεν ένταϋθα» είπεν ο Πέννη. «Δέν δύναμαι να βλέπω, όταν είναι φωτεινά μόνον δε θά αφήσωμεν τά ίχνη μας επί τής χιόνος».

Και λοιπόν, όσον και άν ήμεθα άδιάθετοι έκαλύφθημεν τας κεφαλάς διά των μαλλίνων επικαλυμμάτων και μετ' όλίγον άπεκοιμήθημεν. Κατά τήν εξεγερσιν ένελυμήθημεν μόνον ότι ο Πέννη με εξύπνω.

— Βινφίλδε, εψιθύρισεν ούτος. «Βινφίλδε! κάποιος έρχεται!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V.

Ότε ο Πέννη με εξύπνησε διά του «κάποιος έρχεται» ή πρώτη μου σκέψις ήτο ότι οι φύλακες εκ του άνθρακωρυχείου μάς συνέλαβον διά των ίχνών μας. Αμφότεροι επηθήσαμεν και ήκούομεν, σχεδόν

εκτυφλούμενοι υπό του ήλιακού φωτός. Εκούσθησαν φωναί εκτός του Δοχόουζ (κατοικίας οίκοδομουμένης διά μεγάλων στήλων και ριζών των δένδρων) και ήκούσαμεν κρότον επί του καταφλίου τής εξωτερικής θύρας.

«Πρέπει να κρυφθώμεν που» εψιθύρισεν ο Πέννη. Οί όφθαλμοί μου εθαμβώθησαν άτενίσαντες εις τό μέγα δωμάτιον. Η κλίνη και μία παλαιά καθέκλα άπετέλουσαν άπαντα τά έπιπλα αύτου. Υπήρχε μόνον μία θύρα ήτις έφερεν εις τό έμπροσθινόν δωμάτιον. Αλλ' ή θερμάστρα εξεταίνετο από του ένός δωματίου εις τό έτερον επί των τοίχων και μεταξύ του άγρου τής θερμάστρας και του καλύμματις αύτης ύπήρχε κενός τόπος εις τον όποιον εσκέφθημεν ότι θά δυνηθώμεν να χωρέσωμεν. Άνευ κρότου εθέσαμεν τήν καθέκλαν και κατορθώσαμεν να άνέλθωμεν επί τής επιπέδου επιφανείας τής θερμάστρας. Οί τοίχοι ήσαν ύψηλοι όσον και ή θερμάστρα και επ αυτών έως εις τήν στεγήν ύπήρχε 3-4 ποδών διάστημα. Έν τώ τόπω έν ω εκρύβθημεν ύπήρχον όστξ, τεμάχια ζηρού άρτου και άλλα τινά τά όποια οι πρώην κάτοικοι τής οικίας είχαν ρίψει.

Παρ' όλην τήν προσπάθειαν ήμών όπως μή παρχθή κρότος, κάλιν έγένετο τοιούτος, αλλά δέν ήκούσθη διότι ύπήρχεν έξω πολλός κτύπος και θόρυβος. Δέν εσπεύσαμεν πολύ εις τό να κρυθώμεν, διότι μόλις ήδυνήθη ο Πέννη να κρυφθ ή θύρα ήνοιχθη.

Διά μίας εισήλθον πολλοί αφήνωτες επί του δαπέδου χιόνα και πολλοί φωναί ρωσικά ήκούσθησαν. Υπήρχον γυναικεία φωναί ως και άνδρικά και ήκούσαμεν παιδικούς θρήνους.

— Δέν είναι στρατιώται, Βινφίλδε είπεν ο Πέννη ούτοι είνε έντόπισι. «Αλλ' ούτοι θά είδοποιήσασι τους φύλακας του άνθρακωρυχείου άν μάς εύρωσι και μάθωσι πόθεν είμεθα» εψιθύρισεν.

«Ίσως, άπήντησεν ο Πέννη, ίδια άν ύπεσχήθησαν άνταμοιβήν εις εκείνον όστις μάς συλλάβει ή εύρει».

Τοιουτοτρόπως ήσύχος εκείμεθα όσον ήδυνάμεθα. Εφαίνετο ότι είχαν εισέλθει τριάκοντα άτομα. Αι γυναίκες εφλυάρουν και εμάλωνον, οι άνδρες έγέλιον τά δε παιδιά ώμίλουν, ένίοτε δε και εκλαιον. Οί εισελθόντες κατέλαβον και τά τρία δωμάτια και εύθύς ήρχισαν να καθαρίζωσι τήν θερμάστραν ύποκάτω ήμών και να παρατηρώσι τήν σωρείαν των ξύλων.

— Πολυεισπλαγγνε Θεέ, Βινφίλδε, ήμεις δέν ελάβομεν ύπ' όψει τούτο. Υποθέτετε ότι θά δυνηθώμεν να άνθέξωμεν όταν έναψωσι μεγάλην πυράν; άπεκρίθη.

Ούτοι ταχέως ήναψαν πύρ εις δύο μέρη και ήρχισαν (ως συνεπεραίνομεν εκ του ήχου του παραγομένου εκ τής συγκρούσεως των χυτρών, των σιδηρών τριβίων και των τηγάνων) να παρασκευάζωσι φαγητόν. Η όσμη των φαγητών πολύ μάς εδασάνιζε διότι είμεθα πειναλοί.

Μετ' όλίγον ήρχισεν ή θερμότης, ήμεις δε επί τόσον χρόνον βασανισθέντες υπό τής ύγρασίας και του ψύχους ήσθανόμεθα ευχαρίστησιν επί όλίγον χρόνον. Κατ' άρχάς εξ αύτης ήσθάνθημεν ύπνον αλλά ταμέως ο τόπος επυρακτώθη και δέν ήτο δυνατόν να γίνηται λόγος περι εύχαριστήσεως. Πολλός καπνός εξήρχετο εκ των όπών τής θερμάστρας. — «Θά καώμεν ένταϋθα» εψιθύρισεν ο Πέννη. "Ας ποιήσωμεν τό καλλιέρον. Η επί περισσότερον χρόνον άντοχή ήτο εκτός των δυνηθέντων μας. Δέν ήτο δυνατόν να εκφύγωμεν χωρίς να μάς έδωσι διότι πανταχόθεν είμεθα περικυλωμένοι.

— Πρέπει να προσπαθήσωμεν να άνθέξωμεν, εψιθύρισεν. Ίσως αφήσωσι τό πύρ να σβύση μετά τήν κατασκευήν των φαγητών».

Αλλ' ή θερμότης επί μάλλον και μάλλον ηξάνετο και μετ' όλίγον ήναγκάσθημεν να στρεφώμεθα από τής μίας πλευράς εις τήν άλλην, όπως μή καώμεν επί των πυρακτωθέντων πλακών.

— «Δέν δύναμαι επί πλέον να άνθέξω. Θά ψηθώ!» έλεγε μετά στεναγμών ο Πέννη μεγαλοφώνως.

— «Σιωπα, θά μάς άκούσωσι». Αμφότεροι τώρα εστενάζομεν και άφρονος ιδρώς περιέρρειν ήμας.

Ο Πέννη βαθέως άνεστéναζε. «Θά αποθάνω. Θά μεταβληθώ εις χοιρομέριον».

— Σκέθητι τι μάς αναμένει άν μάς όδηγήσωσιν εκ δευτέρου εις τό άνθρακωρυχείον έλεγον εις αυτόν όπως τον καθησυχάσω.

— «Ανθρακωρυχείον. διάβολος άς είναι δέν δύναμαι να άνθέξω» και εφώνησεν. Εσηκώθη και έγώ μετ' αύτου διότι έγνώρισα ότι θά μάς ανακαλύψωσιν

Εξαίφνης και έν τοίς τρισί δωματίοις επεκράτησε σιγή. Τότε μία γυνή εξέβαλε κραυγήν. Ολοι οι όφθαλμοί εστράφησαν προς ήμάς. Οί άνδρες ήσαν κοντόι τό άιάστημα μετά μακρών γενειάδων φέροντες θερμάτινα ένδύματα και θερματινούς πέλους' αι γυναίκες ήσαν παχύσαρκοι και μαύροι φέρουσαι φατά και ερυθρά ένδύματα και βαρέα ύπογήματα. Τινές εξ αυτών εκράτουν τηγάνους έν ταις χερσί των, άλλοι τρυβλία, αι λοιπαι άρτους. Απασαι άσκαρδαμυκτεί παρετήρουν ως απολιθωθείσαι! Διότι ως είμεθα ρακένδυτοι, μαύροι και μακρότριχες, εδεικνύομεν τρομεράν και άπεισίαν ύψιν. Οί έν τώ δωματίω εφοβήθησαν και έτρεξαν εις τό έμπροσθινόν δωμάτιον. Τά παιδια εκλαιον, αι γυναίκες εφώναζον και είδομεν τινας των άνδρών να λαμβάνωσι τά πυροβόλα των εις άπίεσπασε τήν μάχαιράν του. Υψώσα τήν γυμνήν χείρα μου όπως καθησυχάσω τους εκπλαγέντας οίτινες άμισως ήρχισαν να γελώσιν. Ο Πέννη δε, εβράδυνε πολύ και επήδησεν εις τό μέσον των άνδρών έν τώ έμπροσθινώ δωματίω και έγώ κατόπιν αύτου. Γυναίκες τινες έψυγον εις τά εξωτερικά δωμάτια άκολουθούμεναι υπό των τέκνων των, άλλ' οι άνδρες μάς παρετήρουν και έγέλω.

Ο Πέννη προσεπάθει διά σημείων να δηλώση ότι εδραπετεύσαμεν μακρόθεν, αλλά δέν ήτο ανάγκη τοιούτων διασαφήσεων διότι οι Σιβήραιοι άμισως έννόησαν ότι εδραπετεύσαμεν εκ των άνθρακωρυχείων. Είς ισχυρός και πωγωνορόρος άνήρ εκίνησε τήν κεφαλήν του και διά σημείων εδεικνυεν ότι εύρισκόμεθα βαθέως έντός τής γής και εσκάπτομεν διά του σιδήρου. Τότε εδειξα τή ράχη μου και κινών τήν κεφαλήν θλιβερώς ήθελον να υποδείξω ότι πολύ εβασανισθημεν και ότι επιθυμούμεν να άπελευθερωθώμεν. Οί άνδρες εκίνουν τήν κεφαλήν των όπως δείζωσι, ως φαίνεται τήν συμπάθειάν των. Ο Πέννη διά τής χειρός του εδειξε τό Διουή και έπειτα τους άλλους και εξέτεινε τας χείρας παρακαλών αυτούς όπως μή μάς παραδώσωσιν. Οί άνδρες έννόησαν και τούτο και εκίνουν τας κεφαλάς των, άλλοι εφώνησαν «Νιστήκ, νιστήκ! Νά, να. θέλοντες να μάς καταπέσωσιν ως φαίνεται. Τή άληθειά, άν ότε όποιοι ήλθον έγνωρίζομεν αυτούς τόσον καλά ως μετά ταϋτα, όλίγον θά εφοβούμεθα μή μάς παραδώσωσιν, διότι και ούτοι ήσαν κατάδικοι, καταδικασθέντες κατά τους ρωσικούς νόμους να αποικήσωσιν εις Σαχαλίην. Κατά τό 1876 ή Ρωσία ήρχισε να αποικήζη τήν Σαχαλίην και απέστειλεν εκείσε πολλούς καταδικούς όπως εργαζώνται έν τοίς

μεταλλείοις και αποκόπτου ξύλα δια τα ναυπηγούμενα πλοία. Το σχέδιον τούτο επέτυχεν αλλά εν μέρει, ιδία ένσκα του κλίματος. Έν τούτοις υπάρχουν χωρία σχηματισθέντα εκ των καταδικασθέντων καούργων, οίτινες ζώσιν όλιγον ανεξάρτητοι από των ρωσικων άρχων και πάσης άλλης κυβερνήσεως. Ούτοι καταγίνονται εις την άλιείαν, τό κυνήγιον και κάλλιεργούσι τό έδαφος εν ταίς μικραίς κοιλάσι μεταξύ των δασωδών όρέων της μεγάλης ταύτης νήσου. Οί πλείστοι εκ αυτών πρότερον υπέστησαν τά: σκληρότάτα ποινάς και έπιθυμούντες να απαλλαγώσι της μάστιγος, συγκατανεύουσι να διέλθωσι τό έπιλοιπον του βίου των όλως άποκεχωρισμένοι και λησμονημένοι.

(έπεται συνέχεια).

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΠΝΟΔΟΧΩΝ

Άκούετε ένίοτε πολλούς λέγοντας ότι ή δεινα καπνοδόχη τραβά καλά, ως να δ έν αυτή καπνός έλκύεται κατά τινα τρόπον. Ούτος δέν έλκύεται, άλλ' ώθειται. Ο καπνός είναι ως επί τό πλείστον θερμανθείς άήρ και άέριον. Το όρώμενον έν τώ καπνώ είναι τό έξελθόν εκ των ζύλων και τό όποιον αναφέρεται μετά του θερμού άέρος εκ των ξυλίνων ύλων του καπνού προέρχεται ή άραχνιά. Ο θερμότερος άήρ δ έν ταίς καπνοδόχαις ώθειται προς τά άνω υπό του ψυχροτέρου του έν τώ δωματίω έν τώ όποιω είναι άνημμένη ή έστία. Τοúτο δέ συμβαίνει ως άκολούθως: Ο παρά την έστίαν άήρ θερμαίνεται. Ο άήρ δ εύρισκόμενος παρά τόν θερμόν άέρα, ως πυκνότερος αυτού έκτοπίζει αυτόν μετ' όλίγον και ούτος θερμαίνεται, άμα δέ θερμανθή, δ άλλος δ παρ' αυτόν ψυχρός άήρ έκτοπίζει αυτόν και κατ' αυτόν τόν τρόπον έξεχλούθει θερμαινόμενος και έκτοπίζόμενος. Τοιουτοτρόπως λαμβάνει χώραν έν έναέριον ρεύμα έν τη καπνοδόχη τό όποιον παρατηρείται παρά τους σωλήνας της άνημμένης θερμάστρας.

Έν τώ δωματίω ένθα υπάρχει άνημμένον πύρ, δ άήρ πάντοτε όρμη προς τό πύρ συγχρόνως δέ έξωθεν διαριώς έρχεται νέος άήρ εις τό δωμάτιον δια μέσου των παραθύρων ή της θύρας αν ύπάρχη όπή τις και καταλαμβάνει την θέσιν εκείνου όστις τρέχει προς την καπνοδόχην. Αν θέσητε άνημμένην λαμπάδα πλησίον της έστίας, ή φλόξ της λαμπάδος θα στραφή προς τό πύρ της έστίας διότι δ έν τώ δωματίω άήρ τείνει προς ταύτην την διεύθυνσιν αν δέ κρατήτε την λαμπάδα πλησίον όπής τίνος ή του παραθύρου, δ άήρ δ εισερχόμενος έξωθεν θα στρέψη την φλόγα προς ύμās. Αν δύο δωμάτια συγκοινωνώσι δια διπτύχου θύρας και άμ-

ότερα έχωσιν άνή μιαν έστίαν—όταν αναρθή πύρ μόνον εις τό έν δωμάτιον, ο ψυχρός άήρ θα άρχίση να εισέρχηται δια της καπνοδόχης του έτέρου δωματίου, διότι, ως ειπομεν, δ έν τώ έχοντι πύρ δωματίω ήρ θα τρέχη προς την έστίαν του δωματίου και δ έξω ψυχρός άήρ διαρκώς θα εισέρχηται δι' οίωδηποτε όπών ανοικτών, είτε δια των χαραγμαδων των παραθύρων, είτε δια της καπνοδόχης του έτέρου δωματίου. Ένός φίλου μου ή οικία έγέμισέ ποτε καπνού. Ούτος ήπόρει και έξεπλήσσετο μη γινώσκων πόθεν έρχεται τόσον πολυς καπνός. Η αίτία τούτου ταχέως άνεκαλύφθη. Δύο δωμάτια συγκοινωνούν προς άλλα δια διπτύχου θύρας. Ούτος ειχεν άνάψει πύρ εις τό έν δωμάτιον και τό πύρ εκαιε χωρίς να εκβάλλη καπνόν, άλλ' άμα έθεσεν ούτος πύρ εις την έστίαν του άλλου δωματίου δ καπνός έέμισεν άμφότερα τά δωμάτια. Ούτος δέν ήδύνατο να έννοήση ότι δ καπνός έφέρετο υπό του ψυχρού άέρος όστις κατήρχετο εκ της καπνοδόχης του έτέρου δωματίου. Άμα προσεκλήθη, εκλεισα καλώς τά θυρόφυλλα και ήνοιξα έν παράθυρον έν τώ δωματίω εκ του όποιου εκάπνιζεν άμέσως ο καπνός ήρχισε να έπιστρέφη εις την καπνοδόχην. Άμα ήναψε καλώς τό πύρ και έθερμάνθη δ έν τη καπνοδόχη άήρ ή θύρα πάλιν ήνοιχθη, αλλά λέσον δέν εκάπνιζεν. Έννοείτε λοιπόν, διατι όταν καπνίζη έν τη οικία πρέπει να ανοιχθή έν παράθυρον, όπως εισέλθη ψυχρός άνεμος όστις να ώθήση τόν καπνόν εις την καπνοδόχην. Η αίτία δι' ην ή έστία δέν καπνίζει μετά τινα χρόνον από της άνάψης του πυρός είναι, ότι ή καπνοδόχη έθερμάνθη και δ εις αυτήν εισερχόμενος άήρ γίνεται θερμότερος, έπομένως ώθειται εύκολώτερον υπό του ψυχρού άέρος του έν τώ δωματίω όστις προσπαθει να άντικαταστήση τόν θερμόν άέρα.

Είναι γνωστόν ότι ή καύσις δέν γίνεται άνευ άέρος. Ο άήρ όστις πιέζει τό πύρ συντηρεί, ούτως ειπείν, την ζωήν αυτού. Όλος δέ έξέρχεται εκ της καπνοδόχης θερμαινόμενος έν μέρος αυτού δαπανάται κατά την καύσιν των ζύλων ή των άνθράκων, τό δέ έξερχόμενον εκ της καπνοδόχης είναι έν μέρος θερμός άήρ, έν μέρος δέ άέριον.

Άνευ άέρος πύρ δέν άνάπτεται, ένεκα δέ του του τό καύσιμον ύλικόν προς άνάφλεξιν άπαιτεί άέρα. Τοúτο καλώς γινώσκουσιν οί πυροσβέσταί. Αν έντινι οικιοδομή έκραγή πυρκαϊά, αυτή τόσον εύκολώτερον σβύνεται, όσον ταχύτερον έμποδισθή ή είσοδος έξωθεν άέρος. Αν δέ συντριβώσιν αί θύραι και τά παράθυρα της οικιοδομής ή πυρκαϊά έτι ισχυρωτέρα γίνεται και

δυσκολώτερον σβύνεται. Όσον ισχυρωτερον είναι τό ρεύμα του άέρος έν μιä καπνοδόχη, τόσον περισσότερον τό πύρ αναφλέγεται. Ιδού διατι έν τοίς έργοστασίοις έν τοίς όποίοις άπαιτείται πολύ ισχυρόν πύρ ως καπνοδόχαι έχουσι μέγα ύψος. Η θερμότης και τό άέριον έν ταίς τοιαύταις καπνοδόχαις διαρκούσι περισσότερον χρόνον, ένεκα δέ τούτου τό ρεύμα του άέρος γίνεται ισχυρωτερον του δέ ρεύματος όντος ισχυρωτέρου και τό πύρ γίνεται ισχυρωτερον. Κατά τόν αυτόν τρόπον αί λάμπαι μεθ' ύψηλοτέρων ύλων λάμπουσι περισσότερον των έχουσών χαμηλοτέρας ύλους.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ψευδής χρυσός. Το περιοδικόν Nature έν τινι τελευταίω του φύλλω περιγράφει την κατασκευήν του ψευδούς χρυσού: Κιτάνου χαλκού 94 μέρη τέκονται. Έν τώ τηχθέντι τούτω μίγματι προστίθενται 6 μέρη άντιμονίου και μετά ταύτα προστίθεται όλίγον καρπονάτον του μαγνησίου όπως αύξηθή τό είδικόν αυτού θάρος. Το μίγμα τούτο εξαγόμενον εκ της χοάνης τρίβεται και παρασκευάζεται ως ο χρυσός, ούτω δέ λάμπει ώστε δέν διακρίνεται πως του καθαρού χρυσού. Εκτός τούτου, ταύτην του την λαμπρότητα διατηρεί επί μακρόν χρόνον και δύναται μετά τό τρίψιμον να αποκτήση την πρώτην του λαμπρότητα. Το μίγμα τούτο τιμάται 3 φράγκα τό χιλιόγραμμον

Ρινόμακτρα-έφημερίδες. Έν Λονδίνω επ' έσχάτων δια πλειστηριασμού έπωλήθη μία συλλογή μοναδικής εις τό είδος της έφημερίδος. Κατά τό 1831 έξεδόθη ή έφ. «Πολιτικόν ρινόμακτρον.» Οί εκδόται έπενόησαν να έκτυπώσι την ύλην της έφημερίδος επί εύθηνου μεταξωτου ύφασματος όπως μη πληρώνωσι τά βαρέα τέλη τά προσδιορισθέντα δια τόν εισαγόμενον έξωθεν χάρτην. Έν τη πωληθείση συλλογή υπήρχον 144 φύλλα, τ. έ. 12 δωδεκάδες ρινομάκτρων εκαστον άντίτυπον έπωλείτο αντί ενός σολδίου. Ως φαίνεται λίαν εύνουνόν, διότι δι' εύτελους τιμής ήγοράζετο συγχρόνως ρινόμακτρον μετά πολιτικων άρθρων και είδήσεων. Δυστυχώς τό μεταξωτόν ύφασμα έπινε πολύ την μελάνην και δέν ήτο λίαν εύχάριστος ή άπόμαξι της ρινός δια τοιούτων ρινομάκτρων-έφημερίδων. Ολόκληρος αυτή ή συλλογή έπωλήθη άντι 40 λιρών στερλινών.

Ο επί των αγάμων φόρος. Έν Αργεντινή πρό τίνος χρόνου έδημοσιεύθη ο νόμος ταύτης της δημοκρατίας ο ύποχρεών πάντας τους μη νυμφευθέντας από 20 ετών και επάνω, να πληρώνωσι φόρον ένας ότου εισέλθωσιν εις γάμου κοινωνίαν. Από της 75—80ετούς ηλικίας οί ύπήκοοι της Αργεντινής Δημοκρατίας πληρώνουσι φόρον 1—2 φράγκα τόν μήνα, άλλ' από της 51—75ετούς ηλικίας ο φόρος ούτος άνέρχεται εις 100 φραγ. τόν μήνα. Είς τάς χήρας δίδεται μόνον τρισέτες χρονικόν διάστημα όπως πενήσωσιν επί τοίς συζύγοις των άπκλατόμεναι του νενομισμένου φόρου. Μετά δέ την τριακονταετή ηλικίαν αί χήραι δέν πληρώνουσι φόρον, άλλ' αί νεώτεραι των 30 ετών και οί άγομοί άνδρες ύποχρεούνται να άποτίωσι τόν φόρον μέχρι της συνάψεως γάμου.

Οικοδομήσιμος ύλη εκ του χαρτίου πολτού. Η ένωσις του δικτυωτου έπληγμένου πυκνώς δια χαλυδίνων συρμάτων μετά φύλλων έπεξεργασμένου ξυλίνου πολτού—μία Αγγλική έφεύρεσις—κατέστησε δυνατήν την χρήσιν του χάρτου έν τη κατασκευή των οικοδομών. Εκ της πείρας άπεδείχθη ότι δια του δικτυωτου εκ χαλυδίνων συρμάτων άποκτάται μεγάλη δύναμις δια όλίγου ύλικού και τό εύρυστον του χάρτου κωλύεται δια της στερεότητος των συρμάτων δια πειραμάτων άπεδείχθη ότι χάρτης έχων πάχος 1)8 του δακτύλου είναι κατάλληλος προς κάλυψιν των οικιών διότι μία χαρτινή σανίς τοιούτου πάχους ύποστηρίζομένη υπό χαλυδίνων συρμάτων δύναται να κρατήση τό βάρος τεσσάρων ανθρώπων. Είς την ιδιότητα ταύτην του χαρτινου πολτου προσετέθη ή ιδιότης αυτού του άνθίστασθαι εις τό ύδωρ, άκόμη δέ και ο τρόπος της ένώσεως αυτού μετά μεταλλικων συρμάτων. Η χαρτινή ύλη καταλλήλως βραχόμενη είναι ως ισχυρίζονται, κακός άγωγός της θερμότητος και έπιτυχώς άνθίσταται εις την θερμότητα, τό ύψος και την ύγρασίαν. Αυτή εκτός τούτου δύναται καλλιτεχνικώς να έπεξεργασθή.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Έν τώ κόσμω έχομεν πάντες τριών ειδών φίλους εκείνους οίτινες μάς άγαπώσιν, εκείνους οίτινες άδιαφορούσι περι ήμών, και εκείνους οίτινες μάς μισούσι.

Ούδέν μέγα κατορθούται τελείως τούτο εννε νόμος της φύσεως.

Οἱ ἄνδρες δὲν εἶνε εἰλικρινεῖς κατακρίνοντες τὴν φιλαρέσκειαν τῶν γυναικῶν. ἂν αἱ γυναῖκες παρηγοῦντο αὐτῆς, πρῶτοι αὐτοὶ θὰ τὰς ἰκέτευον νὰ ἐπαναλάβῃσι τοὺς φιλαρέσκους τρόπους των. τόσον ὁ ἔρωσ θὰ τοῖς ἐφαίνετο ἀνούσιος.

Πολλοὶ ἄνθρωποι τυφλοῦμενοι ὑπὸ τῆς ἀπληστίας ἀντὶ νὰ συνάγωσι διὰ νὰ ζήσωσι, ζῶσι μόνον διὰ νὰ συνάγωσι.

Τὸ νὰ μὴ ἐμποδίζῃ τις τὸ κακὸν καίτοι δυνάμενος, εἶνε ὡς νὰ τὸ διαπράττῃ ὁ ἴδιος.

Πᾶσα ἀρχὴ δύσκολος. Ἀρχὴ ἤμιτου τοῦ παντός.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΞΕΙΣ

Μίγμα πρὸς κόλλησιν τῶν ὀστέων.

Εὗρέθη ὅτι ἐν μίγμα ἐξ 95 μερῶν κασιτέρου (καλή) καὶ 5 μερῶν σίγκουρος τήκεται ἐν θερμότητι 200 βαθμῶν Φάρενχάϊτ καὶ ἰσχυρῶς προσκολλᾶται ἐπὶ τῆς ὀστέου μὴ μεταβάλλον αὐτὴν καὶ φέρον μεταλλικὴν λαμπηδόνα. Μίγμα ἐξ 90 μερῶν καλή καὶ 10 μερῶν ἰλιουμινίου τήκεται ἐν θερμότητι 390 βαθμῶν Φάρενχάϊτ καὶ ἰσχυρῶς προσκολλόμενον ἐπὶ τῆς ὀστέου ἔχει διαρκεστάτην λαμπηδόνα. Διὰ τῶν δύο τούτων μιγμάτων δυνάμεθα οὕτως εὐκόλως νὰ συνενώσωμεν τὴν ὀστέον καθὼς προσαρμύζονται δύο τεμάχια ἐκ μετάλλου. Ἡ κόλλησις γίνεται κατὰ δύο τρόπους. Δύο τεμάχια ὀστέου ἢ θερμαίνονται ἐν τῇ καμίνῳ καὶ ἡ ἐπιφάνεια αὐτῶν τρίβεται διὰ τεμαχίου ἐκ τούτου τοῦ μίγματος, ὅπως ἐξαπλωθῇ τούτο ἐξίσου ἢ τὸ μίγμα τακτὴν ἐπιγίνεται ἐξίσου ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς ὀστέου. Κατ' ἀμφοτέρως τὰς περιπτώσεις ἀπομένει μόνον νὰ κολληθῶσι τὰ δύο τεμάχια τῆς ὀστέου, νὰ προσκαρμωθῶσιν ἰσχυρῶς πιεζόμενα καὶ ἔπειτα βηθηθῶν νὰ κρυθῶσι.

Ξ Τ Ι Γ Μ Α Ι Τ Ε Ρ Ψ Ε Ω Ξ

Εἰς γραμματοκομιστῆς ἔλαμνε προχθὲς τὸν ἐξῆς ὄρισμόν.

Γυνὴ ὑπανδρευμένη εἶνε γράμμα, τὸ ὅποιον ἔφθασεν εἰς τὸν πρὸς ὃν διευθύνεται.

Νεάνις ἀνύπανδρος εἶνε γράμμα, τὸ ὅποιον δὲν ἀπεστάλη ἀκόμη.

Ἡ γεροντοκόρη εἶνε γράμμα, τὸ ὅποιον ἐλησημονήθη εἰς τὸ ταχυοροδεῖον.

Προχθὲς ὁ βαθὺπλοῦτος Γ', διερχόμενος ἐμπροσθεν ἐπαίτου, τοῦ θέτει εἰς τὴν χεῖρα ἐν πεντάλεπτον.

— Νὰ ζήσης, ἀφέντη, λέγει ὁ ἐπαίτης, ὁ Θεὸς νὰ ἴς τὸ πληρώσῃ χίλιας φοραῖς.

Ὁ βαθὺπλοῦτος ἀπομακρυνόμενος ὧ; θυμωμένος.

— Μεγάλον πρᾶγμα, πενήντ' ἀφάγκα!

Ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ.

Ἐπιπρέτης προσάγεται ἐνώπιον τοῦ ἀστυνόμου ὅτι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔκλειπτε χρήματα ἀπὸ τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου τοῦ κυρίου του.

Ὁ κύριος.—Εἶνε κάμποσαις ἡμέραις ὅπου παρετήρησα, ὅταν τὸ πρῶτ' ἐφοροῦσα τὸ γελέκο μου, ὅτι ἀπὸ τὴν τσέπη μου ἔκλειπαν χρήματα καὶ πρὸ πάντων φράγκα ἀργυρᾶ καὶ μιὰ φράγκα.

Ὁ ἐπιπρέτης αὐθορμητῶς καὶ ἀφελῶς.—ὦ κύριε ἀστυνόμ'ε, ἐγὼ ποτὲ δὲν τὰ ἐδιάλεγα!

Εἰς τὰς ἐξετάσεις σχολείου τινος.

Ὁ διδάσκαλος.—Ὅταν ἀπὸ μιαν μανάχα ἀφαιρέσητε τέσσαρα τέταρτα, τί μένει ὁ πόλοιπον;

Οὐδεμίαν ἀπάντησις.

— Προσέξατε καλὰ νὰ μὲ ἐννοήσετε. ἂν κόψετε ἓνα κερπούζι εἰς τέσσαρα κομμάτια, καὶ τὰ φάτε καὶ τὰ τέσσαρα, τί θὰ μείνη;

Οἱ μαθηταὶ ὅλοι μιᾷ φωνῇ.

— Οἱ σπόροι, δάσκαλε!

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ.

Ὁ κατηγορούμενος εἶνε τετραπερασμένος τις κλέπτης, ἐξῆκας ἤδη καταδικασθεὶς δι' ἄλλας πράξεις του.

— Ἄμα ἦλθεν ἡ σειρά τῆς δίκης του.

— Κύριε πρόεδρε, λέγει, ὁ δικηγόρος μου εἶνε ἀδιάθετος, διὰ τοῦτο ζητῶ ἀναβολὴν τῆς δίκης μου.

— Ἄλλὰ συνελήφθης ἐπ' αὐτοφώρῳ, μὲ τὸ χεῖρ εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ κατηγοροῦ. Τί εἴμπορὲι νὰ εἴπῃ ὁ δικηγόρος εἰς ὑπεράσπισίν σου;

— Ἴσα, ἴσα, διὰ τοῦτο εἰμὶ περιεργός καὶ ἐγὼ νὰ τὸν ἀκούσω, κύριε πρόεδρε.

Τύποις ΑΣΤΡΑΠΗΣ Β. ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ.

—ὁδὸς Βορείου ἀρ. 13.—